

Království v celé své slávě

(Tento materiál je přepisem audiokazet z vyučování ALANA VINCENTA „Království v celé své slávě“ konaném v rakouském Štýrském Hradci v roce 2002.)

Copyright © 2001 Alan Vincent

Všechna práva jsou vyhrazena. Žádná část této publikace se nesmí kopírovat ani jakýmkoli způsobem rozmnožovat bez předchozího písemného souhlasu Alana a Eileen Vincetových.

OBSAH

Úvod	3
Zkoumání království v Novém zákoně	5
Království ve čtyřech evangeliích.....	7
Blahoslavenství	8
Ježíš začíná demonstrovat království	11
Ježíš přišel ustanovit „Něco“	12
Kategorie „TY“ a „ONI“	13
Klíče království	15
Moc dvou	15
Zjevení Božího otcovství a království	17
Vstupujeme jako synové.....	19
Modlit se a žít jako synové království	20
Zjevené království v zahradě	22
Dva stromy – volba nezávislosti	22
Moc vykopení	25
Postavy království ze Starého zákona	27
Povolání do války	27
Vláda Božího království	28
Příběh dvou králů	29
Saulovo vůdcovství.....	30
Davidova vláda	31
Davidovy kroky v ustanovování království	35
Příchod království v Novém zákoně	43
Čtyři fáze království	43
Násilný postup království	55
Právní bitva	56
Vojenská bitva	58
Důležitost bran.....	60

Úvod

Církev celá staletí věřila, že dokud Ježíš Kristus fyzicky nepřijde, s Božím královstvím nemůže nijak počítat. Ďábel nabýval stále více na síle. Církev byla naopak slabší a slabší. Ďábel měl v plánu podmanit si celou zemi. A těsně předtím, než zvítězil a zničil všechno, podnikl Ježíš záchrannou akci, aby zachránil církev, která byla právě před rozpadem. Tomu církev věří posledních dvě stě let.

Když jsem byl v roce 1965 v jediném sboru v indické Bombaji, byl to malý baptistický sbor s pěti lidmi. Nikdo z nich nebyl spasen. Jediným důvodem, proč chodili do sboru, byla velmi drahá budova. Byly to dvě rodiny a každá chtěla po té druhé, aby odešla a aby tak mohla převzít majetek. Soudily se spolu, aby některá ze stran dostala majetek právní cestou. Napadá vás nějaká horší situace, která by ve sboru mohla nastat? V tomto zoufalství jsem hledal Ducha svatého. Navzdory evangelikální výchově jsem byl pokřtěn v Duchu svatém. Díky této zkušenosti se stalo několik věcí. Začal jsem mluvit v jazycích. Dodnes mi to nedává žádný smysl. Stále nechápu toto zvláštní puzení. Ale pokud poslechnu to, co mi radí Bible, a začnu jazyky v hojnosti používat, v mém duchu se něco děje. Stávám se duchovně větším a větším a Bůh může tento duchovní růst naplnit svojí přítomností a slávou. Takže jsem nepřestal. Modlím se v jazycích víc než kdy předtím. Objevil jsem moc tohoto tajemného daru.

Druhá věc, která se stala, byla tato. Nebyla to vize, ale změna v duchovním chápání. Vždycky jsem věřil této teologii, ale neviděl jsem tyto věci duchovně. Viděl jsem moc, slávu a autoritu vzkříšeného Krista. Duch mi ukázal veliké vítězství Ježíše dokonané na kříži. Najednou bylo všechno daleko pod ním a on byl nade vším. Viděl jsem, že jsem v této slavné moci vzkříšení s ním. Do té doby bych chodil po ulicích Bombaje a díval se na všechny ty démonické aktivity a říkal bych si, jak „strašné, temné, démonické město to je“. Viděl jsem to všude. Náš sbor byl jediným světlým místem v celém městě. Jakmile jsem obdržel toto zjevení, všechno se rázem změnilo. Místo toho, abych se díval na to, jak silný je ďábel, začal jsem se dívat na to, jak silný je Ježíš. Začal jsem cítit rozhořčení nad tím, že Ježíš není v našem městě oslavován tak, jak by měl být. Zdálo se mi, že Duch svatý si vybral právě tak obyčejného člověka jako jsem já, aby změnil toto město. Začal jsem tedy spolupracovat s Bohem Duchem svatým.

Pak se stala další věc. Jednoho dne mě navštívil člověk, který měl americký přízvuk. Neznal jsem ho, ani jsem ho nikdy nepotkal. Přišel a zaklepal na dveře mé sborové kanceláře. „Bůh mě poslal do celého světa, abych mluvil k vedoucím,“ řekl. Nesl s sebou tašku plnou knih. „Toto je poselství od Boha,“ řekl, „musíš vidět království, musíš věřit v království, musíš kázat království a musíš rozvíjet království. Pak uvidíš Boží slávu přicházející do tvého města.“ Podal mi knihu, jejímž autorem byl člověk, který věnoval svůj život misii v Indii. Jeho jméno je Dr. E. Stanley Jones. Tuto knihu napsal před mnoha a mnoha lety – „Neotřesitelné království a neměnný člověk“. Podal mi tuto knihu a řekl, že si ji musím přečíst, věřit jí a kázat ji. Potom najednou odešel a byl pryč. Výsledkem bylo to, že jsem se změnil. Začal jsem vidět království. Pochopil jsem, co to je království. Začal jsem kázat království. Další lidé mě v tom následovali a dnes společně postupujeme v království kupředu.

První věc, která se stala, byla ta, že se náš sbor změnil v živou, mocnou a efektivní církev. Zázraky se staly běžnými. Démonicky posedlí šilení lidé běželi na naše shromáždění. Napomenul jsem démona ve jménu Ježíše a oni padali před shromážděním na zem. Démoni vyšli a lidé byli slavně osvobozováni a změněni. To se dělo ve sboru, který býval respektovaným baptistickým sborem. Teď už sbor nebyl tak respektovaný, ale o to více byl biblický. Chceš mít respektovaný nebo biblický sbor? Který je důležitější? Bylo by tak jednoduché skončit živým sborem, který má velký úspěch. Mohli bychom jezdit po okolí a mluvit o tom, jak nám Bůh požehnal. Ale Bůh mi něco ukázal: On neplánoval mít živý sbor

v démonickém městě. On chtěl celé město. Ukázal mi, že zasáhnout celé město není pro Boha tak složitě.

O sedm let později jsem tento sbor opustil, abych začal zakládat nové sbory v úplně pohanské části města. Nejvíce démonickou a zvrácenou čtvrtí byla katolická čtvrť. Bylo všeobecně známo, že většina městských zločinců a opilců pochází z této čtvrti. V této části města žilo více než milion obyvatel. Bůh mi řekl: „Jdi a začni tady!“ Založili jsme tam tedy sbor. Viděli jsme čtyřicet osvobozených lidí, kteří pocházeli z toho nejhoršího prostředí. Nebyla to změna, která by se stala přes noc, ale Bůh nás tím připravoval na bitvu. Každý z těch čtyřiceti lidí byl zázrakem osvobození a přeměny života. Ale potom se proti nám postavila démonická mocnost, která vládla nad touto oblastí. Zakoušeli jsme útoky ze všech stran. Náš sbor šel ze čtyřiceti na osm lidí. Katolická církev se proti nám tvrdě postavila a varovala lidi, aby se k nám nepřibližovali, protože jsme podle nich byli nebezpečnou sektou. Úřady byly pobouřeny a snažily se nás vyhostit ze země. Eileen a já jsme byli fyzicky napadeni démony. Jeden démon se mě jednu noc pokusil zabít. Procházeli jsme všemi možnými děsivými zkušenostmi, jaké si jen dovedete představit. Ale nějakým způsobem byla mě a mojí manželce dána milost všechno vydržet a nevzdat se.

Jednu středeční noc, když jsme měli bojovnou noc chval (která v tu dobu nezapadala do naší situace), jsem se fyzicky necítil dobře. Byl jsem v depresi a chtěl jsem všeho nechat. Nic mě už k tomu nepřitahovalo, z ničeho jsem neměl radost. Pouze jsme se drželi našeho závazku poslechnout Boha a dělat, cokoli nám řekne. Nic v naší situaci neukazovalo na Ježíše Krista jako na Pána. Ale Boží slovo říkalo, že On je Pán a náš duch věděl, že je vítězem na kříži. Tak jsme tyto pravdy křičeli proti zdi opozice, přestože se zdálo, že to je hloupé a nemá to smysl. Nebyly tam stovky lidí, byli tam pouze dva lidé. V Bibli najdete, že dva lidé na to stačí. Je lépe, když jich je dvacet. Je skvělé, když jich je dvě stě, ale není to nutné. Dva stačí! Přijměte to do svého ducha: dva lidé stačí.

O duchovním boji jsme nevěděli vůbec nic. Nikdo z nás neměl tehdy v této oblasti žádné zjevení. Nebyly žádné knihy, žádné kazety, žádné konference, protože nikdo, koho jsme znali, se tím nezabýval. Ale Duch svatý ví o duchovním boji všechno. Pokud budete dělat to, co vám řekne, budete úspěšní. Jednu středeční noc jsme v Bombaji vedli tento velký duchovní pokřik proti démonickým mocnostem. Bylo to v naší malé místnosti pro shromáždění. Tehdy se něco prolomilo v nebeských oblastech. Cítil jsem, že se něco stalo v nebeské dimenzi. To bylo roku 1972. Byl duben. Mohu vám dokonce říct datum, bylo pětadvacátého. V tuto neděli se něco událo. Následující neděli začali lidé chodit do sboru. Potom moje žena odjela родit naše třetí dítě, syna Davida. Zdálo se, že to je katastrofa, ale byl to Boží plán. Přišlo to dříve a my jsme to nečekali. Plánovali jsme, že pojedeme do hezké misijní nemocnice s našimi křesťanskými přáteli a naše malé miminko se narodí v nádherné atmosféře křesťanské lásky. Místo toho jsme se ocitli v nedaleké katolické nemocnici na oddělení akutní péče. Eileen během porodu svědčila řadovým sestřám, které jí pomáhaly. David se narodil za méně než čtyřicet pět minut, ale ona s nimi hovořila dvě hodiny. Výsledkem bylo, že do nich zasadila semínko touhy a hladu po Bohu. Byl to pouze skutek poslušnosti v malé věci. Kdoví, co všechno Bůh může učinit?

Pozvaly mne, abych pro ně udělal biblický seminář a připravil je na slavnost Letnic, které měly být za šest týdnů. Přišly další „hladové“ řádové sestry a připojily se k ostatním. Nebyla to velká skupina, bylo jich asi 15-20. Potom, přesně podle církevního kalendáře, Bůh přišel a padl na těch dvanáct sester, které tam byly. Byly spaseny a pokřtěny v Duchu svatém a Bůh začal svoje hnutí. O čtyři roky později bylo více než sto tisíc lidí spaseno a naplněno Duchem svatým. A oni byli mocnými svědky po celé Bombaji. Během těchto čtyř let jsme založili 260 nových sborů. V současnosti tam existuje 3000-5000 sborů. Každý měsíc stovky lidí přicházejí ke Kristu. Jsou to většinou hinduisté a z menší části i muslimové, ale každopádně stovky mocných vůdců povstávají po celé zemi a v dalších zemích světa, aby kázali evangelium.

Uvědomil jsem si, když mi Bůh začal ukazovat skutečný význam Pisma, do jaké míry jsem musel opustit svoje dřívější vyučování, abych přijal od Boha nové a přesnější věci, které mi dával. Chci, abyste byli otevřeni na to, co vám Duch Boží říká. Během toho, co budete znovu a znovu procházet tímto vyučováním, si uvědomíte, že *dva lidé stačí*. Znovu a znovu se to opakuje. Pokud jste alespoň dva a máte v sobě dostatek moci království, která, pokud se správně uvolní, změní místo, ve kterém žijete. Amen! Nevyučuji vás žádnou teorií. Vyučuji to, co jsem sám zažil. Kamkoli jsem jel, vždycky jsem věřil, že naše města mohou být změněna pro našeho Pána Ježíše.

Zkoumání království v Novém zákoně

Chci, abyste si všimli, jakou důležitost dávají pisatelé a vypravěči právě království. V Matouši 3. kapitole, když Jan začíná svoji službu, první slova, která vyšla z jeho úst, byla tato: *Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království Boží*. Jan tedy začíná svoji službu prohlášením království. Pak dále prohlašuje, že je naplněním toho, co Izajáš prorokoval, a končí v 11. verši: *Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já – nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm*.

Existují dvě věci, které plynou z těchto prvních několika slov a které souvisí s královstvím. První povolání je povolání k pokání. Nikdo nemůže kázat o království, aby neotevřel záležitost pokání. Jedna z prvních otázek, kterou si musíme položit, je: Co je srdcem a podstatou pokání? Všimněte si, že v celém Novém zákoně je jen velmi málo vyučování o odpuštění hříchů. Říkám to svobodně šokujícím způsobem. Chci vás šokovat, abychom znovu přemýšleli o tom, jak kážeme evangelium. Odpuštění hříchů je zmiňováno jako důsledek něčeho jiného. Prvotní věcí je království! Těm, kteří vstoupí do království, jsou odpuštěny zároveň jejich hříchy. Pokání má málo společného s lítostí nad hříchy, pokání znamená úplnou změnu myšlení v tom, jak žijeme. Pokud se nevypořádáme s tímto základním postojem, není možné se vypořádat ani s hříchy.

Toto je základní problém, který má Bůh s člověkem. Je to poselství, které Bůh poslal kázat Jana Křtitele. Království nebeské se přiblížilo, čiňte pokání! A pokud činíš pokání, Bůh ti může odpustit tvoje hříchy. Pak budeš Někým zmocněn. Ne něčím, ale Někým. Ten Někdo je Duch svatý. On přijde, převezme vládu a použije si tě jako lidský nástroj, aby postoupilo Boží království. To je problém pokání.

Nejdříve musíš vidět, jak špatné je dělat rozhodnutí ve svém životě sám, bez Boha. Poznat, co je špatné na tom, když mám svůj život ve svých rukou. Toto je základní problém. Je to jako řídit auto, sedět na sedadle řidiče a říkat si: „Mám plné právo řídit moje auto tam, kam budu chtít já. Problém je však v tom, že každý, kdo to říká, je nezpůsobilý řidič. A tak lidé končí v životních haváriích a jsou naštvaní, když vidí svoje krásná auta rozbitá. Vědí, že je něco v nepořádku, ale nejsou ochotni jít až ke kořenu problému.

Mnoho lidí to dělá takto. Jdou k profesionálnímu řidiči a řeknou: „Mám problém. Mohl bys prosím přijít a sednout si na sedadlo spolujezdce? Já budu řídit a ty mi budeš říkat, co dělám špatně, a já to napravím.“ Stejně tak to někteří lidé dělají s Bohem. Řeknou: „Ježíši, prosím tě přijď a pomoz mi stát se lepším člověkem.“ Každé náboženství nechává zodpovědnost změnit svůj život na tobě. Všechno, co musíte udělat, je dát lidem soustavu nařízení a nechat to na nich, aby je dodržovali. Potom zjistíte, že na to nikdo nemá sílu. Ať už to je muslim, Žid, hinduista nebo křesťan. Není v tom žádný rozdíl. Nikdo nedokáže žít tak, jak by si přál. Zatímco má svoje auto ve svých rukou, něco se přihodí a stane se nehoda. Potom řekne: „Pomoz mi prosím být lepším řidičem. Ukaž mi, co dělám špatně. Řekni mi, co mám změnit.“ Mnoho lidí bude volat k Bohu, ať nazývají bohem cokoli, aby změnil jejich život. Budou navštěvovat psychiatry, doktory, guru, nebo dokonce pastory.

Představte si, že jste v podobné situaci. Profesionální řidič se veze se mnou a potí se. Vystoupíme z auta, on ke mně přistoupí a řekne: „Budu k tobě upřímný. Problémem ve tvém řízení jsi TY sám! Není žádný způsob, jak bych tě mohl změnit v dobrého řidiče.“ To je přesně to, co Bůh říká nám: „Ty jsi ten problém.“ Nejsem tady proto, abych z tebe dělal lepšího člověka. To je základem většiny křesťanských kázání a poradenství v dnešní církvi. „Ó, Pane, pomoz, abych byl lepším člověkem!“ Ale Bůh toto nemá v plánu. Jediným jeho plánem pro tebe je, tě dokonale usmrtit, úplně tě vymazat. A potom přijde a bude žít ve tvém těle a ve tvé osobnosti. Takže co se musí stát, je to, že si profesionální řidič sedne na sedadlo řidiče. Stále je to moje auto, ale já se stanu spolujezdcem ve vlastním autě!

Profesionální řidič mi řekne toto: „Jsou dvě věci, které musíš udělat, abys mi předal plnou kontrolu nad autem. Za prvé se nikdy nesnaž dotýkat žádných přístrojů nebo kontrol. Za druhé předej mi plnou autoritu řídit auto tam, kam budu chtít a jak budu chtít. Staneš se spolujezdcem ve vlastním autě. Pokud to uděláš, zaručuji ti dvě věci. Za prvé to bude vzrušující jízda. Za druhé tě dovezu do cíle v bezpečí!“ Takže pokání je zkrátka tato změna v myšlení. Biblické slovo pro pokání znamená „změnu myšlení tak radikální a dokonalou, že to vede k úplné změně životního způsobu“. Je to změna myšlení, která způsobuje změnu v konání. Vlastník auta tedy řekne: „Máš pravdu! Nikdy nedokážu úspěšně řídit toto auto.“ Pokud se to stane v mém myšlení, povede to ke změně v jednání. „Na sedadlo řidiče posadím tebe a stanu se spolujezdcem ve vlastním autě.“ Dokud se toto doslova nestane, člověk neučinil pokání. Cítit lítost nad hříchem není pokání. Říkat Bohu, že se chceš změnit, není pokání. Mohou to být pomocné kroky, ale pokud nedojde k tomuto zásadnímu rozhodnutí, nejedná se o pokání. **To je kořenem a srdcem království.**

Pokud jsme poslouchali tento jednoduchý úvod, musíme rozumět tomu, co to znamená kázat evangelium. Když budeme procházet Novým zákonem, zjistíme, že to nikdy nebylo evangelium o odpuštění hříchů. Je to evangelium království. Když někdo přijme změnu pravidel, zdroj hříchu se zastaví a hřích ztratí svůj kořen. Jakmile je odstraněn kořen hříchu, zmizí i jeho ovoce.

Jakmile dojde k úplnému pokání, uvidíme, že to není nic jiného, než učit se žít jako Ježíš. Potom může přijít Duch svatý. Může si použít naše lidství stejným způsobem jako si použil lidství Ježíše. Ve skutečnosti v tom není vůbec žádný rozdíl. Ježíš nebyl závislý na svém božství v tom, co dělal. Byl pomazán Duchem svatým a poslouchal Otce ve všem, a tím nám ukázal, jak můžeme dělat to, co dělal On!

Když Ježíš začal svoji službu v Markovi 1,14: *Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal Boží evangelium, bylo to evangelium Božího království. Potom řekl: Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.*

To, co musíte v tom vidět, je toto malé doplnění. Je to totéž poselství, povolání k pokání. Musíte se dostat do stavu, kdy budete věřit, že je to ve skutečnosti správné nemít žádná práva na svůj život. Je velmi jednoduché říci, jestli království opravdu přišlo. Položte si tyto jednoduché otázky a začněte s nimi u sebe.

- Kdo dělá rozhodnutí ve tvém životě?
- Podle čeho se rozhoduješ, co budeš ten den dělat?
- Proč žiješ tam, kde právě žiješ?
- Dostal ses tam sám nebo tě tam poslal Ježíš?
- Proč sis zvolil tu kariéru, kterou právě děláš? Rozhodl o tom Ježíš nebo ty?
- Co děláš se svým časem? Má Bůh vládu nad tvým časem nebo ji máš ty?
- Co děláš se svými penězi? Ne se svými desátky, ale s devadesáti procenty, které ti zbudou? Možná řekneš: „Jsou to moje peníze, mohu si se svými penězi dělat, co chci.“ Ne, nemůžeš, jsou to jeho peníze.

Člověk, který opravdu spatřil Boží království, s radostí nechá Ježíše, aby měl vládu nad všemi těmito věcmi. Má změněný život. Mohu upřímně říct, že od toho dne, kdy jsem se obrátil, jsem žil tam, kde mě chtěl Ježíš mít. Vždycky jsem se odstěhoval, když mi to řekl. Nezáleželo na tom, jestli se mi to místo líbilo. Nehleděl jsem na to, co říkali ostatní lidé, ať už se mě snažili přesvědčit, abych zůstal, nebo abych šel. Pokud to uděláme, potom nám Ježíš něco slibuje. Pokud budu schopný tě poslat kamkoli, potom poneseš ovoce a tvoje ovoce zůstane. Není to proto, že bych byl tak fantastický, skvělý nebo chytrý, ale je úžasné, co Bůh může udělat s poslušnými lidmi, kteří jsou ničím. Také je zajímavé, jak málo Bůh může udělat s talentovanými a obdarovanými, kteří ho neposlouchají. Ježíš řekl: „Přišel jsem k vám, abych kázal evangelium království. Nepřišel jsem kázat odpuštění hříchů. To je vedlejší problém. Skutečný problém spočívá v tom, jestli mi dovolíš přijít a převzít úplnou vládu nad tvým životem.“ V tom je problém. Pokud řekneš ano, obrátíš se od své vlády k Boží vládě, k Ježíšově vládě. A musíš věřit tomu, že to tak je správné.

V tomto jsem prošel několika fázemi. Věděl jsem, že se v tom musím posunout, protože to je biblické, ale nebyl jsem si úplně jist, že to je nejlepší životní styl. Ale jakmile se jednou doopravdy setkáte s Bohem, musíte ho poslechnout. Musíte být přesvědčeni o tom, že to tak má být a že to je nejlepší životní styl, i když okolnosti ve vašem životě mohou způsobovat nejrůznější pochybnosti. A tak jsem zkrátka žil v poslušnosti, protože jsem věděl, že má pravdu, ne proto, že by se mi to tak vždycky líbilo. Ale po několika letech takového života jsem se dostal do ještě jiné úrovně. Uvědomoval jsem si, že ta nejhorší věc, která by se mohla stát, je zapojit svoji vůli do čehokoli. Měl jsem strach jít svou vlastní cestou. Na to se soustřeďuji nejvíc. Nechci promrhat ani jeden den tím, že bych žil *svůj* život *svým* stylem.

Ježíš řekl Nikodémovi, učiteli celého Izraele, že jeho prvním cílem má být narodit se znovu. Ježíš tu vůbec nemluví o odpuštění hříchů. Nemluví o tom, jak přijít ke spasení, jak jít do nebe, nebo jak uniknout peklu. O těchto věcech se nezmiňuje vůbec. On říká ve 3. verši: *Amen, amen pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží*, a v 5. verši: *...nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího*. Nové narození tedy souvisí se spatřením a vstupem do Božího království, nikoli s odpuštěním hříchů. Byl to pro mě docela velký šok, když jsem to uviděl. Zjistil jsem, že jsem léta kázal evangelium špatným způsobem. Narodit se znovu je způsob, jak vejít do Božího království, nikoli způsob, jak uniknout peklu. Jak budeme ve vyučování pokračovat, bude se tato myšlenka objevovat znovu a znovu.

Království ve čtyřech evangeliích

Chtěl bych se teď podívat na čtyři evangelia. Podíváme se na několik faktů. Pokud chcete vidět evangelium, které se skutečně zaměřuje na Boží království, podívejte se na evangelium podle Matouše. Matouš píše Židům, aby je přesvědčil o tom, že Ježíš je král. Zmiňuje království nejméně 57krát. 41krát mluví o nebeském království. Matouš je jediný pisatel, který tento termín používá.

Potřebovali bychom týden pouze na toto jediné evangelium, ale začněme v Matouši 5. kapitole. Zde Ježíš právě začíná svoji veřejnou službu. V Matouši 4,23 je nám řečeno, že Ježíš přišel kázat evangelium království. Není to evangelium o odpuštění hříchů, ale evangelium království. Matouš i Lukáš kladou důraz na to, že nemůžete kázat evangelium, aniž byste uzdravovali nemocné a vyháněli demony. Je to právě schopnost dělat tyto věci, která je důkazem, že je to evangelium království. V Novém zákoně nebyla jediná církev, která by nebyla založena na zázracích, divech a vymítání démonů. Dovolte mi tedy, abych vám jasně řekl: Pokud Bůh nemůže dělat skrze vás divy a zázraky, pokud Bůh nemůže skrze vás vymítat demony, nekážete evangelium království. Pokud však dovolíte, aby se toto poselství ve vás zakořenilo, nakonec se do této služby posunete. Trvalo mi sedm let, než jsem si to uvědomil. Zjistil jsem, že problémem není Boží moc. Problémem byla nevíra v osobě Alana Vincenta. Když jsem odstranil normální křesťanskou nevíru, zázraky se začaly dít. Naše západní

křesťanství je naplněno obrovskou nevírou. Jakmile ji začnete nenávidět tak, jako ji nenávidí Bůh, už nebudete více žít stejným způsobem. V království Božím je normální, že se zázraky a divy dějí neustále. Přeorientujte tedy svoje myšlení směrem k Písmu. Ježíš řekl: *...ale pokud vymítám demony, už vás zastihlo království Boží.* (Mt 12,28) Také řekl svým učedníkům: *Uzdravujte nemocné, křistě mrtvé, malomocné očišťujte, demony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.* (Mt 10,8)

Vraťme se k Matouši 5,1: *Když spatřil zástupy, vystoupil na horu; a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci.* To slovo „posadil se“ je krásné řecké slovo „kathizo“. Toto slovo znamená „pohodlně se posadit, jako bych tam skutečně patřil“. To znamená sednout si na trůn, sednout si pohodlně na trůn za účelem vykonávání vlády. Když budete procházet evangelia, zjistíte, že pokaždé, než Ježíš začal učit, posadil se (kathizo). Mluvil tedy jako z trůnu. Výsledkem bylo, že jeho slova měla autoritu. Nebyla to slova zákoníků a farizejů. Ježíš mluvil s autoritou. Když jsem to uviděl, uslyšel jsem Boha, jak říká: „Musíš být také takový.“ Pokud jsi tedy evangelistou, alespoň ve svém duchu, posaď se na svůj trůn předtím než začneš kázat. Pokud jsi pastor, duchovně se posaď na trůn předtím, než začneš vyučovat. Poslechni mě, neboť to naprosto změní tvůj způsob služby Božího slova. Víím, že slova, která vycházejí z mých úst během tohoto týdne, změní mnoho věcí v Evropě. Víím, že to zní arogantně, ale je to tak. Není to v tom, co vám říkám, ale v tom, co Boží Duch vám říká skrze moje ústa. Je to jeho dílo.

Všimněte si, kde Ježíš začíná. To je začátek vyučování o království. V angličtině tomu říkáme Kázání na hoře. Je to jeho první velké vyučování. Představuje základní vyučování a principy Božího království. Problém mnoha lidí je v tom, že chtějí začít praktikovat 18. kapitolu, aniž by absorbovali 5.-7. kapitolu. V 18. kapitole Ježíš začíná jednat s mocnostmi a vládami temnoty a začíná mluvit slova s autoritou. V listu Efezským 6. kapitole pojednává o duchovním boji. Ale před 6. kapitolou je tam dalších pět kapitol. Mnoho lidí se vrhne na 6. kapitolu, ale nezakořenili a neabsorbovali 1.-5. kapitolu. Místo toho, aby viděli vítězství, zakoušejí porážku. V Židům 13. kapitole se mluví o moci království, která ničí každé další království! Ale před touto závěrečnou kapitolou v listu Židům je dalších dvanáct kapitol. Musíme projít přípravnými fázemi, abychom se stali mocnou armádou, kterou z nás Bůh chce mít a která porazí ďábla.

Začněme tedy tím, co v angličtině nazýváme „Blahoslavenství“. To jsou ty věci, jakými musíme být. Jsou to postoje, které musíme mít v sobě. Projděte si prosím jejich seznam a zjistěte, jestli tyto vlastnosti máte. Pokud jsi pastýřským vedoucím, projdi si seznam a ujisti se, že tvůj tým má tyto vlastnosti. Pokud si nenajdeš čas, aby ses ujistil, že tyto věci máte, pak nezničíš démonické mocnosti ve tvém městě, ale ony zničí a rozdělí tvůj sbor. Pozoruj, že se to děje na různých místech po celém světě, za která mám rovněž zodpovědnost. Když se rozdělí tým vedoucích, mohou se většinou podívat na tyto verše a vidět, že nebyly v praxi naplňovány některými z členů týmu. Možná mají skvělá obdarování a schopnosti, ale z toho ďábel strach nemá. Pokud není položen dobrý základ, může nás lehce porazit.

Blahoslavenství:

1. *Blahoslavení chudí v duchu...* (Mt 5,3) To znamená, že nemáme spoléhat sami na sebe, ale máme důvěřovat Bohu a být na něm plně závislí. Chudí lidé většinou nejsou nezávislí. Nejsou pyšní. Jsou ochotni přijímat dary jako pomoc od druhých lidí, protože nejsou schopni se sami o sebe postarat. *Musíme porozumět tomu, že bez plnosti Boží, která je v nás, jsme duchovně zbankrotovali.* Nemáme žádné vlastní zdroje. Veškeré zdroje musí, musí, musí pocházet od Boha. Podívej se tedy na sebe a zeptej se: „_____, jak chudý jsi v duchu? Do jaké míry opravdu víš, že potřebuješ Boha a nedovolíš si dělat nic bez něho?“

Pokud budeš schopen uvolnit tento postoj v sobě a ve svém týmu, pak máš tým, který dojde město. Ježíš neměl vůbec žádnou důvěru v sebe sama. On řekl: *...sám od sebe nečiním nic...*

(J 8,28) Všechno, co dělám, je, že žiji ve stoprocentní závislosti na Otci a Duchu svatém. To je to, co řekl. V Janovi 15,5 se píše: *...beze mne nemůžete dělat nic.* Opravdu tomu věříš? Na druhou stranu také řekl: *Ve mně můžete dělat všechno.* Zdá se, že si to tady úplně odporuje. Tyto věci jsou tak vzdálené jedna druhé. Když se podívám na křesťanskou církev jako celek, a hlavně ve své zemi, kterou velice miluji, v USA, celým národem zní jedna věta: „Já to dokážu.“ Viděl jsem mnoho služeb, mnoho aktivit a církví s tolika pohromami. Tady je vidět kořen věci. Nejsou totiž opravdově chudí v duchu. Pokud jsi chudý přirozeně a nemáš žádné vlastní zdroje a měl bys někoho, kdo by byl schopen a ochoten dát ti všechno, co potřebuješ, bylo by bláznovství nežít v závislosti. Vidíte to? Není to pouze biblický verš nebo text napsaný na stěně. Je to životní styl, který hluboce odráží postoj našeho srdce a způsobu života. *V něm je možné všechno, ale bez něj není možné nic.*

2. *Blahoslavení jsou ti, kteří pláčou, neboť oni budou potěšeni.* (Mt 5,4) Co znamená tento verš? V Písmu naleznete znovu a znovu obzvláště přímluvce, kteří pláčou nad situací, ve které se ocitl jejich národ. K tomuto jsme povoláni my. Když jdu po ulicích jakéhokoli města v Evropě, chce se mi plakat. Nezáleží na tom, který národ to je, chce se mi plakat. Přemýšlím nad jeho historickými kořeny. Například němečtí Moravané, kteří zatřásli celým světem svojí duchovností. To byl národ stoletého modlitebního shromáždění, které změnilo svět. Ale když jdu po ulicích Německa, potkávám dnes mladé lidi, o kterých si nejsem jist, jestli je to žena nebo muž. A co je ještě horší, oni si tím také nejsou jisti. V této oblasti, o které mluvím, je dvanáct Duchem naplněných sborů, ale ani jeden z nich nemá více než dvě stě lidí. V Essen je však satanská církev, která má 1 500 členů. Potkáváte tyto mladé lidi na ulicích a oni vědí víc o sektách než o základních věcech v Bibli. Proto se mi chce plakat. Chci se nad tím trápit. Chci, aby Bůh něco udělal. Když budete mít takový postoj nad svým městem a svým národem, budete potěšeni.

V Izajáši 61. kapitole dva první verše, které Ježíš citoval na začátku své služby a které v polovině věty klidně přerušil, říkají: *...toto je léto milosti Hospodinovy...* a zastavil, protože nebyl ještě čas, aby se zbytek verše naplnil. Ten verš pokračuje takto: *...den pomsty našeho Boha.* Tuto část verše Ježíš necitoval, protože ještě nenastal čas, aby se naplnil. Přichází však den, kdy svět uvidí „den pomsty“. Co je to Boží pomsta? Přečtěte si zbytek 61. kapitoly Izajáše a uvidíte, co to znamená. Není to pomsta ztraceným hříšníkům, ale pomsta satanovi a jeho skutkům na zemi. Bůh mi řekl na začátku tohoto nového milénia, že přijde den, kdy se tento verš naplní. Uvidíte, že se to bude dít v prvních letech nového milénia. On řekl: „Církev mě nikdy neviděla rozhněvaného.“ Stály mi vlasy na hlavě, když jsem si představil, jaké to musí být vidět Boží hněv proti skutkům satana. Když se toto stane, už to začalo, ti, kteří pláčou, budou se smát! Roucho smutku se promění v roucho chvály. Místo toho, abyste plakali, budete tancovat radostí nad tím, co Bůh dělá ve vašem městě. Uvidíte!

Je tedy dobré plakat, protože nikdy nebudete volat za město, dokud nad ním nebudete plakat. Nikdy neuvidíte změnu, dokud nebudete nad svým městem plakat. Když vám potečou slzy od Ducha svatého nad vaším městem, Bůh si tyto slzy použije k tomu, aby toto město změnil. Nemůžete mít víru za město, pokud jste nad ním neplakali. Jestliže město nemilujete, nedostanete ho. Pokud ho milujete, budete za něj volat. Ó, blahoslavení jsou ti, kteří pláčou, neboť oni budou potěšeni.

3. *Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.* (Mt 5,5) Biblická tichost není soběstředná slabost. Tichost ve své podstatě je nestarat se sám o sebe nebo o to, jak vypadám v očích druhých lidí. Když budete procházet Numeri 12. kapitolu, najdete místo, kde je Mojžíš konfrontován svým bratrem Áronem a svojí sestrou Miriam. Za prvé, kdo napsal prvních pět knih Bible? Odpověď zní: Mojžíš. Vidíme zde tedy Mojžíše, který píše o Mojžíšovi. Numeri 12,1: *Miriam s Áronem mluvila proti Mojžíšovi kvůli kúšské ženě, kterou si vzal; pojal totiž za ženu Kúšanku. Říkali: „Což Hospodin mluví jenom prostřednictvím Mojžíše? Což nemluví i naším prostřednictvím?“ Hospodin to slyšel. Mojžíš však byl nejpokornější ze všech lidí, kteří byli na zemi.* Kdo tedy napsal tato slova? Mojžíš! To nám dává vhled do špatné představy o pokoře.

Najděte si Skutky 20,17-19: *Z Milétu poslal Pavel vzkaz do Efezu a zavolal si starší církve. Když k němu přišli, řekl jim: „Vy víte, jak jsem si u vás počínal celou dobu od prvního dne, kdy jsem přišel do Asie. Sloužil jsem Pánu s velkou pokorou, v slzách a zkouškách, které mě potkaly pro úklady židů... On píše o člověku jménem Pavel, který sloužil Pánu s pokorou, v slzách a ve zkouškách. Pavel toto píše sám o sobě a Lukáš to zaznamenává. Kdo řekl tato slova „sloužil jsem Pánu mezi vámi s pokorou“? Odpověď zní: Pavel. Když se na tato místa podíváte, zjistíte, že mnohé naše představy o pokoře nejsou vůbec biblické. My si myslíme, že pokorný člověk by nikdy takto o sobě nemluvil. **Podstatou tichosti je nemít zájem sám v sobě, ale mít vášně pro Boha.** Nezáleží na tom, co se děje kolem mě, ale co se děje kolem Boha. Nezajímám se o vlastní reputaci. Zajímá mě pouze jeho reputace. Je to popření sebe sama, aby byl naplněn Boží záměr.*

Ale problém mnohých lidí je ten, který ukazuje Pavel ve Filipským 2,19, když mluví o Timoteovi (ale mohl by stejně tak mluvit o mnohých současných vedoucích). Pavel říká: „Mám pouze Timotea, který má stejného ducha. On je pokorný jako Mojžíš, nebo spíše jako Ježíš.“ Timoteus se nestaral sám o sebe, nehledal své věci, ale měl jedinečný zájem o druhé. Pavel říká, že všichni ostatní vedoucí, se kterými přišel do styku, neměli stejného ducha. Hledali svůj vlastní prospěch a ne prospěch Boží. Kolik lidí dnes mluví o „mojí službě“. Zajímá je jejich sbor, jejich služba, nikoli problémy města. Takové sbory a takoví vedoucí nikdy nezdědí Boží království. Pokud chceme, aby přišlo Boží království do našeho města, musíme přestat hrát svoje politické hry, které se týkají toho, kdo je nejdůležitější člen v týmu, nebo který sbor je nejdůležitější ve městě. Všechny tyto věci brání, aby přišlo Boží království. Ale tiši zdědí všechno. To jsou základní pravdy!

4. *Blahoslavení jsou ti, kdo hladoví a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.* (Mt 5,7) To je velmi jednoduché na pochopení.

5. *Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.* (Mt 5,7)

6. *Blahoslavení, kteří mají čisté srdce, neboť oni uží Boha.* (Mt 5,8)

7. *Blahoslavení, kteří působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.* (Mt 5,9)

Celé Kázání na hoře pojednává o způsobu života v rámci Božího království. V království Božím nestačí vypadat dobře navenek. Musíme být dobří a žít správně i uvnitř. Podle Mojžíšova zákona, pokud jste nikoho nezabili, nebyli jste vrahem. Ale v království, pokud jenom přemýšlíte nad tím, že bys někoho zabil, už ses vrahem stal. Kolik manželek si pomyslelo: „Ó, nejradaši bych ho uskrtila.“ V království takto přemýšlet nemůžete. V týmu vedoucích nemůžete mít takovéto postoje jeden vůči druhému. Jestliže je to ve vašem srdci, není to přijatelné. Pokud toužíte ve svém srdci po nějaké ženě, i když s ní nic nemáte, pro království Boží to je, jako byste s ní něco měli. Prošel jsem těmito bitvami. Musel jsem být před Bohem upřímný ohledně těchto věcí ve svém srdci.

Když se podívám na svoji rodinu, tak jedna věc, kterou si pamatuji na svém dědovi, byla jeho porušená povaha. Byl to Boží muž, starší v jednom baptistickém sboru. Ale když nemohl vyšroubovat zátku od láhve, neovládl se. Měl jsem strach z tohoto vznětlivého muže. Můj otec byl stejný, a celý život jsem se bál jeho chování. Pak jsem tutéž věc našel sám u sebe a také v životech mých synů. Začal jsem si uvědomovat, že to je silná ďábelská svázanost nad mou rodinou. Byl jsem bezmocný, nedokázal jsem s tím nic udělat. Nedokázal jsem se ovládnout, jakkoli jsem se snažil. Musel jsem přijít k Bohu jako chudý v duchu a nechat ho udělat to, co jsem já nedokázal. Věděl jsem, že takto v Božím království žít nemohu. Musel jsem se s tím vypořádat.

Když jsem byl mladý, byl jsem ateistou. Četl jsem knihy, které naprosto porušily moje myšlení. Měl jsem zlovyky, o kterých nechci ani mluvit. Pak jsem přišel ke spasení. Fyzické

zlozvyky odešly. Bitva v mé mysli však pokračovala. Jel jsem do Indie jako misionář. Začal jsem mocně kázat Boží slovo během toho, co jsme se připravovali na veliké Boží vanutí, ke kterému mělo dojít. Ale tento nekontrolovaný chtíč byl jako bomba, která čekala, až ve mně vybuchne. Nikdy jsem neudělal nic navenek. Nikdy jsem tomu nechtěl dát místo. A tak jsem se díval ke stropu, abych se nedíval na hezké ženy kvůli tomu, co probíhalo v mé mysli. Celý můj křesťanský život mě učili, že takoví muži zkrátka jsou a musíš se nad tím naučit vítězit. Většinou se však člověk vítězit nenaučil.

Když jsem byl čerstvě pokřtěn v Duchu svatém, tyto verše se nově otevřely:

- *Máme mysl Kristovu...* (1K 2,16)
- *Ať máte takové myšlení jako je v Kristu Ježíši...* (Fp 2,5n)
- *Oblecte se v nového člověka, který se obnovuje ve své mysli a služte Pánu ve spravedlnosti a svatosti...* (Ef 4,23-24)
- *Přemýšlejte o věcech, které jsou nad vámi, ne o věcech pozemských...* (Ko 3,2)
- *Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli.* (Žd 10,16)

Uvědomil jsem si, že nežiji tak, jak bych měl. Proto jsem to řekl jednomu kanadskému bratrovi. Pracovali jsme spolu v Bombaji. Řekl jsem mu: „Neustále zápasím s nečistými myšlenkami.“ „Já také, to je normální,“ odpověděl mi. Řekl jsem mu: „Podle Bible to není normální!“ Tak jsme se sešli ve středu ráno. Poklekli jsme před Bohem a já jsem řekl: „Bože, já vyznávám svoje dědictví v Kristu. Přijď a očisti moji mysl. Pokud jsem se vydal démonům v nečistotě, teď jim přikazuji, aby odešli ve jménu Ježíše!“ Od té doby už to ve mně nebylo. Další ráno jsem byl jiným člověkem.

Vysvětlím vám to takto. Představte si, že otevřete dveře nějakému velmi neodbytnému prodejci. Vejde do domu a pokouší se vám prodat něco, co nechcete. Je ve vašem domě, a když na vás vytváří tlak, začnete pochybovat. Tak to bylo se mnou, co se týče mých nečistých myšlenek. Bylo to jako kdyby Bůh uchopil tohoto neodbytného prodejce, vyhodil ho z domu a zabouchl dveře. Ale ten dealer neodešel okamžitě. Začal znovu zvonit na zvonek. Přišel k oknu a klepal na ně. Někdy přišel ke dveřím a křičel: „Pusť mě dovnitř! Pusť mě dovnitř!“ Bylo to však mnohem jednodušší, když byl venku, než když byl uvnitř domu. Stále jsem musel dělat rozhodnutí. Mohl jsem otevřít dveře a pustit ho znovu dovnitř, ale to bych byl hloupý. Teď mám moc říci NE a nechat ho venku. Moje osvobození mělo tedy dvě fáze. Byla to *kríze*, když byl vyhozen z domu a potom to byl *proces*, kdy jsem se učil odporovat a čelit pokušení.

Ježíš začíná demonstrovat království

V Matouši 8.-10. kapitole Ježíš začíná demonstrovat moc Božího království. Lukášovo evangelium se obzvlášť zaměřuje na Ježíšův modlitební život. V Lukášově evangeliu je osm situací, kdy se Ježíš modlil. Objevujeme, že moc jeho služby spočívala v jeho modlitebním životě. Ježíš se modlil celou noc (L 5,16-17) a moc Páně byla přítomna k uzdravování. Lukáš 6,12 – Ježíš se celou noc modlí a vychází z něho moc a uzdravuje všechny (v.16). Pokud tedy budeme žít stejným způsobem, moc Božího království bude také plynout skrze nás. Jestliže vstoupíme do stejného modlitebního vztahu, jaký měl Ježíš s Otcem, budeme demonstrovat stejnou moc království jakou demonstroval Ježíš.

V Matouši 11. kapitole Ježíš vydává svědectví o Janu Křtiteli. Jan Křtitel mohl ohlašovat příchod Božího království, ale nemohl ho demonstrovat. Mohl mluvit o království, mocně prohlašovat, že království přichází, ale nedovedl ovlivnit, aby opravdu přišlo. Později uvidíme, proč je služba Jana Křtitele neadekvátní. Jan Křtitel nikdy nepůsobil v království. Ježíš nám říká v 11. verši: *Opravdu vám říkám, z těch, kteří se narodili z ženy, nepovstal nikdo takový jako je Jan Křtitel; ale i ten nejmenší v království Božím je větší než on.* Uvidíme později, proč tomu tak je.

Podívejme se teď na 12. verš: *A ode dnů Jana Křtitele až po dnes království nebeské trpí násilí a násilníci ho dobývají.* V anglických překladech je toto místo překládáno různými způsoby. V řeckém rukopise je však použit trpný rod. Jediný správný překlad je tento: *...na Božím království je pácháno násilí.* Jinými slovy, království Boží je napadáno ďáblem. Je tu ďábel, který sedí ilegálně na Božím majetku, ale není jediný čtvereční metr země, o kterém by neprohlašoval, že má nad ním kontrolu. Abyste ustanovili Boží království, musíte nejdříve odstranit to jeho království. Mluvit tedy o království a potom jít ven a praktikovat království, je v podstatě vyhlášením války. V momentě, kdy začnete hovořit o království, začne zvonit v pekle na poplach. „Co se děje?“ ptají se. „Jsou tam nějakí křesťané, kteří mluví o království!“ „Ne!“ „Ale ano.“ „Ne!“ To je děs, protože se chystáme zabrat jejich území. Království temnoty tam nebude sedět a říkat: „Jé, to je skvělé!“ Ne! Nepřítel bude intenzivně bojovat, aby si udržel to, co mu patří. Musíme si uvědomit, že začít mluvit o království, je jako vyhlásit válku. Budou na vás tvrdě útočit, pokud se odvážíte kázat a prosazovat Boží království. Jediný způsob, jak se postavit proti těmto ďábelským útokům, je být ještě razantnější než on. To je to, co nám říká Ježíš.

Ježíš tu říká: „Až do Jana Křtitele tu nebyl nikdo, kdo by manifestoval Boží království. Ale od Jana Křtitele do této chvíle, kdy jsem byl pomazán Duchem, jsem začal království Boží na zemi. Ve chvíli, kdy jsem začal království na zemi, se všechny démonické mocnosti postavily proti mně. Proto jsem reagoval ještě tvrdším útokem proti ďáblu.“ Musíte rozumět tomu, že to je jediný způsob, jak prosadit Boží království. Nemůžeme prosadit Boží království mírovou cestou. Musíš být násilný tak jako Ježíš. On byl první násilný člověk. A každý, kdo vejde do Božího království, musí být násilný jako on. Ďábel je rváč. Bude na tebe útočit a snažit se tě zastavit. Musíš reagovat tak, že ho vezmeš za límec a řekneš: „Neuvědomuješ si snad, že jsem Boží muž? Jsi pouhý démon z pekla a já proti tobě jdu v mocném jménu Ježíš! Odejdi, protože já tu zůstávám a ty ne!“

Než budete moct takovou věc udělat, musíte si být jisti svou vlastní spravedlností. Musíte si být jisti svou bezúhonností. Musíte mít víru, že to, co říkáte, je pravda. Nikdy nemůžete říct: „Ó, ďáble, prosím tě odejdi. Prostě běž. Nechci s tebou bojovat. Chceme převzít území bez boje.“ Toto nemůžete udělat. V království funguje násilí. Je zajímavé, kolik křesťanů nechce být bojovníky. Ale takové křesťanství neexistuje.

Ježíš přišel ustanovit „Něco“

Najděte si 12. kapitolu. Ježíš v 6. verši učí určitý princip: *Ale já vám říkám, že je tu něco většího než je chrám.* Všimněte si, že se zde nemluví o Ježíši (o někom), ale mluví se zde o království, které Ježíš začal. Ježíš ví, že má tři a půl roku na to, aby něco demonstroval, a potom odejde k Otcí. Pokud tito učedníci nepochopí jeho poselství předtím než odejde, království nebude pokračovat. On očekává, že se po jeho odchodu království stane větším a mocnějším než bylo za jeho dnů. Přichází demonstrovat něco, co nazývá královstvím. Podíváme se později detailněji na to, co znamená to „něco“. Ale Ježíš je začátkem tohoto „něčeho“. Chystá se odejít a být s Otcem, ale království tím nekončí. Protože jsou tu další bojovní muži a ženy, kteří budou pokračovat v prosazování království. Ježíš, aniž by ubral na své slávě a majestátu, se tu snaží ukázat něco, co je důležitější než jeho tři a půl roku služby. „Pokud budete žít stejně jako já, království Boží bude dále postupovat. To, co jsem začal dělat v těchto třech a půl letech služby, budete vy dělat ve větší míře až odejdu.“ Ježíš chce, abychom to viděli.

Matouš 12,40: *Neboť tak jako byl Jonáš v břiše mořské obludy tři dny a tři noci, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země. Mužové z Ninive povstanou na soudu s tímto pokolením a usvědčí je, neboť oni se obrátili po Jonášově kázání – a hle, zde je více než Jonáš.* Evangelizační moc království je větší než moc samotného evangelisty. Pokud by do vašeho města přijel Reinhard Bonnke, jsem si jistý, že by měl velký úspěch. Ale v tom není

Boží království. Když Jonáš přišel do Ninive, lidé, od vysokých politických vůdců až po obyčejné občany, činili pokání. Město bylo na sto padesát let změněno díky kázání jednoho člověka. Ale zde je nám řečeno, že království je mocnější než evangelizační vliv za Jonášovy doby. Pokud chcete vidět města, která jsou změněna, a zástupy, které přicházejí k Ježíši, království udělá mnohem víc než jeden evangelista.

Poslední verš: *Královna jihu povstane na soudu s tímto pokolením a usvědčí je, protože ona přišla z nejzazších končin země, aby slyšela moudrost Šalomounovu – a hle, zde je více než Šalomoun.* Šalomoun ve své době byl považován za nejmoudřejšího člověka na zemi. Ustanovil svoje království s velikou mocí, slávou a moudrostí. Královna ze Šéby přijela z daleké Severní Afriky, aby viděla, jestli je pravda to, co slyšela. Nakonec řekla: „Slyšela jsem pouze polovinu z toho, je to neuvěřitelné.“ Národy hledají odpovědi na neuvěřitelné problémy. Existuje tolik politických problémů, na něž neexistují žádné odpovědi. Nikdo nemá moc, moudrost k řešení těchto problémů, ale „je tu něco většího než byl Šalomoun“. Pokud přijde království do vašeho města, na všechny politické, sociální a ekonomické problémy se najdou postupně odpovědi. Lidé poběží, aby viděli, co děláte. V království Božím existuje moc odpovědět na každý politický, sociální a ekonomický problém, jen kdybychom dovolili Božímu království vstoupit. „Je tu něco většího než byl Šalomoun.“ Takto nazývá Ježíš království. Pokud se domníváte, že začátek Šalomounova království byl fantastický, pak si počkejte na království, které teprve přijde. Ještě jste nic neviděli. Uvidíte velkou spravedlnost, svatost, moudrost řešit každý problém a také velkou ekonomickou prosperitu. Uvidíte království ve všech těchto praktických aspektech. Všude, kde se začne království prolamovat, jsou tyto odpovědi manifestovány, a lidé utíkají, aby viděli, co se tam děje. Odpověď vždycky musí být: „Je to v království.“ To řeší každou potřebu.

V Matouši 12. kapitole Ježíš zmiňuje tuto důležitou myšlenku, že ustanovuje „něco“ – království. Nesmíme vidět pouze jeho osobní službu. Jakmile se Ježíš vrátí k Otci, toto všechno se zastaví. To nebyl jeho záměr. Prvních tři a půl roků služby se neměl věnovat řešení hříchu, ale ustanovovat království. Strávil tři a půl roku tím, že zaváděl království a několik hodin tím, že na kříži platil za hříchy. Celou naši službu jsme věnovali těm několika hodinám na kříži a zapomněli jsme na tři a půl roku přípravy království.

Kategorie TY a kategorie Oni

V Matouši 13. kapitole jsou podobenství o království. Každé z nich je velmi důležité. Jsou opakována znovu v Markovi 4. kapitole a v Lukáši 8. kapitole. To jsou tři velmi důležité části, které musíme společně prostudovat. V Matouši 13. kapitole dělí Ježíš svoje posluchače do dvou kategorií. V každém sboru na světě jsou lidé, kteří spadají do jedné z nich. Ježíš je nazývá kategorie TY a kategorie ONI. Hovoří o tajemstvích Božího království. Slovo tajemství je běžně používané slovo Nového zákona. Zde nás Ježíš učí určitý princip. Bůh se svobodně rozhoduje některé věci před určitými lidmi skrýt a některé věci určitým lidem zjevit. Žádné množství přirozené inteligence nemůže objevit Boží tajemství. Mohou nám být zjeveny pouze Duchem svatým, který nám je vloží do našeho ducha. Bůh dělá rozhodnutí. On se rozhoduje, že některým lidem svoje tajemství zjeví – to je ta kategorie TY. A také se rozhoduje tato tajemství před ostatními skrýt – to je kategorie ONI. Existují určité vlastnosti, které člověka kvalifikují, aby patřil do kategorie TY.

Pojďme se podívat do Matouše 13. kapitoly.

Začneme 9. veršem, který říká: *Kdo má uši k slyšení, slyš.* Tento výrok se opakuje v evangeliích 13x. Není tu řeč o fyzických uších, ale o postoji srdce ve chvíli, kdy je prezentováno Boží slovo. Existuje touha znát pravdu, která otevírá naše duchovní uši. To, co Ježíš ukazuje velmi jasně, je, že každý člověk rozhoduje sám za sebe do které kategorie bude patřit. Pokud chceš být v kategorii TY, musíš splnit určité podmínky. Jestliže tyto podmínky

nesplníš, potom ti Bůh nezjeví svoje tajemství a nikdy Božimu království neporozumíš. Podívejte se na 10. verš: *Učedníci k němu přišli a řekli mu: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“* Ježíš vyučoval takovým způsobem, že vyprávěl příběhy, které měly hlubší duchovní význam. Dokonce i zázraky, které dělal, měly hlubší duchovní význam než zázraky samy o sobě. Obzvláště zázraky, které jsou popsány v Písmu, tam nejsou proto, aby nám řekly, jakou měl Ježíš moc, ale mají jiný záměr.

Postupně nás Boží Duch učí, jak rozumět podobenstvím. Matouš 13. kapitola, Marek 4. kapitola a Lukáš 8. kapitola říkají stejnou věc. První podobenství je o rozséváči, který šel rozsévat do čtyř různých druhů půdy. Ježíš řekl, že nerozumíme-li tomuto podobenství, neporozumíme ani těm dalším. Jinými slovy, jestliže nerozumíš principu podobenství o rozséváči, neporozumíš ničemu z Ježíšova učení. To je zdrcující. Setkal jsem se s lidmi, kteří měli mnoho titulů z teologie, ale nerozuměli jedinému slovu z Ježíšova učení. Čtème dál: *Vám je dáno znát tajemství království nebeského, jim však není dáno. Kdo má, tomu bude dáno a bude mít ještě víc; ale kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.* (v.11-12) A to je vážné.

1. Požadavek číslo jedna pro to, aby nám Bůh zjevil svoje tajemství, je **intelektuální pokora**. Nezáleží na tom, jak jsme inteligentní, musíme přicházet k Bohu jako učenlivé děti. Apoštol Pavel mluví o tom, že korintská církev byla arogantní ve své mysli. O tom pojednávají zvláště tři první kapitoly listu Korintským. Výsledkem bylo, že zůstali duchovními dětmi. Nemohl je naučit nic, protože byli arogantní v myšlení. Na druhou stranu tesalonická církev přijala slovo takové, jaké bylo, jako Boží slovo. Proto v nich mohlo vykonat svoje dílo, neboť v něho věřili. Korint bylo mnohem důležitější město. Když se podíváte do mapy na oblast, která se jmenovala Makedonie a Achája, Korint byl jedním z nejdůležitějších komerčních měst tehdejší doby. Byl přírodním střediskem celého regionu, jehož součástí bylo, ale Bůh si ho nemohl použít pro aroganci Korinťanů. Bůh si je jednoduše nemohl použít.

Pavel strávil v Korintu tři roky, což je nejdelší doba jeho pobytu, ale nemělo to žádný význam, protože byli ve svém myšlení pyšní. V Tesalonice strávil tři týdny, což mělo mnohem větší efekt díky jejich postoji. Tesalonika byla malým nevýznamným městem. Ale díky jejich postoji vůči Božimu slovu se stali mocnou církví, která zasáhla celou Makedonii a Acháju. Pro nás jsou to tedy důležité lekce. Prvním požadavkem je tedy intelektuální pokora, být pokorný a učenlivý jako dítě.

2. Další požadavek je **hodnota, kterou přisoudíme Božimu slovu**. *Jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám a ještě přidá. Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.* (Mk 4,24-25) Pokud si ceníš Božího slova, vrátí se k tobě mocně podle hodnoty, kterou jsi mu přisoudil. Jestliže považuješ Boží slovo za úžasné, potom skrze tebe bude plynout úžasná moc díky tomuto tvému postoji k němu. Ty se v podstatě rozhoduješ, jak mocně bude Boží slovo ve tvém životě pracovat. Někteří lidé vidí skvělé zázraky, jiní nemohou uzdravit ani nachlazení. A rozdíl spočívá v postoji vůči Božimu slovu. Jestliže dokážeš Bohu, že si ceníš jeho slova, zjeví ti z něho mnohé. Pokud si Božího slova nevážíš, bude ti nakonec odňato. Budeš chudším a chudším, protože nemáš z Božího slova respekt. Za prvé je to pokora a za druhé hodnota přisouzená Božimu slovu.

3. Třetím požadavkem je míra, do jaké jsi ochoten poslouchat Boží slovo. Protože nakonec budeš muset dokázat svůj postoj poslušností. Staneš se tedy činitelem slova, nikoli pouhým posluchačem. V Židům 5. kapitole se píše, že věřící se nikdy neosvědčili v Božím slovu. V Židům 4. kapitole se říká, že slyšeli slovo, ale to slovo jim nepřineslo prospěch, ani jim nepomohlo. Důvodem bylo to, že slovo nebylo spojeno s vírou. Slyšet Boží slovo bez víry, bez ochoty poslechnout, je nebezpečné. Ve skutečnosti škodíte sami sobě. Je lepší neslyšet Boží slovo, než ho slyšet a neposlechnout. Je pouze jediný způsob, jak dokázat, že Bible je mocným

Božím slovem, a to je, naplňovat ho. Nečekejte, až budete intelektuálně přesvědčeni. Naplňte ho a potom budete intelektuálně přesvědčeni. Bude vám to fungovat.

V Janovi 7,17 Ježíš řekl: *Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učení z Boha nebo mluvím-li sám za sebe.* (J 7,17) Byl jsem spasen jako vědecký ateista. V té době jsem byl profesorem na britské univerzitě. Byl zrovna začátek dlouhých letních prázdnin pro učitele, když jsem přijal Krista jako Pána. Předtím jsem Bibli odhazoval pryč. Moje babička se modlila, byla to skvělá křesťanka. K Vánocům mi věnovala Nový zákon a já jsem ho vyhodil jako odpad. Tak jsem jednal s Božím slovem. Pak jsem přišel ke spasení. Tehdy jsme ještě neměli žádné děti. Eileen šla do práce a já zůstal doma. Vzal jsem si její Bibli a začal jsem ji číst od začátku až do konce. Ale během čtení jsem intelektuálně třídil věci na „dobré“ a „špatné“. Pamatuji si, jak jsem četl o tom, že Jozue způsobil, že se zastavilo slunce. Jen jsem se pousmál a říkal si: „To je pěkně hloupý příběh.“ Dovedl jsem si matematicky spočítat, co by se stalo na zemi, kdyby slunce na několik hodin přestalo fungovat. Důsledky by byly katastrofické. Hodil jsem tyto mýty a pohádky do jednoho pytle a říkal jsem si: „No, tady se ti povedlo něco dobrého, tady také...“

V té době jsem byl přesvědčeným evolucionistou. Došel jsem až k Židům 11,3, kde stálo: *Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného.* Četl jsem Bibli asi tři měsíce a dělal jsem si poznámky a intelektuálně jsem Bibli analyzoval k vlastnímu uspokojení. To ráno mi Bůh řekl: „Nikdy se nikam nedostaneš, pokud nezměníš svůj postoj vůči mému slovu.“ Slyšel jsem jeho velmi jasný hlas. Zeptal se mě: „Jak jsi přijal Ježíše?“ Odpověděl jsem: „Rozhodl jsem se, že budu věřit, že Ježíš zemřel na kříži za moje hříchy a přijal jsem jeho odpuštění.“ On řekl: „Rozuměl jsi kříži?“ „Vůbec ne, příběh o kříži byl pro mě nesmysl, ale rozhodl jsem se, že tomu budu věřit, udělal jsem rozhodnutí,“ odpověděl jsem. Jednoho večera, bylo to 3. července v 8.15, jsem řekl: „Budu tomu věřit.“ A očekával jsem, že se mi Bůh zjeví. Řekl jsem mu, že pokud se to nestane, nehodlám hrát tuto náboženskou hru. Bůh mi tedy odpověděl: „Takže ses rozhodl věřit věcem, kterým nerozumíš?“ Odpověděl jsem: „Přesně tak.“ „Fungovalo to?“ zeptal se. „Ano, jsem úplně změněný člověk.“ Bůh mi dále řekl: „Teď chci, abys udělal stejnou věc s mým slovem. Přestaň se snažit všechno pochopit. Nemáš na to adekvátní mysl. Pouze se rozhodni tomu věřit. *Tvoje poslušnost vůči Božímu slovu tě vyučí pravdě Božího slova.*“

Bůh mě nepřestal konfrontovat. „Chci, abys udělal prorocký skutek,“ řekl mi. „Běž a opatří si odpadkový koš. Pak vezmi každou pochybnost, kterou máš, a vyhoď ji do tohoto koše: Jonáše a velrybu, Jozua a slunce, které zastavil. Už tam všechny jsou?“ Řekl jsem: „Ano, Pane!“ On řekl: „Zavři koš a běž k oknu. Otevři okno a vírou vyhoď všechny pochybnosti. Zavři okno a rozhodni se, že budeš věřit každému slovu z Písma jako malé dítě, ať už tomu rozumíš nebo ne.“ Udělal jsem tedy to ráno rozhodnutí, že budu věřit každému výroku, že budu vyznávat pro sebe každé zaslíbení a budu poslouchat každé přikázání. To byly tři principy, podle kterých jsem se rozhodl žít.

Tyto věci tě kvalifikují před Bohem, aby ti zjevil tajemství svého království. A protože si vážíš toho, co jsi přijal, dá ti víc. Budeš číst Bibli a Bůh ti ji bude vysvětlovat. Strávil jsem nad tím mnoho času, protože věřím v důležitý základní princip. Pokud budeš mít tyto správné postoje – dětská pokora, důvěra, hlad a touha po Božím slově, hodnota přisouzená Božímu slovu, poslouchání všeho, co Boží slovo říká – to tě zařadí do kategorie TY. Budou ti zjevena tajemství Božího království. Ale těm, kteří neznají tyto jednoduché věci, Bůh nezjeví vůbec nic.

Klíče od království

V Matouši 16. kapitole Ježíš dává Petrovi klíče od království poté, co mu Petr řekl: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“ Ježíš mu odpověděl: „Blaze tobě, Petře, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebi.“ Petr se stává hodným pro Boží zjevení. A Ježíš říká: „Protože jsi

hoden Božího zjevení, dám ti klíče království nebeského. Ukážu ti, jak odemykat a zamykat duchovní situace.“ To je obsáhlý předmět, kterému budeme věnovat více času, když budeme probírat brány, které brání v postupu Božího království. Ale je to spojeno s jiným zaslíbením: „Cokoli svázete na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno v nebi.“ (v.19) V řečtině je na tomto místě velmi složitá konstrukce. To, co nám je řečeno, je toto: v dimenzi věčnosti je to již hotová věc a musíš to poznat jako fakt, než uvidíš viditelnou manifestaci ve světě času a prostoru. Musíš vědět, že už je o tom rozhodnuto, předtím než se to stane fyzicky před tvýma očima.

Jako příklad uvedu svoje fyzické uzdravení. Vidíte tady sedmdesátidvouletého starého fantastického muže, plného života, energie, který se uvnitř cítí na dvacet pět let. Ale v roce 1960 jsem umíral na strašnou fyzickou nemoc. Neexistoval na ni žádný lék. V prvních letech pobytu v Indii jsem několikrát téměř zemřel. Tehdy jsem se učil cestám víry. Sedmý rok mého pobytu v Indii jsem obdržel zjevení, že už jsem uzdraven, přestože nebylo nic vidět. Věděl jsem, že je po všem, už jsem za to nemohl prosit, byla to zkrátka hotová věc. Mohl jsem děkovat Bohu za něco, co udělal, přestože to nebylo vidět. Můj fyzický stav zůstal nezměněn dalších pět let. Bůh mě učil, jak žít ve věčné dimenzi Ducha, v dimenzi, kde jsou věci jako hotová fakta, přestože ve světě času a prostoru, ve kterém jsem žil, nenastala žádná fyzická manifestace. Bůh mi řekl: „Už jsi byl uzdraven. Symptomy budou pokračovat, ale já tě vyučím cestám muže víry.“ Pokračovalo to tedy dalších pět let, dohromady celkem dvanáct. Zápasil jsem s touto nemocí. Byly to velmi těžké roky, ale naučil jsem se během této doby velmi důležité lekce.

Někteří z mých přátel, kteří byli hinduisty, o mě měli starost. Říkali: „Máme skvělé léčitele, kteří používají ardiovedickou medicínu. Proč nejdeš k nim? Máme tě rádi a nechceme, abys zemřel. Zdá se nám, že Ježíš pro tebe nic neudělá.“ Přesně to mi řekli. Ale to, co jsem řekl já jim, bude možná dávat smysl vám, ale mně to smysl nedává. Řekl jsem jim: „Ježíš mě již uzdravil, i když to není vidět. Radši bych zemřel ve víře v Ježíše, než bych byl uzdraven ďáblem.“ Za několik let po tomto výroku jsem byl najednou uzdraven a oni mohli vidět tohoto fantastického muže, jak kolem nich skáče uzdraven. A stejný princip mi umožnil věřit Bohu, co se týče města. Slyšíte, co říkám? Před třiceti lety jsem přijal Bombaj jako změněné město. Nemodlím se, aby se to stalo, ale děkuji Bohu, že se už rozhodl změnit toto město. Toto je velmi důležité, když mluvíme o království. Klíče ke království jsou klíče víry. Musíte se naučit otevírat a zavírat podle Božího slova a musíte vědět, že věci už nastaly, přestože nejsou vidět. Takto jsem přišel k víře za Bombaj. Ještě to není město Božího království, ale již dnes má více než tři tisíce živých sborů. Boží hnutí do dnešního dne stále funguje.

Moc dvou

V Matouši 18,18 přichází toto zaslíbení, o kterém se píše v Matouši 16. kapitole. Poslouchejte, co tu Ježíš říká. To je doslovný překlad: *Říkám vám pravdu (myslím to opravdu vážně), cokoli svázete na zemi, bude svázáno v nebi a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno v nebi.* A dál pokračuje: *Znovu vám říkám, jestliže shromáždíte dva tisíce lidí, kteří se budou modlit ve vašem městě, uvidíte nějaké změny.* Říká to skutečně takto? Kolik? Pouze dva! Ale všimněte si něčeho ohledně těch dvou: *Jestliže se dva z vás shodnou na zemi za jakoukoli věc...* Slovo „shodnou“ je přeložené řecké slovo „sumphoneo“ (sumfoneo), z kterého pochází české slovo symfonie. Doslova to znamená „dát dohromady stejný tón“. Dvoje housle ve stejném orchestru, které jsou dokonale sladěné v jeden tón. Takový je význam tohoto slova. Jestliže dva z vás budou schopni dát dohromady dokonalou symfonii a vytvořit stejný tón, potom můžete mít, o cokoli požádáte. Nemělo by být těžké toho docílit.

Vidíte, co by se mohlo stát, kdybychom tato slova vzali vážně? Nejdříve v naší rodině, potom v místním sboru, potom ve sborech jakéhokoli města. Město, které je rozděleno samo proti sobě, nemůže obstát. Znáte nějaké město na světě, kde by byli všichni křesťané jako jeden orchestr? Dovedete si představit, co by se stalo, kdyby společně vytvořili symfonii? Mohli by

požádat o cokoli a stalo by se to. Mohli by svázat cokoli a bylo by to svázáno, a mohli by rozvázat cokoli a bylo by to rozvázáno. V jednotě existuje obrovská moc a v rozdělení existuje obrovská slabost a zranitelnost, protože Ježíš řekl: *Království, město nebo domácnost, která je rozdělena sama proti sobě, nemůže obstát.* (Mt 12,25)

Hned po tomto příběhu v Matouši 18. kapitole Petr říká Ježíši: *Pane, kolikrát mám odpustit, když můj bratr proti mně zhřeší? Až sedmkrát? Petr si myslí, že je velmi štedrý. Odpustím mu sedmkrát a po osmé ho uhodím! Ale Ježíš říká: Ne, nikoli sedmkrát, sedmdesátkrát sedmkrát!* To je 490krát za den. To je jednou za tři minuty. Ilustruji vám to takto. Některé z vás, hrdé ženy v domácnosti, máte skvělou kuchyň s nádhernými novými dlažkami na podlaze. Umyly jste je všechny a nádherně září. Váš manžel pracuje venku na zahradě ve špinavých botách. Jde si umýt ruce, podívá se za sebe: „Nééé... já, promiň,“ řekne. Umyje si ruce a vy si řeknete: „Já bych ho...“ Ale nakonec mu odpustíte, protože muži jsou zkrátka takoví. A teď si představte, že to udělá každé tři minuty během celého dne. Asi byste skřípěly zuby. Potom Ježíš pokračuje a vypráví příběh o velikém králi. Je tu služebník, který dlužil svému králi deset tisíc talentů. Dnes by to byly asi tři miliardy dolarů nebo eur. Je to spousta peněz. V tom je hlavní myšlenka příběhu. To, co máme pochopit, je množství hříchů, které nám Bůh odpustil. Kdybychom si tedy měli představit, co nám Bůh odpustil, bylo by to v penězích asi tři miliardy dolarů. On prostě ten dluh zrušil. V příběhu král promíjí svému služebníku tento obrovský dluh.

Pak jdeme dál k další věci. Tomuto služebníku, kterému bylo odpuštěno, dlužil jiný služebník sto denárů. Není to malá částka. Denár byla denní mzda pro dobrého řemeslníka. Kolik by si vydělal dobrý elektrikář v této zemi za den? Možná sto padesát eur. Mluvíme tedy o stodenní mzdě. To by bylo asi patnáct tisíc eur. To není málo. Tady nacházíme hlavní myšlenku. Představte si, že přijedu do této země a řeknu pastorovi: „Jé, zapomněl jsem si vzít s sebou peníze. Dal bys mi prosím dvacet eur na nákup nějakých věcí? Pošlu ti ty peníze, jakmile se vrátím.“ Ale když se vrátím, zapomenou mi je poslat. A tento pastor mi to může odpustit. Zkrátka řekne: „Á... nech to být.“ Neřekne mi: „Á, Alan mi zapomněl vrátit těch dvacet eur.“ Co je dvacet eur? Hlavní myšlenka spočívá v tom, že se nejedná o dvacet eur, ale o patnáct tisíc eur. Kdybych řekl pastorovi: „Hele, zrovna chceme koupit novou budovu a potřebujeme nějakou malou částku peněz, abychom mohli uzavřít smlouvu. Mohli bychom od vás dostat dočasnou půjčku na tři měsíce? Potřebujeme patnáct tisíc. Slibuji, že ti to do dvou měsíců vrátím.“ On odpoví: „Jistě, udělám to.“ Napiše tedy šek na patnáct tisíc eur. Uběhnou dva měsíce a já mu peníze nepošlu. Uběhnou čtyři měsíce. Co se děje teď s pastorem: „Alan mi slíbil vrátit půjčené peníze do dvou měsíců...“ To, co chci, abyste viděli, je, že je jednoduché odpustit dluh dvacet eur, ale je mnohem těžší odpustit patnáct tisíc eur.

„Jo, budu tam v devět hodin.“ A nedostaneš se tam do deseti hodin. To je dvacetieurová pohledávka. Ale když je dcera zneužita svým vlastním otcem, to je strašný zločin. Jak vyměříš takový čin? Ale to, co Bůh říká, je toto: „Podívej, byly ti odpuštěny tři miliardy, raději se nauč odpouštět i ty větší přečiny, kterými se lidé proti tobě prohřeší.“ Řekneš si: „No a co ten bratr, který slíbil, že bude se mnou ve službě do konce svého života, a jednoduše odešel a rozdělil sbor. Jak mu mohu odpustit?“ Musíš to udělat, protože ti byly odpuštěny tři miliardy. Slyšíte, co říkám? Lidé mi udělali strašné věci. Před léty jsem se naučil, že pokud se s těmito věcmi nevypořádám a skutkem své vůle se nerozhodnu odpustit tak jednoduše jako Bůh odpustil mně, pak zničím sám sebe. Ježíš říká, že pokud to neuděláte, žalárník přijde a uvrhne vás do vězení, dokud nesplatíte poslední haléř.

Ježíšovy hlavní myšlenky těchto pravd, které vyučoval, jsou následující:

- Skrze skutečnou harmonii a jednotu dvou lidí můžete změnit svět.
- Abychom dosáhli takové jednoty, musíme chodit v neustálém odpuštění.

Jižní část San Antonia je převážně hispánská. Jsou známí tím, že mají mezi sebou boje a rozdělené sbory. Sbory se neustále dělí, dělí a dělí. Je nemožné shromáždit je k modlitbě, protože mají mezi sebou mnoho zla. Dnes máme asi osm set přímluvců, kteří věnují jednu hodinu týdně nepřetržitým modlitbám za město San Antonio. Bůh nám řekl, abychom se čtyři měsíce soustředili na pastory, aby se změnila jejich srdce a aby mohli stát v jednotě. Najednou se to začalo dít. Tito pastoři začali odpouštět jeden druhému, a dokonce některé sbory, které se rozdělily, se daly znovu dohromady. Začaly se dít úžasné věci. Potom se začali scházet ve skupinách k modlitbám. Dříve by to nikdy neudělali, protože bylo mezi nimi mnoho hořkosti. Šestnáct skupin pastorů se začalo modlit každé ráno za svoji oblast.

Ani ne za čtyři měsíce zavolali do kanceláře nějaký podnikatelé moji ženu a řekli jí: „Jsme všichni podnikatelé a máme svoje firmy. Každý rok si oddělíme čtyři týdny a na jeden týden jedeme tam, kam nás Bůh pošle. V tom týmu nás je asi padesát. Bydlíme v hotelu, modlíme se spolu, a pak chodíme po ulicích a hledáme, co Bůh chce ve městě dělat. Každé ráno se modlíme a každé odpoledne navštěvujeme různá místa. Například jdeme rádi do nějaké malé firmy a řekneme: „Můžeme se modlit za vaše podnikání?“ “ Snaží se je přivést ke spasení. Pokud je někdo nemocný, modlí se za něj nebo mu řeknou slovo povzbuzení od Boha. Potom řekli: „Velmi silně cítíme, že nás Bůh posílá do San Antonia. Rádi bychom přijeli za podpory vaší modlitební služby. Modlili byste se za nás, když budeme chodit po městě a dělat pouliční evangelizaci?“ Eillen řekla: „Jistě.“ Zeptali se jí: „Kde si myslíte, že je nejlepší místo, kam bychom mohli jít?“ Odpověděla: „Všechny malé firmy jsou v jižní části města a jsou vesměs hispánské. To je místo, kam byste mohli jít.“ Nikdy nepřemýšlela nad způsobem, jakým se pastoři modlili, nějak jí to nepřišlo na mysl. Oni řekli: „Přijedeme za týden. Strávíme čtyři týdny v jižní části a pak půjdeme do severní části města na tři dny, kde jsou bělošské sbory ze střední společenské třídy.“ A tak přijeli.

Během čtyř dnů vedli 1563 lidí ke Kristu. Viděli mnoho zázraků, mnoho úžasných obrácení, všechny sbory rostly. Za čtyři dny jejich pobytu se jeden sbor ztrojnásobil. Byli absolutně v úžasu a ptali se: „Co jste udělali?“ Za celý svůj život jsme nikdy nezažili takovou atmosféru. Potom jeli na sever města a za tři dny nepřivedli jediného člověka ke Kristu. A dělo se to ve stejném městě. Byla to jednota pastorů a jejich modlitby, které způsobily rozdíl mezi těmito dvěma částmi města. Byla to pro nás skvělá lekce a na této zkušenosti stavíme, abychom mohli vidět změnu, která přijde do našeho města. Pokud tyto věci začneme dělat, věci se začnou měnit. A navrhuji vám, abyste předstoupili před Boha a zeptali se ho: „Pane, je někdo, komu jsem neodpustil a měl bych to udělat?“ Možná potřebuješ někoho navštívit, někomu zatelefonovat nebo napsat dopis. Dej tuto věc do pořádku, protože pokud nebude vyřešena tato oblast, budeš v prosazování Božího království úplně bezmocný. Jestliže společně najdeme jednotu, „symfonii“, můžeme žádat o cokoli a stane se to. Svážeme všechno, co má být svázáno, rozvážeme všechno, co má být rozvázáno. Pak bude království mocně na postupu.

Zjevení Božího otcovství a království

V Janově evangeliu Jan používá frázi „Boží království“ jen na dvou místech. Království zmiňuje pouze v 3. kapitole, kde je nám řečeno, že se musíme znovu narodit, abychom vstoupili do Božího království. Jan píše svoje evangelium o třicet let později, než jsou napsána ostatní evangelia. Evangelia Matouše, Marka a Lukáše byla napsána mezi lety 52-55 n. l. Tato evangelia byla napsána různým skupinám lidí. Matouš psal Židům, aby je přesvědčil, že Ježíš je Králem království, které hledali. Marek psal převážně římskému světu. Lukáš psal řeckému světu, aby dokázal, že Ježíš je dokonalý člověk, kterého hledali. O třicet let později, v roce 95 n. l., napsal Jan svoje evangelium z exilu na ostrově Patmos. Nebylo napsáno proto, aby zevangelizovalo svět, tak jako ostatní evangelia, ale bylo napsáno proto, aby se církev probudila, aby vstoupila do svého dědictví a aby se křesťané stali vítěznými lidmi království, které Bůh potřebuje.

Frázi „znovu se narodit“ používají jako jediní Jan a Petr, který ji zmiňuje dvakrát v 1. listu Petrově 1,3 a 1,23. Když vezmeme frázi „narodit se z Boha“, která je použita u Jana mnohokrát, zjistíme, že ji Jan používá jako jediný. Z těchto veršů je jasné, že ten, kdo je zrozen znovu, není to pouze někdo, komu byly odpuštěny hříchy. Je to někdo, kdo vstoupil do království; už nežije v poražení, ale ve vítězství nad hříchem. Takoví lidé mají moc nad ďáblem. Mají moc nad světem a mají velkou lásku k bratřím. Musíme to používat, tak jak to používal Jan, abychom mohli mít správně znovuzrozené lidi, kteří pohnou s královstvím Božím kupředu.

Chtěl bych, abyste si všimli, že Lukáš přisuzuje skutky Ježíše Duchu svatému, ale Jan je přisuzuje Otcí, který pracuje skrze Ježíše. Lukáš říká: „V tom spočívá království. Funguje v něm moc a práce Ducha svatého.“ Ale Jan popisuje mnoho stejných událostí a nepřisuzuje je Duchu svatému, ale Otcí. Je to Otec, který dělá tyto skutky v Ježíši. Ježíš zdůrazňuje, že má s Bohem takový vztah, jako má syn se svým otcem. A protože se milují navzájem, je pro něj velká radost absolutně poslouchat Otce a naplňovat ve všem jeho dokonalou vůli. Ale zároveň je nám na několika místech řečeno, že Ježíš měl velikou bázeň před svým Otcem. Musíte nad těmito věcmi přemýšlet, abyste se naučili, jak žít ve vztahu s Bohem. ***Pokud kážeme království bez Božího otcovství, může se království zdát velmi vážné a tvrdé.*** Ale když se díváme na království ve světle milujícího Syna, který z lásky poslouchá svého milujícího Otce, je to mnohem hezčí vztah. Ježíš nepovažoval život v království za obtížný, byla to pro něj největší radost. Byla to pro něj radost, protože měl s Bohem láskyplný vztah Otce a Syna.

Z Janova evangelia je zřejmé, že Jan sám zakusil stejný vztah. Slova, která Jan užívá, jsou naprosto úžasná. Například v 1. listu Janově nám říká, že byl uveden do stejného vztahu s Bohem, jaký má Bůh sám v sobě. To zní zvláštně. Otec miluje Syna, Syn miluje Otce, Duch svatý miluje oba, a já jsem uveden do společenství s nimi. Ježíš v Janově evangeliu používá několikrát stejný jazyk. Otec tě miluje stejným způsobem jako miluje mě. A já miluji tebe stejným způsobem, jakým miluji Otce.

Jsi tedy zván do Boží rodiny jako syn, který je rovnocenný se svým Otcem. Nejsi pouze bídny hříšník spasený z milosti. Byl jsem uveden do stejného vztahu s Otcem, jaký měl s ním Ježíš. Musíš přijmout tuto pravdu do svého ducha, protože to změní tvůj život. V roce 1965, těsně poté, co jsem byl pokřtěn v Duchu svatém, mě Duch Boží navštívil velmi zvláštním způsobem a ukázal mi otcovskou lásku, kterou mě Bůh miluje. Tento starý konzervativní britský baptista nadšeně pobíhal ve své studovně s hysterickou radostí a křičel: „On mě miluje, on mě miluje, on mě miluje!“ Byl rok 1965 a nikdy jsem takovou zkušenost nezažil. Nikdy na to nezapomenu. Je to stále reálnější a hlubší. Bůh miluje Alana Vincenta, nejen ztracené hříšníky! Bůh se nezajímá pouze o záchranu duší, spíše dává do pořádku poničené vztahy. Chce, aby tento vztah byl takový, jaký měl Ježíš se svým Otcem v nebi. Musíš si položit tuto upřímnou otázku: Znáš Otce tak, jak ho znal Ježíš? Víš, že tě Otec miluje stejně jako miloval Ježíše? Když vstoupíš do tohoto vztahu, pak tvoje jistota v tomto vztahu nepramení z nějaké pozice nebo práce, kterou možná pro něj děláš. Pokud bych už nikdy nekázal nebo nedělal něco veřejného, nijak by mě to neovlivnilo, protože moje jistota a naplnění spočívá v mém vztahu s ním. Soutěživost, která je v těle Kristově, ukazuje na nejistotu v tomto vztahu díky nedostatku poznání tohoto vztahu.

Miluji tedy Otce a Otec miluje mě. Ve skutečnosti mě miluje natolik, že je pro něj těžké dát ode mě ruce pryč. Moc miluji svoji ženu Eileen. Je pro nás těžké být jeden bez druhého. Ale je to nutné kvůli evangeliu. Ale když se vrátíme domů, doženeme tento ztracený čas. Velice ji miluji a jedna z věcí, kterou rád dělám, je, že když vaří večeři, přiblížím se k ní a zezadu ji obejmu. Roztaje a řekne: „Teď ne, připálí se mi večeře.“ „To je mi jedno,“ odpovím. Už jsme spálili hodně večeří! Miluji svou ženu.

Když jsem vyučoval na univerzitě v Bombaji fyzikální chemii, psal jsem něco na tabuli. Ve třídě jsem měl sedmdesát studentů, kteří měli ze mě respekt a psali si poznámky. Zrovna

jsem poznal Otce skrze skutečné zjevení Ducha svatého. Nemohl zkrátka ode mě dát ruce pryč. Nestalo se to na nějakém velkém úžasném shromáždění, ale stalo se to ve třídě, když jsem zrovna psal chemické vzorce na tabuli. Přišel a objal mě a já jsem roztál přemožen Boží láskou. Řekl jsem: „Teď ne, Pane, zkazila by se hodina.“ To je vztah, který spolu máme. Ale zároveň mám bázeň. Víte, tato láska nevede k familiárnosti, ale tuto lásku provází bázeň. Někdy je velmi těžké popsat rovnováhu, o které mluvím.

Uctívám Boha. On je všemohoucí Stvořitel nebe a země, všeho viditelného i neviditelného. Někdy je to láska, která mě motivuje a někdy mě motivuje bázeň. Apoštol Pavel o tom mluví v několika verších. V 2K 5,11 říká: *Protože známe tuto bázeň před Pánem, přesvědčujeme lidi...* Ve 14. verši pokračuje: *Vždyť nás má ve své moci láska Kristova...* (to je nutí nás, naléhá, tlačí nás mocným způsobem). Apoštol Pavel má tedy svou motivaci, bázeň a lásku Boží, které ho nutí vždycky naplňovat Boží vůli.

Ježíš tedy na konci své služby tráví v horní místnosti, jak to čteme v Janovi 13.-17. kapitole, poslední večer se svými učedníky. Další den zemře na kříži. Je to poslední šance, kdy může osobně mluvit se svými milovanými učedníky. Když budete vědět, že další den budete popraveni, tak nebudete poslední večer se svou rodinou mluvit o nějakých irelevantních věcech. Neřekli byste: „Nezapomeň zalít kytky,“ nebo „Musíš koupit žrádlo pro psa.“ O takových věcech byste nemluvíli. Soustředili byste se na tu nejdůležitější věc. Je tedy zajímavé vidět, na co se Ježíš v horní místnosti soustředil. Jsou to ty nejdůležitější věci. Jeho hlavní téma bylo, že Duch svatý přijde. Když přijde, udělá na zemi některé skvělé věci. Je to tak důležité, že Ježíš to nazývá „ten den“. „Když ten den nastane...“ dostane se jim fantastického zjevení Písma. Budou zmocněni. Stane se mnoho skvělých věcí. Ale jedna z těch nejdůležitějších je tato: „Když Duch přijde, ukáže jim Otce.“ V Janovi 16,25 Ježíš říká: „Do této chvíle jsem se snažil popsat Otce slovy...“

Problém většiny lidí této generace je ten, že zřídka mají uspokojující zkušenosti s pozemským otcem. Je to tragédie této generace. Nemáme ani ponětí, v čem spočívá otcovství, dokonce ani v těch nejlepších rodinách. Poznat, jaké je Boží otcovství, není možné, dokud Duch nepřijde. Ježíš řekl, že se může snažit vysvětlit slovy, jaký je Otec, ale to jim zjevení nepřinese. Chci, abyste se modlili za zjevení Otce skrze Ducha svatého, a chci, aby to na vás mělo stejný dopad jako na mě. Ženy stejně jako muži potřebují zdravé slavné zjevení toho, v čem spočívá opravdové otcovství. ***Je to absolutní základ Božího království. Království Boží funguje na principu otcovství.*** Bůh naplánoval, že církev bude fungovat na základě otcovství. Bůh naplánoval, že rodina bude založena na otcovství. Řečtina ve skutečnosti nemá zvláštní slovo pro „rodinu“. Řecké slovo pro rodinu je otcovství. Rodina je oblastí otcovství. Bez otcovství neexistuje rodina. Tak základní je to věc. Jelikož žijeme v generaci, která postrádá otcovství, je to vedle spasení ta největší potřeba každé lidské bytosti. Společnost má fungovat na základě otcovství. Nepotřebujeme profesionální politiky, potřebujeme otce. To je důvod, proč poslední slova Starého zákona říkají, že Bůh posílá ducha Eliášova, aby obnovil otcovství. Království nemůže existovat bez otcovství, protože je na něm postavené.

Vstupujeme jako synové

Nemůžeme vejít do království jinak, než jako synové, kteří ochotně, s láskou poslouchají svého otce. V Římanům 8. kapitole a Galatským 4. kapitole je nám řečeno, že když přijde Duch Boží, bude volat v našich srdcích „Abba, Otče“. „Abba“ je hebrejské slovo pro osobní oslovení „tatínku“. Slovo „patia“ je ale slovo, které vyjadřuje respekt před autoritou a hlavou rodiny. Máme tedy v těchto dvou slovech vyjádřenu jak úctu, tak intimitu. *Duch Boží přišel, aby nám zjevil Otce, to je jeden z jeho hlavních cílů.* V Galatským je Duch svatý nazván „Duchem adopce“. On volá: „Ty jsi můj vlastní Syn.“ Pro vás, kteří to nevíte, chci poznamenat, že řečtina nemá mužský rod jako angličtina a mnoho dalších jazyků. Není to ani žena, ani muž. Důraz je kladen na vztah, ne na rod. Můžete mít tedy „mužské a ženské syny,

nemůžete mít dcery. Slovo syn v sobě obsahuje myšlenku dědictví. Jsme tedy mužskými i ženskými dědici všeho, co patří Otci. Dokud se nám nedostane tohoto zjevení, nemůžeme žít v království v plnosti a určitě nemůžeme jít v království kupředu. Proto Ježíši tolik záleželo na tomto zjevení.

V listu Efezským 3,14 apoštol Pavel poté, co vyzdvihl všechnu slávu a moc jeho království, říká: *Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský a pozemský rod...* Chce po nás, abychom měli zjevení rodiny skrze otcovství a abychom žili jako Ježíš, jako synové milovaní otcem. Je tu Syn, který miluje svého Otce a má bázeň před svým Otcem, a výsledkem je, že dělá všechno, co mu Otec řekne. Ježíš řekl, že „můj pokrm je konat vůli mého Otce“. On řekl: *Nedělám nic sám ze sebe. Co vidím dělat Otce, to dělám i já.* Jan 5,30 ukazuje na to, že Ježíš slyšel všechny zvuky, ale nikdy se nemýlil ve slyšení hlasu svého Otce. Říká: *Cokoli slyším, soudím, a můj soud je spravedlivý. Nikdy jsem neminul hlas svého Otce.* To je výrok! „Vždycky slyším Otcův hlas a nikdy jsem to nezaměnil s něčím jiným. Vždycky jsem slyšel Otce dokonale a vždycky konám jeho vůli. To je proto, že nemám žádné vlastní ambice. Jedinou mojí ambicí je konat jeho vůli.“ V tom spočívá království a Bůh nás povolal, abychom takto žili.

Takže bez zjevení otcovství nemůžeme pochopit Boží království. Když pochopíme tento vztah, pak žít pod despotickou vládou tohoto milujícího Otce není těžké, nýbrž je to dokonalá radost. Pokud jsi nikdy tento vztah neměl, musíš se za něj modlit. Bůh k tobě přijde jako přišel ke mně a stovkám dalších. Viděl jsem ve službě tolik mužů a žen, kteří byli proměněni tímto zjevením.

Modlit se a žít jako synové království

Pokud se chystáme postupovat v království kupředu, je velmi důležité, abychom rozuměli důležitosti synovství ve vztahu k Otci. Ježíš nás učil modlit se modlitbu království. Je to v Matouši 6. kapitole: *Otče náš, jenž jsi na nebesích, buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království, staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi. Náš denní chléb dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám. A nevydej nás v pokušení, ale vysvobod' nás od zlého. Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.*

Když pochopíme Ježíšův vztah k Otci, dramaticky to změnil způsob našich modliteb, protože díky jeho dílu na kříži jsme byli uvedeni do tohoto slavného synovství s Otcem. List Galatským říká, že Duch v nás volá „Abba, Otče!“ (Ga 4,6). Ve skutečnosti je to téměř nemožné modlit se efektivně, aniž bychom měli toto zjevení. Otcové mají odpovídat svým synům. Můj život byl změněn zkušeností mého přítele. Myslím že to bylo v roce 1967. Vrátil jsem se na nějakou dobu z Indie do Anglie. Můj přítel byl zodpovědný za vedení velké humanitární organizace, která pomáhala naplňovat potřeby lidí třetího světa. Dostal příležitost prezentovat potřeby této charity vévodovi z Edinburghu, který byl manželem anglické královny Alžběty II. Nebyl to král Anglie, ale byl na tom stejně jako král. Mohl vést patnáctiminutový rozhovor s vévodou, a pokud by dostal to, čemu se říká „Královský patronát“, měl by přístup k různým finančním fondům. Bylo to velmi důležité setkání kvůli penězům, které by měl k dispozici, pokud by mu vévoda vyšel vstříc.

Můj přítel si oblékl ten nejlepší oblek a cestoval do Londýna. Vešel do Buckinghamského paláce a s povolením prošel několika úrovněmi ochrany. Ve správný čas čekal v recepční místnosti na setkání. Byly přesně čtyři hodiny. Dveře se otevřely a byl doveden tam, kde ho měl vévoda přijmout. Pečlivě si připravil, co řekne. Naučil se každé slovo patnáctiminutové schůzky. Řekl mi: „Zrovna jsem si sedl do křesla a chtěl jsem začít svoji řeč k vévodovi, když se rozlétly jiné dveře a malý chlapec, princ Edward, kterému bylo sedm nebo osm let, vběhl do místnosti a řekl: „Tati, rozbila se mi hračka! Můžeš mi ji prosím opravit?“ A tak vévoda

řekl: „Omluvte mě na okamžik, musím splnit synovo přání.“ Trvalo mu dalších devět minut, než hračku opravil a pak svému synu řekl: „Běž si teď hrát, musím mluvit s tímto pánem.“ Pak se obrátil na mého přítele a řekl: „Ve 16.15 mám další schůzku, musíte tedy stihnout říct všechno, co potřebujete, za šest minut.“ Můj přítel dělal, co mohl, aby využil šest minut co nejlépe. Vděčně přijal vévodovu přízeň, ale nakonec mi řekl toto: „V těch několika minutách jsem se naučil, že v tomto světě je rozdíl mezi prosebníkem a synem.“ Pochopili jste to? V tomto světě je veliký rozdíl mezi prosebníkem a synem.

Ten princ neměl schůzku, on měl vztah, a otcové musí odpovídat svým synům. Pokud se tedy modlíš jako prosebník, možná dostaneš odpověď. Ale pokud se modlíš jako syn, musíš dostat odpověď. Proto Ježíš řekl, že pokud se chceme naučit modlit, musíme začít s modlitbou „Otče náš“. Když jsem žil v Bombaji, k našemu domu chodili prosit o pomoc velmi potřební žebraři. Někteří z nich nejedli celé dny a jejich oblečení bylo roztrhané. Z lítosti jsem jim dal jídlo a oblečení. Ale nemusel jsem to udělat. Mohli mě poprosit a já jsem se mohl rozhodnout, jestli jim něco dám nebo ne. Ale o svého syna se musím starat. Má svoje práva. Takže mě dobře pochopte, synové mají vztah a otcové jim musí odpovídat. Synové mají práva.

Když Ježíš stál u Lazarova hrobu, zakřičel mocným hlasem: *Otče, děkuji ti, žes měl slyšet. Vím, že mě vždycky slyšíš.* (J 11,41-42) Ten verš nám říká, že to neřekl proto, že by byl Bůh hluchý, ale chtěl, aby lidé věděli, že Bůh vždycky odpovídá na jeho modlitby. Když se syn modlí k Otci, Otec musí odpovědět, pokud neodpoví, není Otec. Toto jsem se naučil v Bombaji, a od roku 1965 jsem nikdy nežádal Boha, aby naplnil moje potřeby. Prostě jsem Bohu děkoval, protože jsem věděl, že to udělá. Teď se mohu soustředit na modlitby za jiné lidi a jiné věci než za sebe samotného. Nemusím se modlit sám za sebe. Můj Otec mě miluje a všechno, co má Otec, je moje. Amen!

Pokud tomu opravdu věříte, nebudete se modlit jako prosebníci, ale jako synové. Synové mají vztah. Syn má právo na odpověď. A všechno, co patří Otci, má k dispozici i syn. To je život v Božím království.

Čtvrtá věc, na kterou se musíme podívat a kterou musíte slyšet, je to, že nemůžete mít výsadu synovství bez odpovědnosti. Když přijde žebřák ke dveřím, buď mu jídlo dám nebo nedám. Ale žebřák nemusí poslouchat mé příkazy, protože není můj syn. Můj syn má výsady synovství, ale také musí udělat to, co mu řeknu. Neexistují výsady bez zodpovědnosti. Ježíš tedy učil své učedníky, jak se mají modlit a říkat „Otče náš“. Učedníci žádali Ježíše, aby je naučil modlit se jako Jan Křtitel učil svoje učedníky, ale Ježíš řekl: „Ne, ne! Já vás naučím něčemu, co tu ještě nebylo.“ Ježíš byl první člověk, který se modlil jako syn. On to dělal svobodně jako demonstraci. „Dívejte se, kluci. V hrobě je rozpadající se mrtvola. Požádám Otce a On Lazara vzkřísí z mrtvých.“ Ježíš se ani při této modlitbě nepotil. Nemodlil se: „La-La-La-Lazare, po-po-pojď ven.“ Řekl to takto: „Lazare, vyjdi ven!“ protože Otec vždycky slyší.

Další věc, kterou se tu učíme, je oslavovat jméno Boží. „Bud' posvěceno tvé jméno.“ (v.9) Když obdržíme zjevení o tom, jak velký, úžasný a slavný je tento Bůh, další věc, kterou se učíme, je modlit se „přijď království tvé“ (v.10). Je to Otcovo království. Království je zjevováno, když se děje jeho vůle na zemi jako v nebi. To je definice království, kterou používal Ježíš. První věc, kterou se tu učíme, je, že království není místo. Není to místo někde v nebi nebo někde jinde, ale srdcem království je vztah mezi člověkem a Bohem. To, co dělá království královstvím, je, že je dokonale naplňována jeho vůle. Mnoho lidí chce jít do nebe, ale zdá se, že nerozumí tomu, že nebe je prostředí vytvořené poslušností. Dává vám to smysl? Nebe je prostředí, kde se dokonale naplňuje Boží vůle. Jestliže se dokonale naplňuje Boží vůle, nebe se automaticky objeví. Když se Boží vůle dokonale nenaplňuje, nebe se ztrácí. Je to vztah poslušnosti, který vytváří prostředí, kterému říkáme nebe. Takže tady vidíte, jak je nemožné, aby se neposlušní lidé dostali do nebe. Je to rozpor. Neposlušnost produkuje peklo. Poslušnost produkuje nebe. Klíčovou věcí v království je, když lidé nebo jednotlivci konají dokonale Boží vůli. Jestliže není dokonale naplňována Boží vůle, jednoduše se nejedná o království.

Když toto uvidíte, porozumíte lépe „nebeským věcem“. Není to tvrdost na Boží straně, která by odmítala lidem vstup do nebe, ale pro ty, kteří nekonají jeho vůli, je to nemožné. Problémem není hřích, ale neposlušnost. Přesněji řečeno je to nezávislost, kdy se rozhoduješ pro svoji vůli místo pro Boží vůli. To znamená, že říkáš: „Já vím lépe než Bůh, co je pro mě dobré.“ Ale to je hloupá a každopádně špatná logika. Pokud si zvolíš dělat svoji vůli místo Boží vůle, jsi blázen a jsi sebedestruktivní. Ničíš sám sebe. Je bláznivé a destruktivní upustit od dokonalé poslušnosti Bohu. Nebe je tedy prostředí, kde se dokonale naplňuje Boží vůle. Základem království je dokonalá Boží vůle, která se děje na zemi jako v nebi. Když toto začnete opravdu vidět, uvědomíte si, jak strašné je minout Boží vůli v každé podobě. Je to naprosté bláznovství a nejhorší věc, kterou můžeš provést sám sobě. Zvolit si svoji vlastní vůli místo Boží vůle, zničí tebe samotného a dá to příležitost démonickým silám, kterým se budeme věnovat později.

Království zjevené v zahradě

V Genesis 1,26-27 je řečeno, že když Bůh stvořil Adama a Evu, chtěl, aby měli vládu nad vším, co stvořil. Ale aby to mohlo správně fungovat, museli být pod autoritou. Jejich autorita nebyla absolutní, ale byla to závislá autorita. ***Aby mohli být Božími vládci, museli být pod jeho vládou.*** Museli dokonale konat Boží vůli, aniž by morálně rozhodovali sami o tom, co je dobré a co je špatné; měli pouze konat jeho vůli. Když takto žili, vztah mezi nimi a Bohem byl absolutně čistý. Žili v dokonalém obecenství s Bohem – v naprosté vykazatelnosti a společenství s Bohem. Výsledkem bylo to, že věčný Boží život do nich proudil bez omezení. Neomezený proud tohoto života je zmocnil, aby byli Božími vládci. Boží moudrost a jeho schopnosti proudily do nich a z nich. Výsledkem bylo, že byli dokonalými vládci nad vším, co Bůh stvořil.

Vidíme tu Boží království. Bůh je naprosto svrchovaný vládce, a Adam s Evou byli poslušni všemu, co On řekl a bez neposlušnosti žili věčný Boží život. Celé stvoření bylo tedy ve správném řádu a království postupovalo vším stvořením. Tady je něco, co potřebujeme pochopit. Do království Božího nikdy nepronikl ten Zlý. Pro ďábla vždycky bylo a stále je království Boží neproniknutelné. Ďábel se do království nemůže dostat. Proto každý, kdo je v království a koná dokonale Boží vůli, nemůže být napadnut ďáblem. Ďábel se ho nemůže dotknout. Pokud se tě ďábel chystá napadnout, nejdříve se tě pokusí dostat z království ven.

Během doby, kdy fungoval tento dokonalý řád království, bylo celé stvoření ochráněno od Zlého a ten nikde neměl do něj přístup. Výsledkem bylo, že neexistoval žádný hřích, žádná nemoc, žádné porušení, žádné zlo, nebylo nic v celém stvoření, co by uráželo Boha. Všechno bylo pod Božím královstvím. Pokud se tedy zeptáte: „Zajímalo by mě, jaké bude Boží království, až přijde v plnosti,“ vraťte se jednoduše na začátek a uvidíte! Žádná smrt, žádná nemoc, žádné porušení, žádné zlo, které by se kdekoli a kohokoli dotýkalo. Ďábel chtěl do něho vstoupit a zkazit ho, ale nemohl. On je nazván hadem díky svým zákeřným cestám. Jeho útok přišel přesně takovým způsobem. Bůh stvořil první lidský pár, aby s ním měl vztah, ale byl to nevyzkoušený vztah nevinnosti. Nikdy neprošli tím, co nazývám „tvrdými zkouškami rozhodné poslušnosti“. V člověku se musí vytvořit rozhodnutí, které říká: „Vždycky budu dělat Boží vůli bez ohledu na okolnosti.“ Dokonce i kdybych byl tažen do opačné pozice, stále budu konat Boží vůli.

Dva stromy – volba nezávislosti

Je velký rozdíl mezi nevinností a rozhodnutím poslouchat. Adam a Eva museli projít touto fází, kde měli čelit pokušení a zkoušce a přesto se rozhodnout konat Boží vůli. Bůh dal do zahrady Eden tři stromy. Byly to prorocké stromy. Byly alegorické. Byly alegorií dvou způsobů života. Jeden byl nazván Strom života. Pokud byste jedli ovoce ze Stromu života, museli byste udělat rozhodnutí nečinit žádná morální rozhodnutí sami za sebe. V těchto rozhodováních byste museli důvěřovat Bohu. Nerozhodovali byste o tom, co je dobré a co špatné, ale nechali byste o tom rozhodovat Boha. Vaším úkolem by bylo ho pouze poslouchat a věčný život by do vás proudil bez omezení. Žili byste skrze moc tohoto života. Nikdy byste zkrátka neudělali svoje vlastní rozhodnutí. Pouze byste důvěřovali dokonalé Boží moudrosti v tom, že by všechna správná rozhodnutí dělal za vás. Dejme tomu, že by to byl život naprosté závislosti. A ďábel si pomyslí: „Jak jen já do tohoto království proniknu?“

Další strom byl Strom poznání dobrého a zlého. Zde místo toho, abyste nechali rozhodovat Boha, vy se rozhodujete o tom, co je správné a co špatné skrze poznání, které bylo do vás vloženo. Jestliže se rozhodnete sami za sebe, pak jste zodpovědní, abyste svoje rozhodnutí dodrželi a nesli jeho následky. Boží život však v tomto stromu není, je pouze v tom předešlém. Podívejte se tedy pečlivě na tento princip, protože funguje i v našem životě. Pokud se rozhodnete dělat svá vlastní rozhodnutí, potom nemůže přijít Boží moc, která by vám

pomohla toto rozhodnutí naplnit, i kdyby to bylo správné rozhodnutí. V případě, že si svoji správnou volbu necháte pro sebe, musíte ve věcech pokračovat i ve své vlastní síle.

Mnoho křesťanů se modlí špatné modlitby. Modlí se, aby jim Bůh pomohl naplnit jejich vlastní rozhodnutí. To je naprosto nemožná modlitba. Pokud si zvolíte dělat rozhodnutí sami za sebe, jste na cestě za tímto rozhodnutím ponechání pouze s vašimi vlastními zdroji pomoci. Žijete sami za sebe. Protože to, co jste učinili, bylo *rozhodnutí nezávislosti*. Nemůžete žít nezávisle skrze věčnou moc Božího života. V tom je rozpor. Jakmile překročíte čáru ze závislosti do nezávislosti, pak existuje pouze vaše síla, která by vám mohla pomoci naplnit vaše rozhodnutí. Dábel si proto řekl: „To, co musím udělat, je, přesvědčit ženu, aby přesvědčila muže o tom, že člověk může vejít do plnosti božství skrze svůj nezávislý život. Proč žijete v naprosté závislosti? Proč nevykročíte a neobjevíte zdroje božství v sobě? Rozvíjejte ty skryté božské zdroje, které jsou ve vás. Můžete být jako Bůh. Neupadnete morálně. Ve skutečnosti se emancipujete! Budete jako Bůh. Zvládnete to sami. Nezemřete, to je pouze strašení. Vzpamatujte se! Pociťte svobodu v činění svých vlastních rozhodnutí! Je to mnohem lepší, než žít závisle na někom jiném. Ve skutečnosti vás Bůh chce držet pod kontrolou, abyste nebyli jako on.“

Eva a Adam této lži uvěřili. Opustili závislost a stali se nezávislími. Nechtěli se stát hříšníky. Skutečný problém nebyl problém hříchu, problém byl v tomto. „Kdo bude rozhodovat o mém životě? Budu to já nebo to bude Bůh?“ Usiluji o to být stejně dobrý a o stejně dobré věci sám za sebe, co je na tom špatného? Stále chci být na vysoké morální úrovni, chci pouze jít svou vlastní cestou.

Člověk byl tedy stvořen, aby byl závislou bytostí. Jinak to nefunguje. Nemusí se vám líbit cena benzínu, ale pokud se rozhodnete, že vaše auto bude jezdit na vodu, nepodaří se vám to. Musíte benzín koupit, ať stojí cokoli. Lidé léta snili o autě na vodu, ale nikdy k tomu nedošlo. *Člověk byl stvořen, aby fungoval v závislosti na Bohu. Jinak to nefunguje.* Pokud člověk vstoupí do nezávislosti, ať už si to uvědomuje nebo ne, je stále závislou bytostí stejně jako byl předtím. Jediným zdrojem jeho motivace je však ďábel, protože Bůh nejedná v nezávislosti. Dovolte, abych to řekl znovu. Je to tak citlivé, že musíme rozumět nuancím tohoto problému. Jakmile jsme odtrženi do Boha, ďábel přijde, aby naplnil vakuum autority, kterou každý člověk potřebuje. A ďábel je dost chytrý na to, aby to udělal tak, že to bude vypadat jako nezávislost.

Efezským 2. kapitola říká, že jsme takto kdysi žili všichni. Následovali jsme běh tohoto světa, byli jsme vedeni skrze tlaky světa. On říká, že jsme následovali své vlastní touhy a žádosti a to, co nám svět říkal. To byly síly, které nás motivovaly. Všechny tyto věci byly pod kontrolou ďábla, vládce ponebeských mocností. Nakonec jsme tedy dělali jeho vůli a přitom jsme si říkali, že se máme skvěle, když si děláme, co sami chceme.

Vzpomínám si na jednu příhodu, když jsem pracoval v oblasti Kingston nedaleko Londýna. Pracovali jsme s lidmi na ulici, s narkomany a dalšími. Vzpomínám si na jednoho mladého muže, který přišel ke mně úplně opilý a měl na ruce stopy po jehlách. Vypouštěl cigaretový kouř tři metry před sebe. Řekl mi: „Poslouchej mě! Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat! Jsem svobodný! Jsem svobodný!“ Ale jak mluvil, slyšel jsem řinčet řetězy, které ho svazovaly. Opravdu věřil, že je svobodný. Ale tento člověk přišel slavně ke spasení a našel skutečnou svobodu v tom, že se stal naprostým vězněm Ježíše Krista. V tom je opravdová svoboda.

Všimněte si, že tu nebyl problém v hříchu. Vůbec se tu o tom nemluví. Nepřemýšleli o hříchu. Přemýšleli o tom, jak se dostat na vyšší morální úroveň svým úsilím. Byla to naprostá lež a překroucení pravdy. Upadli do něčeho, co nazývám *mýtus nezávislosti*. Všechno bylo připraveno pro pád. Když vstoupili do nezávislosti, bylo to to, co satan potřeboval. Když byli pod Boží vládou, satan se jich nesměl dotknout. Nesměl se dokonce dotknout ničeho z Božího stvoření. Ale jakmile se stali nezávislími, okamžitě mohl přijít a uvést je do svázanosti hříchu,

nemoci a smrti. A protože byli vládci celého Božího království, mohl vstoupit a zkazit celé Boží stvoření.

Když udělali toto fatální rozhodnutí, staly se tři věci.

1. *Byli úplně zbaveni Boží dokonalé ochrany.* Řeknu to ještě jednou. Dábel se nemůže dotknout nikoho a ničeho v království. Uvidíme později, že Ježíš žil na zemi ve stejném lidství jako Adam. Byl to stejný druh lidství. Nikdo z nich neměl hříšnou přirozenost, dokud nevstoupil do nezávislosti. Ježíš tedy žil ve stejném lidství jako Adam před tímto nešťastným rozhodnutím. Ale Ježíš udělal jiné rozhodnutí. Rozhodl se naprosto a svobodně vždycky konat vůli svého Otce. Rozdíl mezi životem Adama a životem Ježíše byl v tomto rozhodnutí. Adam si zvolil nezávislost, nikoli hřích. A tak se stal hříšníkem a přinesl s sebou smrt, utrpení, porušení lidské rasy a stvoření. Ale Ježíš si zvolil život poslušnosti a přinesl život, osvobození a spasení celé lidské rase a stvoření.

Po všechny dny, kdy Ježíš chodil po zemi, neměl dábel žádnou moc, aby se ho dotknul. V Janovi 14,13 se říká toto: *Vládce tohoto světa přichází, ale nemůže se mě dotknout. Nemá nic proti mně.* To nebyla Boží přirozenost, ale poslušnost lidství, které mluvilo! Nebyl nezasazitelný jako člověk díky své poslušnosti. Svou nedotknutelnost vysvětluje v 31. verši: *„...vždycky konám vůli svého Otce.* Proto se ho dábel nemohl dotknout. Nemůže se dotknout poslušného člověka, protože patří do království. Když mi někdo řekne: „Á, měl jsem strašný týden, dábel si se mnou celý týden hrál!“ tak mu řeknu: „Musel jsi určitě žít v neposlušnosti.“ Dábel tak nemůže jednat s člověkem, který žije v království Božím. Netvrdím, že neexistují Bohem určené zkoušky, protože existují, ale ty mají úplně jinou povahu. Takže první věc, která se stala, byla ta, že byli zbaveni Boží ochrany.

2. *Druhá věc, která se jim stala, byla ta, že byli okamžitě zbaveni jeho přítomnosti a obecenství s ním.* Ztratili obecenství s Bohem, a první, kdo plakal a volal, byl Bůh, ne Adam. To je velmi zajímavé: „*Adame, kde jsi?*“ Vidíte, že Bůh žije v dokonalém spojení se svým stvořením. Ale v okamžiku, kdy přijde hřích, postaví mezi Boha a člověka zeď a jsou od sebe odloučeni.

3. *Byli odcizeni nebo odříznuti od samotného Božího života.* Ef 4,18 říká, že moc k zbožnému životu nám je dána pouze skrze Boží život. Dokonce i Adam s Evou chtěli dál žít v bezhříšné spravedlnosti, ale nezvládli by to bez moci Božího života. I kdyby tedy činili správná morální rozhodnutí, neměli by sílu tato morální rozhodnutí naplňovat. V okamžiku, kdy vstoupili do nezávislosti, byli od tohoto života odříznuti. Nemůžete žít správně bez moci věčného Božího života. Proto musíme pochopit, že věčný život není něco, co dostaneme, když zemřeme a přijdeme do nebe.

Mnoho křesťanů věří a učí, že věčný život je něco, co obdržíš, když přijdeš po smrti k Ježíši. Konkrétně Jan učí, že věčný život je něco, co nám Bůh dává teď. Je pouze jeden věčný život, nejsou různé druhy věčného života, je to život, který je manifestován v Ježíši Kristu. Je to ten jediný věčný život, který má Bůh v sobě. On nám dává tento život, abychom žili z jeho moci, abychom žili stejně jako Ježíš, a naše lidství bude zmocněno stejně jako lidství Ježíše. Můžeme být takoví, jaký byl On, a dělat to, co dělal On, i během našeho pozemského života.

Hlavním záměrem tohoto 1. listu Janova bylo předat toto poselství všem křesťanům. 1J 5,11-13: *A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život. Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.* Nic není jasnější než toto. Tyto věci jsou napsány, abyste věděli, že máte věčný život. Musíme se naučit vstoupit do Božího království, žít stejný život poslušnosti, obnovit stejné společenství s Bohem a nechat stejný věčný život proudit skrze nás bez omezení. To je to, co se stane, když se znovu narodíme.

Adam s Evou tedy ztratili tyto tři věci. Objevili, že nezávislost je bolestivý mýtus. Bůh mohl reagovat na pád dvěma způsoby. Nebyl překvapen tím, že Adam padl: „Ó, Adam zhřešil! Co mám teď dělat?“ Ne. Bible říká, že Ježíš byl ukřižován před stvořením světa. (1Pt 1,17-21). Bůh dokonale věděl, co se stane. *Věděl, že vztah nevinnosti bude nahrazen vztahem*

zvolené poslušnosti. Bude motivován mocí milosti. Vztah, který máme teď skrze milost a kříž, je mnohem mocnější než vztah nevinnosti, který měl Adam před pádem. Nic nemůže zlomit tento svazek, nic nás neodloučí od Boží lásky.

Moc vykoupení

Bůh znal ten průběh a to, co se stane. Teoreticky měl dvě možnosti. První možnost byla docela jednoduchá. Prostě sestoupit a svázat ďábla a ochránit celé stvoření od vlivu hříchu a nezávislosti. Ale pokud by to udělal s ďáblem, musel by totéž udělat s člověkem. Člověk byl hlavním viníkem zkázy. A navíc byl člověk stejně vinen jako ďábel a zvolil si nezávislost a hřích. Bůh ve své spravedlnosti nemohl selektivně zničit ďábla a nesoudit člověka, protože by to bylo v rozporu se spravedlností. Rozhodl se jít jiným směrem. To byla druhá možnost. Bůh nechá padlého člověka stále vládnout a zajistí spravedlivou cestu ke spasení a odpuštění. Jeho záměrem bylo dostat člověka zpět do dřívějšího vztahu, ale jedinou možností bylo ponechat mu stejnou Boží vládu, kterou měl Adam před pádem.

Je to tatáž vláda, kterou Ježíš demonstroval během svého pozemského života. Tím, že se vyřešila otázka vlády, tím, že byl člověk posazen zpátky na trůn pod jeho autoritu, může být stvoření obnoveno. Bůh potom mohl provést obnovení všeho. Ale muselo se to stát prostřednictvím království. Aby toho dosáhl, musel zajistit legální a spravedlivou cestu, jak vykoupit padlého člověka. Aby to mohl udělat, musel se stát člověkem, jak už jistě dobře víte. Byl stejným člověkem jako Adam, ale nezhřešil a nebylo v něm hříchu. Jeho lidství bylo navlas stejné jako Adamovo v době jeho nevinnosti. Ale Ježíš učinil jiné rozhodnutí, rozhodnutí poslušnosti. Aby naplnil všechnu spravedlnost, měl Ježíš před sebou celých třicet zákonných let poslušnosti. Bylo to podle židovského zvyku. Ježíš musel čekat třicet let, než mohl být ustanoven jako první poslušný Syn, kterého Bůh měl. Teprve potom se mohl stát novým vládcem celého Božího stvoření. Vše, co bylo potřeba udělat, bylo zaplatit plnou právní cenu za vykoupení člověka (tím ho osvobodit od satanova otroctví) a celého stvoření (tím ho vykoupit z porušení a zkaženosti, kterou satan způsobil). Ježíš všechny tyto věci učinil.

Když budete číst Leviticus 25. kapitolu, uvidíte alegorický obraz všech těchto věcí. Pravý příbuzný mohl zaplatit plnou cenu za vykoupení, mohl koupit otroka z jeho otroctví, ale také mohl vykoupit zpět jeho dědictví, které mu bylo vzato a prodáno někomu jinému. Ježíš nezaplatil jenom za lidský hřích, ale za celé stvoření. V Písmu je jeden příběh o příbuzenském vykoupení. Je to obraz toho, o čem mluvím. Jestliže se někdo stal otrokem, nemohl dostat svoje dědictví. Jakmile ztratil svoje dědictví, byly ve smlouvě sepsány podmínky vykoupení. Jedna kopie byla zakopána v majetku a druhá byla předána zákonnému soudci. Čteme o tom v Jeremjáši. Pokud byl někdo prodán do otroctví, smlouva šla s ním. Aby byl takový otrok vykoupen, musel se najít někdo, kdo mohl dokázat, že je pokrevní příbuzný. Rovněž musel být schopen zaplatit výkupní cenu. Ta se vázala na otroka jako na osobu a na jeho majetek. Kdokoliv tedy mohl přijít a říci: „Chci dokázat, že mám pokrevní vztah s tímto člověkem, který ztratil svoje dědictví. Zaplatím cenu, abych ho vykoupil z jeho otroctví. A navíc zaplatím, abych vykoupil pozemek, který ztratil. Takže ho zachráním z jeho otroctví a obnovím jeho ztracené dědictví.“ Jednoduše musel dokázat svůj pokrevní vztah a zaplatit stanovenou cenu. Nebyl nikdo, kdo by mohl tomu zabránit, pokud byly splněny tyto dvě podmínky.

Ve Zjevení 5. kapitole uvidíte obraz Všemohoucího Boha, který sedí na trůnu s knihou zapečetěnou sedmi pečeti. Přesně takto vypadala smlouva, o které jsme mluvili. Jan říká: *Plakal jsem, protože se nenašel nikdo, kdo by mohl tuto knihu otevřít a podívat se do ní.* (v.4) Nebyl nikdo, kdo měl tento vztah a kdo by mohl vykoupit člověka a jeho dědictví. Každý už byl dlužníkem u satana, nikdo tedy nebyl nezávislým vykupitelem, kterého bylo potřeba. Pak anděl řekl: *Neplač, hle, zvítězil Lev z pokolení Judova.* (v.5) Dává důraz na lidský rodokmen Ježíše, který mu dal právo na vykoupení. On pochází z kmene Judy. On je

naprosto ztotožněn s Adamovým pokolením skrze kmen Judy a je připraven zaplatit výkupní cenu, aby vykoupil zpět člověka a celé stvoření. Aby to mohl udělat, musel se stát člověkem, příslušníkem Adamovy rasy. Nemohl to být anděl. Nemohl to udělat Bůh sám. Ten člověk musel být pokrevním příbuzným a musel být schopen zaplatit výkupní cenu. Proto anděl řekl: *Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeť, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí.* (v.9-10)

Chci, abyste viděli, že na kříži Ježíš nezaplatil pouze za hříchy Adamovy rasy, ale zaplatil za to, aby byla vykoupena celá země a každý čtvereční metr, na kterém satan stojí. Už to není jeho, bylo to vykoupeno! Každý trs trávy ve vaší zemi byl vykoupen krví Ježíše. Všechny národy země byly vykoupeny jeho krví. Dábel ztratil právo na lidstvo a celé stvoření. Ježíš řekl v Janovi 12,31: „Teď je soud nad tímto světem, *teď bude vládce tohoto světa vyvržen ven.*“ Za každé právo už bylo zapláceno výkupné. Dábel nemá legální právo na nic. Je čas, abychom přestali přešlapovat na místě a řekli: „Dost! Pojďme a zaberme zemi, která patří nám!“ Teď už patří jeho semeni, kterým jsme my! A povstali jsme, abychom vládli s ním, abychom vykonávali vládu nad celým stvořením na zemi. Patří to mně a dalším příslušníkům jeho semene, ale především mému Pánu Ježíši Kristu, Pánu nebe a země. Chci, abyste začali žít, modlit se a uctívat jako vlastníci, kteří jednají s ilegálním samozvancem, který se snaží žít ve vaší zemi. Takto to musíte vidět. Věřím tomu a žiji takto. Či je to země?

Abraham viděl toto. Všimněte si Římanům 4,13: *Zaslíbení, že dostane svět za dědictví, nebylo dáno Abrahamovi a jeho potomstvu na základě zákona, nýbrž na základě spravedlnosti z víry.* Tady se říká, že Abraham rozuměl skrze víru, že on a jeho potomci budou vlastníky celého světa. Proto se Abraham nespokojil se zaslíbenou zemí, protože on vlastnil celý svět. On řekl: „Nezavírejte mě na tomto místě, protože jsem viděl většího. Nechci pouze svatou zemi, chci celý svět.“ Proč bychom měli mít svatou zemi, když zbytek světa je v rukou ďábla? To není přijatelné. On zaplatil cenu za všechno! Amen!

Bůh se tedy rozhodl, že půjde cestou vykoupení. Rozhodl se vykoupit celou zemi. Naplánoval, že nechá povstat úplně jinému druhu lidstva, jehož zakladatelem byl Ježíš a rozhodl se dát celé stvoření tomuto Člověku a jeho semeni. On je tedy Králem království a moc tohoto království je nepřemožitelná a nádherná. To, co bylo potřeba udělat právně, bylo učiněno. Nejsme tu, abychom se snažili zvítězit, ale abychom si prosadili vítězství. K tomu, aby byl zákon, který vydává vláda, efektivní, je potřeba úředníky, kteří ho musí prosadit. Tito úředníci nevytváří zákon, pouze ho prosazují. Jestliže zákon není prosazován, každý ho může ignorovat, přestože existuje. Církev nechává ďábla žít tak, jako by nebyl poražen. Případ už je ukončen a verdikt už byl vyneset. Satan je naprosto zbaven majetku. Právně nevlastní vůbec nic! Je jenom lhář a zloděj, který předstírá, že je vlastníkem. Protože má lidi, kteří mu bláznivě věří, zachovává si tady na zemi dočasnou existenci. Ale církev povstane v moci království a sesadí ho a bude vládnout místo něj.

Ale celý problém spočívá v nezávislosti. Vidíte, proč je nezávislost horší než hřích? Nezávislost vždycky vede ke hříchu, protože hřích je ovocem mnohem horšího kořene. ***Tím kořenem je nezávislost.*** Jestliže pouze odstraníme ovoce hříchu a kořen hříchu necháme, nic se nezmění. Stále budeme produkovat trochu hříchu. Je to kořen nezávislosti, po kterém Bůh jde. Král Saul byl na devadesát pět procent poslušný. Ale v některých případech si myslel, že ví lépe než Bůh, co má za určitých okolností dělat. Díky tomuto rozhodnutí konat Boží vůli na devadesát pět procent a pět procent Boží vůle se pokoušet vylepšit, byl odmítnut a království bylo od něho odňato. Když se na to vážně podíváme, zjistíme, jak vinni jsme v některých věcech byli.

Teď, když jsme se dostali k jádru věci, se podíváme na Boží strategii, jak způsobit, že země bude ještě slavnější než byla před stvořením! A může to způsobit pouze království. To znamená, že pouze lidé, kteří jsou poslušní tak, jako byl Ježíš, mohou fungovat v tomto království a používat jeho moc.

Postavy království ze Starého zákona

Povolání do války

Exodus 19,1-5: *Třetího měsíce potom, co Izraelci vyšli z egyptské země, téhož dne, přišli na Sínajskou poušť. Vytáhli z Refidimu, přišli na Sínajskou poušť a utábořili se v poušti; Izrael se tam utábořil naproti hoře. Mojžíš vstoupil k Bohu. Hospodin k němu zavolal z hory: „Toto povíš domu Jákobovu a oznámíš synům Izraele: Vy sami jste viděli, co jsem učinil Egyptu. nesl jsem vás na orlích křídlech a přivedl vás k sobě. Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země.*

Jaká část země patří Bohu? Celá země. Vidíte, že to není povolání do zaslíbené země, je to povolání vlastnit zemi. To je řečeno tři měsíce po opuštění Egypta. Chci, abyste viděli, jak Boží děti, první skupina lidí, kterým byla dána příležitost, zklamali v naplnění tohoto povolání. Teď si poslechněte 6. verš: *Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým.* Je to celý národ. Celý národ měl být královstvím a kněžstvem. Nemá to nic společného s levitárním kněžstvem, protože se jedná o celý národ. Budete mi královstvím a kněžími, celý národ. A pokračuje v 7. verši: *„To jsou slova, která promluvíš k synům Izraele.“* Mojžíš přišel, zavolal starší lidu a předložil jim všechno, co mu Hospodin přikázal. Všechn lid odpověděl jednomyslně: *„Budeme dělat všechno, co nám Hospodin uložil.“* Mojžíš tlumočil odpověď lidu Hospodinu. (v.6-8)

To zní jako fantasticky dokonalá poslušnost. Pokud by mysleli vážně, co řekli, pak by se celá země stala Božím královstvím již před tisíci lety. Byla jim tato příležitost dána, ale oni ji zahodili. Bylo pro to několik jednoduchých podmínek: *Pokud budete poslouchat můj hlas a dodržovat moji smlouvu... Toto po vás žádám: Poslouchejte můj hlas, dodržujte moji smlouvu a budete zvláštním vlastnictvím mezi národy. Celá země je moje. Budete mi královstvím kněží a svatým národem.*

Mohli byste si myslet, že tato slova patří do Nového zákona, je to tak? Rád bych vám připomenul Petrova slova: *Vy však jste rod VYVOLENÝ, KRÁLOVSKÉ KNĚŽSTVO, NÁROD SVATÝ, LID NÁLEŽEJÍCÍ BOHU, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla... (1Pt 2,9)* Když se podíváte na to, že to zahodili, protože neuvedli do praxe svoje slova, uvidíte, jak důležitý je to příklad pro nás. Nebudeme se zabývat všemi příklady neposlušnosti a hříchů vůdců a lidu; ale tou věcí, která je zastavila, bylo to, že si uvědomili, že musí bojovat, aby vstoupili do svého dědictví. Nebyli však na to připraveni. O tom se mluví v Ex 13,17: *Když farao lid propustil, nevedl je Bůh cestou směřující do země Pelištejců, i když byla kratší. Bůh totiž řekl: „Aby lid nelitoval, když uvidí, že mu hrozí válka, a nevrátil se do Egypta.“*

Nemohl je vést přímou cestou, protože kdyby viděli válku, vrátili by se. A tak je Bůh nechal zakusit několik let na poušti a doufal, že nakonec řeknou: *„Raději bych zemřel v bitvě než v pustině.“* Když se Bůh o osmnáct měsíců později pokusil uvést je znovu do bitvy, řekli: *„Je to příliš těžké. Nezvládáme to. Ti obři jsou příliš velcí a města příliš opevněná.“* Deset mužů přineslo špatnou zprávu, pouze Káleb a Jozue přinesli dobrou zprávu. Ti dva řekli: *„Vzchopte se! Sníme je k snídani. Jestliže Bůh je s námi, potom to dokážeme.“* Ale celá tato generace zemřela na poušti. O čtyřicet let později, Jozue a Káleb, jediní, kteří přežili, vedli další generaci přes Jordán a zázračně vstoupili do zaslíbené země.

Jozue 1,1: *Po smrti Mojžíšově, služebníka Hospodinova, řekl Hospodin Jozuovi, synu Núnovu, který Mojžíšovi přisluhoval: „Mojžíš, můj služebník, zemřel. Nyní tedy vstaň a přejdi s veškerým tímto lidem přes tento Jordán do země, kterou dávám Izraelcům. Dal jsem vám každé místo, na které vaše noha šlápne, jak jsem přislíbil Mojžíšovi. (v.1-3)* Hebrejské slovo „šlápnout“, místo, kam položíš svoji nohu, je „darak“, a v podstatě znamená „postavit a zablokovat svoje zbraně“. Bůh tedy říká: „Místo, kde postavíte zbraně, vám dávám.“ Jinými slovy: nedostanete ani čtvereční metr této země, jestliže nebudete ochotni za něj bojovat. Už je vám to dáno, ale bez boje nebudete vlastnit ani kousek území. Jsme tedy tam, kde jsme byli.

Jozue je začíná vyvyšovat. Říká jim, aby se nebáli, aby byli silní a měli odvahu. Dostává je na místo, kde jim bude moci přikázat, aby vešli do zaslíbené země. Říká jim, že musí bojovat, dokud jim Hospodin nedá odpočinutí. 16. verš: *„Odpověděli Jozuovi: „Učiníme všechno, co jsi nám přikázal, a půjdeme všude, kam nás pošleš.“* A pozorně si přečtete 17. verš: *„Budeme tě poslouchat stejně, jako jsme poslouchali Mojžíše...“* Cože? Dělají si legraci, nebo to myslí vážně? Vidíte tu neuvěřitelnou slepotu? Po čtyřiceti letech té neuvěřitelné neposlušnosti, která vedla jejich rodiče ke smrti na poušti a díky které nikdy neobdrželi dědictví. S touto novou generací je tu nová příležitost.

Musíme si uvědomit, že generace, kterou reprezentují, víceméně neuspěla, co se týče převzetí dědictví. Přichází však nová generace, ke které patří většina z vás. Není to otázka věku, ale záležitost ducha. Jozue a Káleb byli z generace, která zahynula, ale byli tisíckrát větší bojovníci než nová generace, a chystali se dobýt zaslíbenou zemi. Byli starší, ale měli správného ducha. Možná si myslíte, že ta nová generace řekla: „Už nebudeme jako naši rodiče! Dělali rychlé sliby, ale nenaplnili ani jeden z nich.“ Ale je zdrcující, že si vůbec nebyli vědomi hříchu neposlušnosti svých rodičů. Necháпали, že stav jejich národa je odrazem neposlušnosti jejich rodičů. Nevěděli, že jsou dětmi neposlušné generace. Řekli Jozuovi: „Tak jako naši rodiče poslouchali Mojžíše ve všem, co řekl, budeme poslouchat my tebe.“ Kdybyste byli na Jozuově místě, co byste si mysleli? Tragédií je, že mluvili více pravdy, než si v tu chvíli uvědomovali, protože se stali stejně neposlušnými jako jejich rodiče. Naprosto neuspěli v převzetí dědictví, tak jak se od nich očekávalo. Během doby, kdy byl Jozue naživu a byli naživu starší, kteří měli stejného ducha, dokázali vejít do svého dědictví. Ale tato generace byla neustále tažena těmito vůdci, nebyla motivována zevnitř. V okamžiku, kdy tito Boží mužové zemřeli a už nemohli vést Boží lid po jeho cestách, bylo srdce národa zjeveno. Vešli do nejhoršího období hříchu, o kterém v souvislosti s Božím lidem čteme. Je to zaznamenáno v knize Soudců. Boží lid páchal v celé této knize Soudců neuvěřitelné hříchy.

Existuje verš, který se objevuje na dvou místech jako shrnutí izraelského problému v knize Soudců. Důvodem pro toto strašné odpadnutí, hřích a neúspěch v převzetí dědictví je to: *V Izraeli nebyl král, každý si dělal, co bylo v jeho očích správné.* (Sd 17,6; 21,25) Chci, abychom se do tohoto verše zaposlouchali a měli bázeň před tím, co čteme. Evropa zažila na začátku 19. století některá z největších probuzení v historii církve, když ji zasáhlo letniční hnutí. Děly se úžasné věci. Ale oni nepokračovali v poslušnosti převzít Evropu pro Boha a jeho království. Ve skutečnosti byly věci ještě horší. Každý druh hříchu, který je popsán v knize Soudců, se děje v křesťanské komunitě i dnes. Ale Bůh nás volá znovu. Nechává povstat novým Jozuům, v podstatě celé Jozuově generaci. Dává nám ještě jednu šanci. Situace je mnohem horší než před sto lety. Ale pro Boha není pozdě. Musíme si dát velký pozor, abychom nedělali tytéž velké sliby a neříkali: „Ó, cokoli Pán řekne, uděláme!“ Budeme stejně poslušni jako naši letniční nebo luteránští otcové, nebo kdokoli jiný. Nezáleží na tom, kým, nebo čím byli. Nikdy se nedopracovali k vítězství, které Bůh v Evropě hledá. On nám dává další šanci a musíme se ujistit, že se neodvrátíme zpět.

Vláda Božího království

V 1K 10,11 čteme: *To, co se jim stalo, je výstražný obraz a bylo to napsáno k napomenutí nám, které zastihl přelom věků. A proto ten, kdo si myslí, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl.* Tady vidíme, že všechno, co bylo napsáno ve Starém zákoně, bylo napsáno proto, abychom byli vyučeni a napomenuti pro život v království dnes. *Máme se učit z jejich příkladu.* Bůh izraelského národa je stejný Bůh, kterému sloužíme dnes. Ačkoli máme novou smlouvu, nemáme jiného Boha. Bůh, kterému se některé věci ve Starém zákoně nelíbily, je stejný i dnes. Jako osoba se nezměnil. Nezměnil se jeho záměr. Jeho záměrem je, aby celá země byla naplněna jeho slávou a jeho královstvím. Jde o tutéž věc.

Existuje tedy značná příbuznost těchto veršů s koncem tohoto věku. Když čteme o Božím jednání s Izraelem, jsou nám řečeny dvě věci. Za prvé je to příklad pro nás. Učíme se, jak Bůh jedná, jaký je a jak s ním máme spolupracovat.

Druhá věc, která nám je v 11. verši řečena, je, že existovaly stíny duchovní reality, kterou tito lidé reprezentovali. Všechny tyto starozákonné verše mají tedy dva záměry: jsou příkladem pro nás, abychom si dali pozor, protože pokud budeme dělat tytéž věci, dostane se nám stejného soudu; jsou ale také symboly a přirovnání, jsou to duchovní obrazy velkých duchovních pravd. Když byl Ježíš vzkříšen z mrtvých a na cestě do Emaus potkal dva učedníky, byl skryt, takže ho nepoznali a byli naprosto zklamáni. Řekli: *„Doufali jsme, že on bude tím, kdo spasí Izrael. Byl to mocný prorok.“* (Lk 24,19-21) Všimněte si minulého času v jejich řeči. Byli naprosto odrazeni a rozčarováni.

Potom je Ježíš napomíná. Řekl: *„Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci!“* O kterých prorocích mluví? Samozřejmě o starozákonních, Nový zákon ještě neexistoval. Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se vztahovalo na něj. (v.27) Ukazuje jim Krista na každé stránce Starého zákona. Jejich srdce hořelo, když jim otvíral Písma. Když se Starý zákon přenesl z historie do duchovního zjevení, stává se mocným a relevantním i pro dnešek. Myslím, že je naprosto špatně, když se Bible dělí na Starý a Nový zákon. Mnoho z toho, co nazýváme Starým zákonem, mluví o zjevení Nové smlouvy.

Například kde Bible mluví o zvedání rukou, křiku a extrémním a extravagantním uctívání? V Žalmech! „Ale to je Starý zákon!“ Ne! To je Nový zákon. David psal tyto Žalmy v Davidově svatostánku, což byla Nová smlouva. Teologií celé knihy Žalmů je novozákonní teologie. On žil jako novozákonní věřící, protože Syn Boží nezačal existovat narozením z Marie, ale existoval vždycky! Kříž je věčná událost. Stala se v určitém časovém okamžiku, ale nestala se pouze jako časová událost, poněvadž to již byla předtím duchovní realita ve věčnosti.

Jelikož jsou tyto události věčnými událostmi, a protože Ježíš Kristus je *Beránkem obětovaným před stvořením světa*, lidé, jako Abraham a David, viděli Krista a jeho kříž a uvěřili. Když uvěřili, vešli do věčné duchovní dimenze, kde Kristus a jeho kříž měl svoji moc. Abraham do těchto věcí vešel 2000 let předtím, než se staly v čase a prostoru, a David 1000 let předtím. Na druhou stranu díky věčné přirozenosti Boha a jeho věčných skutků se můžeme ty a já podívat o 2000 let zpátky a věřit. Skrze víru vstupujeme do věčné dimenze a přijímáme tutéž realitu i dnes.

Když to uvidíte, začnete chápat, že všechny tyto věci byly napsány pro naše instrukce. Zvláště je to relevantní pro ty, kteří jsou na konci věků. Je tedy čas, abychom pochopili duchovní alegorie a pravdy Starého zákona. Musíme jít a setkat se s duchem Krista na cestě do Emaus. Musíme začít chodit do biblické školy cesty do Emaus, kde Ježíš nám sám zjevuje Písma, a ta v nás hoří stejně jako hořela v těchto učednících. Potom uvidíme Krista na každé stránce Starého zákona. Potom uvidíme, že poselství království je na každé stránce Starého zákona. Není to pouze historie, je to napsáno pro naši inspiraci, zvláště pro ty, kteří jsou na konci věků.

Příběh dvou králů

Teď se podíváme na Davidovo království. Ne však pro jeho historickou důležitost, ale proto, že Davidovo království je nejlepším příkladem toho, jak má království Boží vypadat. Každá jednotlivá věc tohoto království je paralelou duchovních skutečností v království Božím. Je nám mnohokrát řečeno, že když přijde Syn Davidův, posadí se na trůn a přinese plnost, kterou částečně představoval David. Úplné naplnění nepřišlo se Šalomounem. Zvláště v počátečních letech byl Šalomoun kompletní alegorií, ale vše mělo ukázat na Krista, který měl přijít. Jakmile bylo ustanoveno Davidovo království, jeho principy byly základem pro každého dalšího krále, který vládl nad Božím lidem. Každý další král byl měřen podle Davida. Když přišel Ježíš a ustanovil svoje království, tytéž principy jsou i v Novém zákoně. (Matouš 21,9; 22,41-46) Tyto věci jsou skutečně napsány proto, abychom my měli instrukce.

Pokud chceme vidět přicházet království, musí přijít způsobem, který Bible pozorně vysvětluje. Zjistíte, že Davidovu království se věnuje 77 dlouhých kapitol Bible. Neexistuje jiný předmět, kterému by bylo věnováno tolik času a slov. Je to nejdůležitější věc, kterou se Bůh zabývá. Poté, co bylo království ustanoveno, proroci se vracejí a říkají: „Teď je čas, aby bylo království obnoveno v plné slávě Nové smlouvy s Davidovým Synem, který sedí na trůnu a má věčnou vládu a moc.“

Boží lid často musí zakusit to falešné, aby mohl zakusit to pravé. Do této doby Boží lid neměl krále. Mojžíš prorokoval, že budou mít krále a varoval je před nebezpečím špatného krále. Prvním králem nebyl David, ale muž jménem Saul. Nebyla to Boží volba, ale lidská volba. Bůh dovolil, aby šli vlastní cestou a naučili se tak několik lekcí. Pokud se budete upřímně modlit za něco, co není Boží vůle, a téměř si vydobudete Boží odpověď, musíte být opatrní, protože On může naplnit vaši vůli. Naučí vás, proč jsou tyto modlitby špatné.

V Bibli máme podobný příklad (Saul). Bůh jim dal to, co chtěli. Saul je znám jako král, který byl hlavou a rameny nad všemi ostatními. Chtěl bych, abyste toto viděli v alegorickém smyslu. Saul představuje to nejlepší z přirozených schopností, přirozených darů a přirozeného intelektu – lidskou volbu. Hlavu a ramena měl nade všemi. Nejprve vypadá jako člověk, který je skutečně pokorný. Nemůžu číst všechny verše, ale shrnu to. Když ho lidé povolali za krále, přišel a podřídil se (1S 10,22). Dokonce snad ani tento úkol nechtěl. Myslel jsem si: To je skutečně pokorný člověk. Dokonce ani nechce úkol přijmout. Pak jsem se zeptal: Ale co se tomuto pokornému člověku stalo, že nakonec tak zpyšněl? Jednoho dne mi Bůh řekl: „To není skutečná pokora. Saulovým motivem byl strach z neúspěchu. Nechtěl úkol přijmout, protože si nebyl jist, že to zvládne. Nechtěl vypadat jako blázen proto, že neuspěl. Nebyla to pokora, ale pýcha. Když viděl, že by úkol mohl zvládnout, a že všichni vzhlíží ke králi Saulovi, řekl: „Hm, to se mi líbí. Když přijdu, všichni lidé vstanou a vzdávají mi poctu. Líbí se mi to!“ Jakmile to vyzkoušel, stalo se to pro něho drogou, bez které nemohl žít.

Musíme rozumět tomu, jaké měl Saul tendence, aby se neobjevily v nás. Vidím, že se to děje v mnoha evropských zemích. To, co se stalo v minulém století, je, že povstal Saulův dům. Letniční hnutí v mnoha zemích je typickým příkladem. Téměř každá denominace se stala Saulovým domem, který nechce, aby David převzal vládu. Zde jsou některé vlastnosti Saulových lidí a Saulova hnutí. Nebyl pouze jedním člověkem, ale vybudoval dům, který je nazýván „domem Saulovým“. Když silný vůdce používá Saulův způsob práce, vybuduje hnutí a celé hnutí má vlastnosti Saula. Vybudoje Saulův dům, který je mocný, protože démoni se vždycky drží Saulových domů. Dokonce i když tento vůdce zemře, dům ve své existenci pokračuje pro svoje vlastní memento. Uvedu některé z těchto vlastností:

Saulovo vůdcovství

1. Saul nikdy neměl skutečný osobní vztah s Bohem. Je napsáno, že Saul nehledal Boží tvář po celou dobu své vlády. Věděl, jak vykonat přesvědčivý náboženský skutek v určitou dobu. Existují profesionální služebníci, kteří přijedou do města, navléknou si profesionální služební oblečení a začnou svoji show. Vidíte na nich, že se pouze nábožensky chovají. Ale v jejich osobním životě je jen málo skutečné touhy po Bohu. Nehledají jeho přítomnost. Není tam žádná touha ho znát a chodit s ním. Když něco chce takový člověk udělat, řekne: „Modleme se a požádejme Boha o moudrost,“ ale v myslí si už vytvořil vlastní názor. Jediná role, kterou Bůh může hrát, je pomoci mu dokončit plán, který si sám vytvořil. Dejte si pozor, aby se ve vás nevytvořily Saulovy tendence. Prvním znakem je skutečný vztah s živým Bohem, který ten člověk má. Saul nepotřeboval ani nechtěl Boha na osobní úrovni. Samozřejmě že chtěl Boží pomoc, ale pouze k tomu, aby mu Bůh pomohl naplnit jeho vlastní představy: „Ó, požehnej mi a pomoz mi. Ale nepleť se mi do cesty. Vím, kam jdu a co chci.“

Rád bych poukázal na některé rozdíly mezi Saulem a Davidem. David je skutečným králem. ***Davidovou touhou bylo mít osobní vztah s Bohem.*** Nemohl bez tohoto vztahu žít. Nechtěl nic dělat svým způsobem, chtěl všechno dělat Božím způsobem. Například Saul bojoval s Pelištejci po celých čtyřicet let a nikdy nedošel do konečného vítězství. Ale David, když se dostal na trůn, nejdříve přišel k Bohu: „Chceš, abych šel a zaútočil na Pelištejce?“ Neudělal ani krok, dokud Bůh neřekl ano, nebo ne. Také se ptal: „Jaký máš plán? Jak to uděláme?“ Pokaždé mu Bůh dal jinou strategii a výsledkem bylo, že Pelištejce napadl pouze třikrát. Byli naprosto poraženi. David obsadil všechna jejich města a ustanovil strážce nad každým z nich. Po čtyřicet let Pelištejci Davida nenapadli, totiž od té chvíle, co ustanovil nad nimi svoje království.

2. Způsob, jakým jednají s ostatními lidmi. V Písmu je napsáno, že když Saul viděl slibného člověka, vzal ho k sobě. Bez ostychu sám sobě říká: „Tito muži a ženy mi pomohou zviditelnit moji službu.“ To je podstata problému. Saul potřeboval lidi pouze pro to, aby naplnili jeho vlastní program. O ně samotné neměl zájem. Nikdy s nimi neměl osobní vztah. Sledujte tedy Saulovy tendence. Jestliže jsou ve vás, musíte je nenávidět, jako je Bůh nenávidí. Pokud jsou ve vaší síti sborů a zjistíte, že slouží Saulovi, měli byste zvážít, jestli tam zůstanete.

Jak už jsme si vysvětlili, království Boží je založeno na otcovství. Jestliže máte nad lidmi zodpovědnost a oni vám přicházejí pomoci, je to dvoustranná cesta. Jsou tam proto, aby vám sloužili, ale vy jste tam proto, abyste plně rozvinuli jejich potenciál do služby. Skutečný otec má větší radost nad synovým úspěchem než nad svým vlastním úspěchem. Je tedy ten člověk otcem nebo vůdcem, který rozkazuje? Jaké má srdce? Jaké máš srdce ty? Jestliže jsi jako David, vybuduješ ještě lepší obdarování v lidech, kteří tě následují. Jsou větší, protože tě následují. David začal s lidmi, kteří měli dluhy, byli znechuceni a zklamáni. Byly to naprosté nuly. Ale on je změnil v mocné bojovníky, kteří měli úžasné úspěchy. Tito mocní mužové byli důkazem Davidova otcovství.

3. Saul byl nejistý, co se týče lidí, kteří měli větší obdarování. To se stalo problémem pro Davida. David byl pro Saula příliš schopný, a to ohrožovalo jeho jistotu. Saulové takoví jsou. Rádi takové lidi mají, ale udělají, co je v jejich silách, aby je znemožnili. Znam několik mužů, kteří jsou mezinárodně známí a jsou takoví. Vedou velké církve a hnutí s tisíci lidmi. Ale jsou ve svých tendencích jako Saul. Jednou jsem seděl s jednou skupinou a bavili jsme se o tom, jak je nebezpečné nechat někoho, kdo má dobrou službu, ve sboru kázat, protože by mohl ukrást lidi. To byla jejich politika. Jestliže je dobrý kazatel, nikdy ho nenech ve sboru kázat. Pokud musíš odjet pryč, nikdy nenech někoho ze svých vlastních kazatelů kázat, protože by mohl ukrást srdce lidí. Je lepší zaplatit spoustu peněz a pozvat známého kazatele, protože ten se o jejich srdce tolik nezajímá. Takový je Saul. A David byl pro Saula ohrožením, protože byl více milován, přestože měl naprosto loajální srdce. Lidé říkali: „Saul zabil své tisíce, ale David desetitisíce!“ Nemohl to vydržet. Tady je poslední věc.

4. To, co skutečně Saula zajímalo, bylo to, jak vypadá před lidmi. Dokonce když nakonec přišel Samuel a řekl: „Podívej Saule, Bůh ti bere království, protože jsi ho dokonale neposlouchal.“ Saul řekl: „Nedopusť, aby se to lidé dozvěděli. Prokaž mi před nimi poctu.“ (1S 15,30) Saul zkrátka chtěl vypadat před lidmi dobře. Byla to pro něj ta nejdůležitější věc. Vůdcové tohoto druhu se více zajímají o to, co si myslí lidé, než o to, co si myslí Bůh. Když David z celé své síly tančil před Pánem, jeho žena Míkal, dcera Saulova, jím v srdci pohrdla. Řekla mu: „Ó, jak vznešený je pán před tímto lidem.“ Byla sarkastická. Říkala: „Vypadal jsi před lidmi jako blázen.“ David odpověděl: „Nebylo to před lidmi, ale před Hospodinem. Nestarám se o to, co si myslí lidé, ale co si myslí Bůh.“ Davidovo srdce se zajímá o to, co si myslí Bůh. Saul se na druhou stranu zajímá o to, co si myslí lidé.

Davidova vláda

Jen několik dní poté, co byl Saul odmítnut, posílá Bůh Samuele, aby našel Boží volbu pro krále, která byla jiná než volba lidí. Když jsme zakusili, co může Saulovo vůdcovství v církvi napáchat, mnoho lidí řekne: „Už takto žít nechci. Už nikdy se k tomu nevrátím.“ Většina zranění v těle Kristově je způsobena Saulovými aktivitami. Vůdcové jako Saul zneužívají lidi, aby sloužili více jim než Bohu. Otcové nezraňují děti, ale Saulové ano. Otcové nebíjí děti, ale Saulové ano. Otcové uvolňují děti, aby se ve službě staly většími, silnějšími a mocnějšími než je jejich vlastní služba, ale Saulové to nedělají. Víím, že v USA je celá armáda lidí, kteří byli téměř zničeni, protože vyrostli v domě Saulově. Začali s horlivostí a vášní pro Ježíše a skončili se zraněným srdcem, znechuceni a nepoužitelní. Zklamali se. Mají dluhy. Byli podvedeni. A jsou přesně tím druhem lidí, kteří přišli k Davidovi. Je to ten druh lidí, který nyní přichází do našich sborů. Existují lidé, kteří přicházejí ze světa, kteří nikdy nebyli zničeni církevním životem nebo Saulovými aktivitami. Mohou vstoupit a bez překážek se stát Ježíšovými lidmi. Poslední věc, kterou by potřebovali, je vstoupit do domu Saulova...

Bůh tedy pomazává Davida za krále. Bůh říká v 1S 16,1: „Napln svůj roh olejem a jdi, posílám tě k Jišajovi Betlémskému. Vyhlédl jsem si krále mezi jeho syny.“ Samuel se zdráhal: „Jak mohu jít? Saul o tom uslyší a zabije mě.“ Tady je úžasná věc. Ačkoli Saul uslyšel slovo Boží a ví, že bojuje proti Bohu, v boji pokračuje. 13. verš: *Samuel tedy vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. A duch Hospodinův se Davida zmocňoval od onoho dne i nadále. Samuel hned nato odešel do Rámy. Duch Hospodinův odstoupil od Saula a přepadl ho zlý duch od Hospodina.* (v.14)

David je tedy pomazán, pomazání opouští Saula, ale to ho nezastaví v tom, aby bojoval ze všech sil. A když mu nepomůže Duch Boží, začne Saul spolupracovat se zlými duchy, aby dosáhl svého cíle. Vidíte, že bojovat proti Boží vůli není nic jiného než vzpoura. Co se děje se Saulem? On neztrácí Boží pomazání, ale je posedlý mocnými démony, kteří si ho používají proti Božím záměrům. To je absolutně strašlivé. Doufám, že vás to děsí stejně jako mě; dávejme si pozor, abychom nic takového neudělali.

Najděte si 31. verš. Chci, abyste si něčeho všimli na Saulovu synu Jónatanovi. Jónatan je podle mého názoru tragickým příběhem stejně jako příběh Saulův. Určitě víte, jak se David a Jónatan setkali. Jónatan si zamiloval tohoto úžasného bojovníka Davida, a tito dva byli spojeni v duši. Tak je nám to řečeno v 1S 18,1-4. Uzavřeli smlouvu, nejen jednou, ale třikrát. Pokaždé Jónatan inicioval obnovení smlouvy. Jónatan je v obtížné situaci. Má přirozenou loajalitu vůči svému otci a domu svého otce, ale uzavřel smlouvu s člověkem, který je otcovým nepřítelem. Přirozeně je spojen se Saulem, ale skrze smlouvu je spojen s Davidem. Přirozeností Jónatana je být absolutně loajální. Toto jsem viděl mnohokrát a chci vás před tím varovat. Můžeme to srovnat s tím, když někdo vyroste v určité denominaci. Možná se vám z tohoto vztahu dostalo skvělého světla a instrukcí. Možná jste vyrostli pod nějakým duchovním otcem, možná to byl dokonce váš přirozený otec, ale to, v čem jste byli vychováni a s čím jste byli spojeni, se teď stává Saulovým domem. Do vašeho národa přichází nové hnutí. Bůh pomazává bezvýznamné lidi pomazáním jako bylo to Davidovo. Bůh je s nimi, i

když momentálně nemají žádné budovy ani finance, protože jsou zatím outsideři. Taková byla situace tehdy a taková situace je dnes. Saulův dům byl luxusním místem s mnoha služebníky a s dobrým vybavením. David žil v chlévě. Nebyly tam žádné z těchto moderních věcí. Ale duch Jónatana věděl, že v tom je budoucnost a nebyl se svým otcem nebo jeho domem. Výsledkem bylo, že Jónatan byl tažen na obě strany: „Budu poslouchat svého přirozeného otce nebo poslechnu Ducha, který mě vede někam jinam?“

Najděte si 1. Samuelovu 20. kapitolu. To je podruhé, kdy Jónatan s Davidem uzavírají smlouvu. Na konci 13. verše mluví Jónatan k Davidovi takto: „Nechť je Hospodin s tebou jako byl s mým otcem.“ Všimli jste si, že zde použil minulý čas? Pokračuje ve 14. verši:

„Avšak i ty mi prokazuj Hospodinovo milosrdenství, pokud budu živ a nezemřu, a nezpřetrhej svazky svého milosrdenství vůči mé rodině nikdy, ani tenkrát, až Hospodin vyhladí Davidovy nepřátele z povrchu země do posledního muže.“ I uzavřel Jónatan s Davidovým domem smlouvu: „Ať Hospodin volá Davidovy nepřátele k odpovědnosti.“ Nadto zavázal Jónatan Davida přísahou při své lásce k němu, neboť ho z duše miloval.

Teď se podívejme na 1S 23,16-18:

Jónatan, syn Saulův, se vypravil a šel za Davidem do Choreše. Ve jménu Božím mu dodal odvahy. Řekl mu: „Neboj se, ruka mého otce Saula tě nenajde. Ty budeš kralovat nad Izraelem a já budu druhým po tobě. Také můj otec Saul to ví.“ Oba uzavřeli před Hospodinem smlouvu. David zůstal v Choreši a Jónatan se odebral ke svému domu.

Jónatan věděl přesně, jak se věci budou vyvíjet a jaká bude jeho role. Jeho otec byl pomazán, ale pomazání ztratil. Jeho otec byl ustanoven v království za krále, ale to byla minulost. A Jónatanova budoucnost závisela na tom, jestli opustí otcův dům a připojí se k Davidovi v úkrytu. Pokud by to udělal, byl by druhý v království. Ale Jónatan nikdy tento důležitý krok neudělal a výsledkem bylo, že zemřel se svým otcem Saulem. (1S 31,1-2) Naprosto minul své poslání. Jen si představte, co by se stalo s Davidem a Jónatanem, kdyby byli partneři v království. Nemyslím si, že Saulův dům, po smrti Saulově, by měl srdce bojovat proti Davidovi a Jónatanovi. Dali by se dohromady s Davidem jako králem a Jónatanem po jeho boku a tyto dva domy by fungovaly společně, aby dosáhly skvělého a slavného vítězství pro Hospodina.

V této chvíli je mnoho lidí v domě Saulově, kteří bojují s těmito věcmi. Vyrostli v historických denominacích. Jejich otcové jsou často prominentní vůdcové. V určitou dobu si Bůh tuto denominaci používal. Ale díky neposlušnosti se Bůh od tohoto domu odvrátil a dává povstat novému domu. Dům, kterému Bůh dává povstat, ještě nevypadá nijak skvěle. Nemá mnoho peněz. Nemá žádné budovy. Jejich shromáždění jsou na různých nehezkých a podivných místech. Ale je tam taková moc, kterou každý živý věřící cítí a řekne si: „To je místo, kde je Bůh. Je zde jeho Duch.“ A ti ze Saulova domu, kteří mají čisté srdce, jsou taženi, aby se připojili k Davidově skupině, ale bojují sami v sobě, protože chtějí být loajální na obou stranách.

V jedné části Texasu je sedmnáct metodistických sborů, které vedou úžasní, mladí, Duchem naplnění muži zapálení pro Boha. Jejich sbory velmi rostou co do počtu, je v nich od 500 do 1000 lidí. Tato skupina vedena jedním mužem ke mně jednou přišla. Byl to jejich Jónatan. Vyrostl v metodismu, ale uvědomoval si, že se jako denominace stávají domem Saulovým. Řekl: „Nemůžeme v tom pokračovat kvůli kompromisním a špatným rozhodnutím, která naše denominace dělá.“ Minulý listopad Synod Metodistické církve v Americe hlasoval, jestli povolit, aby pastory byli i homosexuálové. Také diskutovali o tom, jestli žehnat taková manželství. Tento muž se svou skupinou byl z toho zděšený a věděl, že v takovém kompromisu nemohou dál pokračovat. Mají skvělé budovy a majetek. Problém je ten, že všechno patří denominaci. Mají skvělé platy, perfektní lékařskou péči a zajištěný důchod. Kdyby vystoupili, ztratili by všechno. Řekli mi: „Pokud Synod schválí homosexuální pastory a

manželství, opustíme denominaci. Chceme, abys nám pomohl vytvořit síť sborů tak, jak to děláš tady v Texasu.“

Synod hlasoval, ale neprošlo to kvůli jednomu hlasu. Chyběl pouze jeden hlas. Toto mocné hnutí, které si Bůh v minulosti velmi používal, je dnes úplně mrtvé. Stalo se domem Saulovým. Když bylo rozhodnutí učiněno, za tímto mladým mužem a sedmnácti dalšími pastory přišel biskup a nabízel mu povýšení a různé výhody. On váhal a neudělal rozhodnutí, které udělat měl. Sbor teď jde dolů a zmenšil se o polovinu. Jak můžeš zůstat v takové denominaci, když jsi tak zapálený pro Boha? Tento sbor měl asi dva tisíce lidí a dnes jich má sedm set. A těch sedm set zbývajících není tím druhem lidí, kterým byste chtěli dělat pastora. To se děje po celém světě a zvláště v Evropě.

Mnozí z vás jste ve stejné situaci. Věřím, že 1S 23,18 je okamžikem, kdy měl Jónatan tento krok udělat. Píše se tu: *David zůstal v Chóřeši a Jónatan se odebral ke svému domu. Už nikdy Davida nespátřil. Nikdy už neměl čas intimního rozhovoru s Davidem. To, co se dále o Jónatanovi dozvídáme, je, že padl po boku svého otce v bitvě s Pelištejci. Je těžké číst o nářku Davida, abychom neplakali také. Toto se děje dnes po celé Evropě. Lidé umírají, protože nedokázali vystoupit. Nedokázali říct: „Nezajímá mě, jak ta věc vypadá, jestli to někdo schvaluje nebo neschvaluje. Budu následovat to, kde je Duch Boží.“*

Představte si, co by se stalo, kdyby Jónatan šel s Davidem. Bylo by ušetřeno mnoho bolesti. K válce mezi domem Saulovým a domem Davidovým by nikdy nemuselo dojít (2S 3,1). Ušetřilo by se tolik zbytečného úsilí a času pro Boží království.

Nakonec však k tragédii dojde. Saul a Jónatan jsou mrtvi. Potom David v 2S 2. kapitole přichází do Hebronu a za krále je pomazán pouze svým vlastním kmenem. To se stane o několik let později. Je to podruhé, co je pomazán za krále. Je důležité, abychom rozuměli těmto třem pomazáním. V 1S 16. kapitole byl pomazán prorokem Samuelem, který byl poslán od Boha. Ale uběhne několik let, aniž by se okolnosti změnily. Ve skutečnosti je tlak ze strany Saulova domu ještě silnější než předtím. Chci, abyste si také všimli, jak David v těchto letech jednal. Byl pomazán Bohem. Věděl, jaké je jeho poslání, ale jeho zkušenost byla ta, že byl obklopen démonickým pronásledováním ze strany Saulova domu. David má dvě možnosti, jak tuto hru na kočku a myš ukončit; tak, že Saula zabije. Davidovi vůdcové se chtěli těchto příležitostí uchopit. Říkali mu: „Podívej, Bůh ti ho dal rukou. Zabij ho!“ Na jednom místě se píše, že si David dělal výčitky. Řekl: „To nemůžu udělat. On je stále Hospodinův pomazaný. Nemůže být zabit mou rukou. Neudělám to.“ Ačkoli na něj ostatní vůdci tlačili, neudělal tento rozhodný čin.

Když Saul zjistil, že ho David mohl zabít, pláče v pokání: „Ó, vím, že jsi králem ty.“ Ale po krátké době je Saul zpět u svých vražedných plánů. David má další příležitost. Jeho vůdcové naléhají: „Do toho. To je skutečná Boží příležitost. Zabij ho. Máš šanci. Pak můžeš převzít království. Bůh tě pomazal. Ty jsi králem. Ten člověk je plný démonů a utočí na tebe. Zabij ho a zbavíš se ho.“ David řekl: „Ne, nedotknu se Hospodinova pomazaného.“ To je srdce a úcta člověka, kterého si Bůh vyvolil. Když procházíme těmito složitými dny přechodu ze Saulova domu do domu Davidova, musíme si dát pozor na to, abychom měli v sobě stejného ducha. Pokud je na tebe útok, neoplácej ho. Někteří lidé, kteří na tebe útočí, ve své době úžasným způsobem sloužili Bohu. Dělali v minulosti skvělou práci. Nesmíme se jich dotýkat. Je to Bůh, který to může udělat, nikoli my.

David se tedy dostává na místo zvané Hebron. Hebron v hebrejštině znamená společenství. To je to, co se většinou děje. Objeví se muž pomazaný Bohem pro apoštolskou službu. Je povolán, aby změnil národ, nebo alespoň město. Takové pomazání mají někteří z vás. Neumíte si vysvětlit, proč Bůh na vás vložil svoji ruku. Ale on to udělal. Vy o tom víte a ostatní lidé také. Existuje skupina lidí, která je ochotna toto pomazání uznat. Někteří z vás nejsou možná ještě ani tak daleko. Ale lidé z vašeho sboru a vaši lidé vědí, kdo jste. Přestože jsi pastorem jednoho sboru, tvoje povolání je mnohem širší a významnější.

David je tedy pomazán svým kmenem, kmenem Judy. V určité chvíli, není přesně vysvětleno jak, pravděpodobně díky intervenci muže jménem Abnér, se kmen Benjamín připojí k Judovi a tyto dva domy se stanou domem Davidovým. Dalších deset kmenů ho neuzná jako svého vůdce. Jsou ochotni přijít a setkat se s ním v Hebronu, ale nejsou ochotni ho pomazat za krále. To je přesně situace, ke které v současnosti dochází v mnoha městech na světě. Tvůj sbor rozpozná, kým jsi. Možná to je tvoje síť sborů, která tě uznává, a máš obecnost s dalšími vůdci jiných skupin a sborů. Ale nerozpoznávají, že je na tobě vůdcovství za hranice tvého domu. Oni se setkají na určitý čas společného obecnosti, ale pak si jdou všichni svou vlastní cestou. To je Hebron. Je to lepší, než bojovat proti sobě navzájem. Je to lepší, než kdyby spolu soutěžili. Ale království se nebuduje tak, že se sbory scházejí v Hebronu. Můžete organizovat akce. Můžete uspořádat konferenci, na kterou pozvete dobrého řečníka a všichni se jí zúčastní. Může přijet evangelista a můžete spolupracovat na jedné evangelizaci. Na chvíli přijede a my se dáme dohromady, ale po skončení akce si jdeme každý svou cestou.

Jestliže sbor A něco zorganizuje, sbory B, C a D ve stejnou dobu budou také organizovat. Proč by měli respektovat to, co dělají druzí? Nebojujeme proti sobě. Ve skutečnosti se každý měsíc setkáváme k modlitbám; to je Hebron. Je to lepší, než proti sobě válčit, ale to ještě není království. Z Hebronu mohl David vést svůj dům, ale nemohl naplnovat roli, kterou Bůh pro něho měl. Je to lepší, než být v pustině nebo se ukrývat. Je to jejich vůdce, ale ne náš. Je to jejich akce, ne naše. Modlíme se, aby jim Bůh požehnal, ale není to naše věc. Máme svůj vlastní program a svoje lidi, se kterými pracujeme, a děláme každý svou práci v určité míře přátelství v rámci stejného města. To je Hebron. Tak je to ve většině měst, se kterými jsem v kontaktu.

*David se nepokoušel budovat království z Hebronu ze dvou důvodů. Za prvé je to špatné místo. Za druhé ještě to není ten správný vztah. Proto čekal dalších sedm a půl roku. Najdeme si 2S 5,1: *Všechny kmeny se setkaly s Davidem v Hebronu a řekly: „Jsme tvoje krev a tvoje tělo.“* To je velké a úžasné zjevení. Je pouze jedno tělo Kristovo. Je pouze jedno símě. Všichni jsme součástí tohoto jednoho semena a jednoho těla, ať už si to připouštíme nebo ne. A oni dále řekli: *„Už tenkrát, když králem nad námi byl Saul, vyváděl a přiváděl jsi Izraele ty. Hospodin ti řekl: Ty budeš pást Izraele, můj lid, ty budeš vévodou nad Izraelem.“* Všichni tedy věděli, co Bůh řekl. Není to skvělé?*

Nedávno mě pozvali vedoucí, abych přijel a mluvil ke sto sedmi pastorům ve městě Omaha ve státě Nebraska. Všichni rozpoznali, že jim mohu sloužit. Měli jsme fantastický víkend. Ale ve chvíli, kdy jsem opustil město, šli jsme si každý svou cestou. Zatímco jsem byl návštěvníkem, mohli se sejít a přijmout moji službu. Co myslíte, že by se stalo, kdybych se do toho města přestěhoval? Přicházeli by dál na moje shromáždění? Ne, neudělali by to, protože pokud bych se do tohoto města přestěhoval, znamenalo by to dlouhodobý vztah, nikoli dočasnou emotivní jednotu. Znamenalo by to něco opravdového. Když jsem byl s nimi, byl tam jeden muž, který by mohl být vůdcem pro celé město, a další dva nebo tři lidé, kteří by mu mohli stát po boku. Viděl jsem to naprosto jasně. Když jsem s některými z nich seděl, zeptal jsem se: „Komu myslíš, že Bůh dal pomazání pro celé město?“ Všichni mi řekli tatáž jména, která jsem viděl já. A tak jsem řekl: „Proč je tedy neuznáte a nedáte jim autoritu vést město?“ To by neudělali.

Jel jsem do města Harrisburg. Pracoval jsem v tomto městě několik let. Osmdesát pastorů se scházelo každé úterý, aby strávili společně ráno na modlitbách. Jezdí na tři dny pryč třikrát do roka, aby trávili čas na modlitbách a hledání vize a zjevení pro celé město. Před několika lety na tuto skupinu zaútočily okultistky. Za několik dní nato pět z těchto pastorů umíralo na nějakou vážnou nemoc, což byla práce těchto čarodějnic. Ale nasadili jsme okamžité modlitební úsilí, takže všichni tito muži jsou živí a zdraví. A čtyři čarodějnice se obrátily. Ale zároveň jsem řekl tutéž věc jako v Nebrasce: „Kdo má podle vás pomazání od Boha pro celé město?“ Řekli mi čtyři jména, tatáž, která jsem si myslel já. Ale v tomto případě s tím něco udělali. Dali se dohromady a ti čtyři muži, které všichni viděli jako klíčové muže pomazané od Boha pro vedení celého města, byli uznáni jako apoštolští vedoucí města. Jeden z nich byl

pověřen hlavním vedoucím. Zařídili kancelář a zaplatili pracovníky na plný úvazek. Je to kancelář pro církev celého města, ne pro jeden konkrétní sbor. Bůh v tomto městě dělá veliké věci. Děje se mnoho zázraků. Divy a zázraky se dějí v mnoha sborech. Naneštěstí je to pouze jeden příklad, který můžu ze Spojených států uvést. A na tento jsou útoky.

A tak přišli k Davidovi a řekli: „Ty jsi byl ten, který vedl Izraele v bitvách. Staneš se pastýřem Božího lidu a budeš mu vládnout.“ Proč jim to trvalo sedm a půl roku, když už dávno předtím věděli, že to Bůh řekl? Proč tak dlouho? Nakonec se jim dostalo zjevení. 3.-5. verš:

Přišli i všichni izraelští starší ke králi do Hebronu a král David s nimi v Hebronu uzavřel před Hospodinem smlouvu. I pomazali Davida za krále nad Izraelem. Davidovi bylo třicet let, když se stal králem; kraloval čtyřicet let. V Hebronu kraloval nad Judou sedm let a šest měsíců, v Jeruzalémě kraloval třiatřicet let nad celým Izraelem i nad Judou.

Teď, když ho všichni uznali, může něco dokázat. Je to potřetí, co je pomazán. Nejprve Bohem, potom svým domem, teď celou komunitou Božího lidu. Teď může něco dokázat. Okamžitě se stěhuje do Jeruzaléma, protože ví, že království musí být ustanoveno v Jeruzalémě. 1K 10-11 říká: *To, co se jim stalo, je výstražný obraz a bylo to napsáno k napomenutí nám, které zastihl přelom věků.* Vidíte, jak relevantní jsou tyto verše pro nás dnes? Je to jako dnešní noviny.

Davidovy kroky k ustanovení království

Je několik kroků, které David udělal, aby ustanovil království. Z těchto kroků se musíme učit.

1. Jednal s Jebúsejci. To je velmi důležitá věc. Když se vrátíte na začátek knihy Soudců, píše se tam toto: *Judovci bojovali proti Jeruzalému, dobyli jej, vybili ostřím meče a město vypálili.* (v.8) Možná si pomyslíte: „Skvělé! Město je poraženo a je v rukou Božího lidu.“ Pojdme se podívat do 21. verše a uvidíme jedno malé „ale“: *Pokud však jde o Jebúsejce, obyvatele Jeruzaléma, nebyli Benjamínovci s to si je podrobit; proto až dodnes sídlí Jebúsejec v Jeruzalémě spolu s Benjamínovci.* Město bylo tedy zabráno kromě jedné pevnosti, pevnosti Sión. V pevnosti Sión dále Jebúsejci žili a vzdorovali náporu Božího lidu. Tak tomu bylo po celou dobu vlády Saula nad Izraelem. Dohromady téměř sto let. Ale když se David dostal na trůn, řekl: „Toto mít nemůžeme! Přímě v centru je pevnost, která vzdoruje Boží vládě.“ V postatě říkají: „Cha, cha, cha. David se sem nikdy nedostane!“ Po celou dobu vlády Saula s tím nikdo nic neudělal. A po celou dobu před Saulem s tím nikdo nepohnul. Ale David řekl: „S tím se vypořádáme!“

Co to říká nám? Podívejme se na chvíli sami na sebe. Pocházíme z různého prostředí. Než jsme přišli ke Kristu, mnoho z nás dělalo tak hříšné věci, o kterých se nám nechce ani mluvit. Ale přijali jsme Ježíše jako Spasitele, naše životy byly změněny, až na jednu věc. Existuje jedna oblast v našich životech, ve které se Ježíš nestal Pánem. Pro mě osobně to byla oblast myšlenek. V mé mysli byla pevnost pornografických obrázků z mého starého života. Nedokázal jsem nad tím zvítězit. Bylo to jak Jebúsejec, který říkal: „Á... Ježíš se sem nikdy nedostane!“ Někteří lidé mají nekontrolovatelný hněv. Jiní mají problém s utrácením a nemají kontrolu nad svými penězi. Někteří se přejídají a nemají kontrolu nad tím, co jí. Někteří nikdy ráno nevstanou a nemají osobní čas s Bohem. Další mají strach, který nemohou překonat.

Nikdy se nestanete lidmi Božího království, pokud tato pevnost Jebúsejců ve vás nebude odstraněna. Dábel často čeká a čeká, až se vám dostane úcty a vy se rozvinete ve své službě tak, že se stanete známými. Ale uvnitř je tato nedobyta oblast, která vás zničí. Představte si, že existuje mocná armáda. Mají skvělé zbraně, skvělá letadla, lodě a tanky. Ale představte si, že by nepřítel namontoval rádiem ovládanou bombu do každého z těchto letadel. On ví, že kdykoli si usmyslí, stiskne knoflík a zničí tento skvělý stroj. Vykupuje čas a čeká na správný

okamžik. Navenek tato armáda vypadá úžasně. Ale nepřítel se směje. Kdykoli si usmyslí, stiskne knoflík a zbraně zničí. To je naneštěstí obraz mnoha mužů a žen ve službě. Nikdy nejednali s Jebúsejci. Ježíš vešel do jejich života. Devadesát procent jejich života bylo změněno, ale uprostřed jejich života je oblast porážky a neúspěchu. A nějaký oplzlý démon říká: „Á... Ježíš sem nikdy nepřijde!“ Dábel nepřestává říkat: „Kdykoli budu chtít, stisknu knoflík.“

Přemýšlejte nad lidmi jako byl Jimmy Swaggart. To se nestalo najednou. Bylo to něco, co tam bylo od začátku, ale s čím nikdy nejednal. Měl mocný dar evangelisty s mocným pomazáním. Ale byl tam Jebúsejec, který říkal: „Sem se Ježíš nikdy nedostane!“ Když byl správný okamžik, ďábel stiskl knoflík a jeho služba byla zničena, mnoho lidí bylo zraněno a zklamáno a byla velká neúcta ke jménu Ježíš. Nemůžeme budovat království, dokud nebudeme jednat s Jebúsejci. Nemusí to být přímo v tobě osobně, ale ve sboru, který vedeš. Možná pocházíš z jiného prostředí a ve sboru existuje nějaká oblast staré tradice, se kterou nejsi schopen pohnout. Hlasování o pastorovi může být dobrým příkladem. Demokratické vedení! Možná máš diakona, který má kontrolu nad financemi, ale nemá žádnou víru. Ale jak můžeš vejít do Božího vanutí, když udržuješ tyto staré tradice a nejednáš s nimi? Ale ano, Ježíš přišel do našeho sboru a něco nového se děje, ale uprostřed sboru je Jebúsejec, a nikdo nemá odvahu ho konfrontovat a jednat s ním.

Církev začíná růst, začíná být požehnaná. Každý může cítit úžasné Boží vanutí, a najednou dojde k explozi. Může to být starší, který s tebou ve skutečnosti nikdy nesouhlasil, nikdy tě nectil, ani ti nedal místo ve sboru, které Bůh pro tebe připravil. Ale on je jeden ze silných členů sboru. Všichni jeho příbuzní chodí také do sboru. Jsou hlavními dárči desátků, a pokud se s tím budeme chtít vypořádat, utrpíme značnou finanční ztrátu. On nás nepodporuje v tomto novém Božím vanutí a ve směru, kterým jdeme, ale bylo by příliš bolestivé řešit to teď. A tak toho Jebúsejce necháme být. Pokračujeme dál a právě tehdy, když se chceme posunout dál, to praskne. A teď on má za sebou dvě stě lidí, kteří ho následují, a ty máš za sebou tři sta lidí. Když nakonec dojde k bodu krize, sbor se rozdělí přesně napůl. Kdyby ses s tím vypořádal před pěti roky, bylo by to bolestivé, ale ne tolik jako teď. David řekl: „Podívejte se, nemůžeme ani pomyslet na to, že bychom budovali království, pokud se nevypořádáme s těmito Jebúsejci.“ Může to být osobní. Může se to týkat tradic a učení víry, které si držíme. Může to být nějaká doktrína. Pokud s tím nejednáš, to, co teď necháváš být, se ti vrátí ve větší moci a zničí tě to. Ale David takto žít nechtěl.

2. Davidovou opravdovou touhou bylo přinést zpět archu smlouvy. Když se David dostal na trůn, jeho touhou bylo, aby se Bůh vrátil a hrál ústřední roli v životě celého národa, tak jak si to Bůh přál.

Mojžíšův stánek, kde obvykle archa bývala, byl místem, kde se zjevovala Boží sláva. Představoval přítomnost a moc Boha a jeho slávy. Byl to symbol Boží manifestované přítomnosti. V době Eliho, když Izrael nevyhrával mnoho bitev a často podléhal Pelištejcům, se rozhodli, že potřebují Boží přítomnost, aby jim v bitvě pomohla. Elí měl dva syny, Chofního a Pinchase. Ti žili velmi bezbožným životem. Byli nemorální a kradli. Ale přesto sloužili jako kněží. Jsou přesvědčeni, že do bitvy s Pelištejci mají vzít archu smlouvy.

Vzali ji tedy, ale Bůh nepřišel a v boji jim nepomohl. Pelištejci vzali archu k sobě. V tu chvíli začínají Pelištejcům problémy. Před archou smlouvy hledají tvář svých bohů. Znovu zvedají svého boha, ale ten před archou padá na zem. Rozmohla se mezi nimi různá onemocnění. Nakonec jednoho rána nachází svého boha rozbitého na kousky. Konečně věc pochopili. Bůh je příliš horký, abychom ho drželi, raději se ho zbavíme.

Víte, Pelištejci neznali žádné Boží principy. Bůh je tedy netrestá za jejich nevědomost. Naloží archu na povoz a archa se od nich dostane pryč. Voli pokračují s povozem přímo do země Božího lidu a nakonec přes několik dalších událostí až do domu muže jménem Abinadab.

Je zajímavé, že jeho jméno znamená *ten, který je ochoten*. To je to, kde jsme byli velkou část 20. století. Bůh nemohl pracovat s církví ve velkém, protože chodila po nečistých a hříšných cestách. On v takovém prostředí pracovat nemůže. Ale Bůh našel toho, kdo byl ochoten. Toho, kdo byl ochoten zaplatit cenu a žít tváří v tvář v obecnství s Bohem, když to bylo v církvi všeobecně neznámou věcí. Můžeme zmínit mnohá jména. A. W. Tozer by byl dobrým příkladem z kanadského západního světa. Napsal knihy jako „Boží pronásledování“ a „Kořeny spravedlnosti“. Bez těchto knih nemůžete žít. Jeden z jeho slavných výroků je tento: „Mnoho lidí touží být svatými, ale nejsou ochotni projít procesem posvěcení. Chtěli by konečný produkt bez bolesti, který je spojen s procesem posvěcení. Nikdy se svatými nestanou, protože nechtějí platit cenu.“

Velká část církve byla mrtvá, kromě těchto jednotlivých Abinadabů, kteří byli ochotni zaplatit cenu. V takovém prostředí se narodil David. Archa Boží slávy se nikdy nevrátila do Mojžíšova svatostánku. Zůstala v domě Abinadaba po dobu asi sedmdesáti let (dvacet let předtím, než se Saul dostal na trůn, čtyřicet let Saulovy vlády a prvních sedm let vlády Davidovy).

Po celou tuto dobu se konaly v Mojžíšově svatostánku pravidelné obřady a nikomu nevadilo, že tam Bůh není. Náboženství nepotřebuje Boha, ve skutečnosti se Boha spíše zbavuje. Je lépe, když tam Bůh není. Stačí mít náboženský obřad a po zbytek týdne se můžete vrátit k životu bez Boha. Pravidelné obřady v Mojžíšově svatostánku nebyly nijak ohroženy nepřítomností Boha.

Nevím, kolikrát šel David do Mojžíšova svatostánku, ale umím si představit, že tento mladý muž, hladový po Bohu, tam chodil občas, když mu to rodiče dovolili. David nechtěl náboženství, on chtěl Boha. Když se vrátil domů a staral se o ovce svého otce, vytáhl svoji harfu a začal zpívat písně, které sám složil, a uctíval Boha stvoření, které ho obklopovalo. Bůh přicházel a navštěvoval tohoto mladého muže. Měl vztah s Bohem, který se stal základem, zdrojem a mocí pro jeho život. To je to, kde jsme v podstatě dnes.

Poslední doba, kdy Bůh něco v Evropě dělal, byl začátek 20. století. Počáteční dny Letničního hnutí měly velký dopad na mnoho zemí, které prezentujeme. Ale brzy se to stalo váženým, zemřelo to a nikdy to neprošlo plnou transformací. Dnes je mnoho letničních sborů, které nechtějí Ducha svatého, protože On dokáže věci zpřeházet. Je jedna věc věřit v Ducha svatého, ale chtít přítomnost Ducha svatého je věc druhá. Chcete doktrínu nebo Osobu? Co chcete? Jakou cenu jste ochotni zaplatit, aby přišel a žil s vámi?

Archa smlouvy zůstala tedy v domě Abinadabově asi sedmdesát let. *Když se David dostal na trůn, jeho touhou bylo, aby se Bůh vrátil a hrál ústřední roli v životě celého národa, tak jak si to Bůh přál.* Chtěl ho přímo v centru hlavního města, které chtěl vystavět.

David byl naprosto upřímný; celým srdcem toužil po Bohu, ale naposledy, kdo s archou zacházel, byli Pelištejci. Použili k tomu volský povoz, aby ji poslali zpátky do Bét Šemeš. Bylo tam pravděpodobně několik starých lidí, kteří si pamatovali, jak byla archa na povozu přivezena. Když chceme Boží nefalšovanou přítomnost, jak toho dosáhneme? A jak ji udržíme, když se to stane? Nikdo z této generace to neví, protože jsme to nikdy nedělali.

Podívejte se zpět do knihy Numeri 2.-7. kapitoly. Jsou tam detailní instrukce, jak se má s archou a svatou nádobou zacházet, ale ve svém nadšení, že přináší zpět Boží slávu, to udělali stejným způsobem jako Pelištejci. Položili archu na volský povoz a vezli zpět na horu Sijón, kde se věci pokazily. Zde je příklad toho, o čem jsem mluvil dříve. Úza byl jedním ze synů Abinadaba. Řekl: „No, měl jsem Boží přítomnost ve svém domě sedmdesát let. Jsem odborník na tyto věci. O těchto věcech vím všechno. On byl ten, který dohlížel na způsob, jak se s archou zacházelo. Když se dostali k nerovnému Nákonovu humnu, archa se začala kývat. Byl to Bůh, kdo řekl. „Nechci, abyste ji takto přivezli nazpět.“ Kývající se archa měla být malým varováním: „Bůh je nesvůj z toho, jakým způsobem to funguje.“ Co udělal Úza?

Lehkovážně položil ruku na archu a řekl: „Podívej, netřeš s tím tolik. Uděláme to takto.“ Padl mrtev.

Když jsme v roce 1965 v Bombaji volali k Bohu, aby přišel do našeho sboru, nikdy předtím jsem neviděl Boží moc a nikdy předtím jsem nezažil Boží přítomnost. Nikdy jsem ho neviděl přicházet viditelně a hmatatelně na shromáždění, protože se taková věc v mém životě nikdy nestala. Byl jsem pastorem v baptistickém sboru v Bombaji, který založili Britové, a ten byl stále velmi britský, protože to je přece nejlepší způsob, jak se všechny věci mají dělat. A být britským baptistou, je úplně ta nejlepší kombinace. Volal jsem k Bohu, aby přišel, a všichni přece víme, že Bůh je Brit a ve svém srdci je baptistou. Přejde tedy jistě váženým britským baptistickým způsobem. Volal jsem k Bohu, protože jsem měl plné zuby shromáždění, která v sobě neměla život. Ale moje problémy začaly, když Bůh na modlitby odpověděl. On přišel. A potom ke svému zděšení jsem objevil, že Bůh není Brit. A co víc, On se odmítl Břitem stát. A co bylo ještě horší, nebyl to baptista. Nehrál podle baptistických pravidel. On zkrátka přišel a byl Bohem.

Všechno se rozpadlo. Řekl jsem: „Drahý Bože, kéž bych tě nikdy nežádal, abys přišel.“ Byl jsem velmi blízko k chybě, kterou udělal Úza. Pokusil jsem se položit svoji ruku na to, co Bůh dělal, abych to navlékl do britského baptistického náboženství. Cítil jsem se jako David, protože když se David pokusil poprvé přinést archu zpět, udělal všechno špatně a skončilo to katastrofou. Úza zemřel a oni vzali archu místo muže jménem Obéd-Edom. Po dobu tří měsíců se k arše nikdo nepřiblížil, protože to znamenalo smrt, nikoli život. A tak David jde hledat Boha. Je nám řečeno, že David má strach a je rozhněvaný. Přesně takto jsem se cítil v Bombaji. Vůbec se mi nelíbilo, co se tam dělo. Ale byl v tom Bůh. Byl to můj problém. Byla to pro mě muka. Vzpomínám si, že jsem jednu noc volal v modlitbě k Bohu: „Bože, celý rok k tobě volám, abys přišel, a když přijdeš, vystrašíš mě k smrti. A navíc se mi nelíbí, co děláš.“

Věc, která mě tehdy velmi mocně zasáhla, byl příběh z 2. Samuelové 6. kapitoly, kde David přináší archu zpět. Tentokrát to dělá správným způsobem. Jeho žena se dívá z okna na svého muže, jak bláznivě tančí před archou. Řekne si: „Co tam dělá? Dělá ze sebe blázna před lidmi. Počkej, až přijde domů. Já mu něco řeknu...“ Když přijde domů, ukáže na něj prstem a řekne: „Podívej, vypadal's před těmi lidmi pěkně hloupě. Co si myslíš, žes dělal?“ David řekl: „Nebylo to před lidmi, ale před Hospodinem.“ David strávil tři měsíce tím, že žádal Boha, aby ukázal, co udělal špatně a co má dělat pro to, aby to příště napravil. Bůh řekl: „Za prvé, neudělal jsi to ve správném pořadí. Musíš nechat Levity, aby se posvětili, a oni musí nést archu na svých ramenou.“

Co nám to říká? Přinášet Boží slávu je břemeno, které se nedá nahradit počítači, technikou nebo metodologií. Něco vás to bude stát. Bude to tvrdá práce. Musíte toto břemeno nést a nemůžete ho předat někomu jinému. Neexistuje žádná moderní jednoduchá metoda, kterou lze použít. Je to prosté, musíte na tvář, činit pokání a volat k Bohu. Neexistuje žádná jiná cesta. Nemůžete to nechat na jakési mechanizované charismatické mašinérii. Nebude to fungovat. Pokud nenaleznete skupinu lidí, kteří budou ochotni zaplatit cenu za posvěcení a pak nést břemeno Boží slávy do situace ve vašich mrtvých sborech, nikdy nevidíme Boha přicházet. Rozumíte tomu, co říkám? Pak vám nebude záležet na tom, jak to vypadá, nebo jak to zní.

Oddělili jsme si týden pro to, abychom hledali Boha a připravili se na to, že Bůh přijde do našeho sboru. Během tohoto týdne se děly nejrůznější věci, které jsem předtím neviděl, a každá z nich mě děsila k smrti. Tou první věcí byla moje žena. Ve středu večer na shromáždění jsme zpívali z jednoho velmi respektovaného zpěvníku: „Ó, na tisíce jazyků o mém Vykupiteli zpívá...“ A najednou jsem uslyšel, jak něco zadunělo! Pomyslel jsem si: Můj Pane, Eileen dostala infarkt! Ležela na zemi naznak. Pak jsem se podíval do její tváře a ta byla zahalena Boží slávou. Věděl jsem, že to není infarkt. Byl to Bůh. Všichni jsme se na to se zděšením dívali. Rychle jsme skončili shromáždění a ona ležela dál na podlaze. Všichni ji překračovali, aby se dostali z modlitebny. Ležela tam ještě čtyřicet pět minut.

Dovezl jsem ji domů, položil do postele a ona stále byla bez sebe. Lehl jsem si vedle ní do postele. Někdy uprostřed noci jsem se probudil. Nemohl jsem vůbec spát. Místnost naplnila Boží přítomnost. Nikdy předtím jsem nic takového nezažil, ale věděl jsem, že je to Bůh. Přišel ke mně a já cítil, jak mě zahalila Boží přítomnost. Pak jsem si sedl na postel a řekl jsem: „Nevím, co jsi udělal s Eileen, ale chci tě. Prosím přijď! Vždycky jsme všechno dělali spolu. Spolu jsem se vzali. Spolu jsem se nechali pokřtít. Spolu jsme uvěřili. Vždycky jsme všechno dělali společně. Ať už děláš s Eileen cokoli, prosím, nevynechej mě z toho!“ Bůh přišel a já jsem cítil, že jsem přemožen. Ve svém nitru jsem byl vystrašený. Aniž bych se hýbal fyzicky, řekl jsem v duchu: „Počkej. Ani nevím, jestli to chci.“ Vytvořil jsem si duchovní a vnitřní bariéru proti Bohu a všechno jsem chtěl mít pod kontrolou. Ve chvíli, kdy jsem to udělal, Bůh zmizel. Byl pryč.

Znovu jsem k němu volal, a když se vrátil, jenom jsem tam tak ležel a říkám: „Pane, nikdy předtím jsem to nezažil. Nevím, jak se mám chovat. Prosím, pomoz mi. Ukaž mi, jak tě mám přijmout.“ Otevřel jsem svoje nitro, jak nejlépe jsem uměl. Jen jsem tam tak ležel a přemožen jsem se ho učil přijímat. Cítil jsem, jak jeho přítomnost přichází blíž a blíž, až mě úplně zaplavila. Uvědomoval jsem si, že postel, na které ležím, se začala třást pod jeho mocí. Eileen se probudila a okamžitě ucítila, co se děje a začala se modlit. Bůh prostě do mě vléval jednu vlnu své lásky za druhou.

Další věc, kterou jsem se musel naučit, bylo, jak ho nechat vejít do našeho sboru, jak naplnit náš sbor a naše shromáždění jeho přítomností. Jako vedoucí jsem měl zodpovědnost vést ostatní do prostředí, kde se Bůh cítil dobře. Když jsme se setkali, věřím, že mezi námi bylo dvanáct lidí, kteří měli nějakou zkušenost s Bohem, a teď jsme byli skupina, která něco věděla o tom, jak žít v Boží přítomnosti. Museli jsme se naučit, jak nechat Boha, aby mezi námi svobodně dělal to, co chtěl.

3. David postavil Davidův svatostánek. Když se David naučil, jak úspěšně přenášet archu, nepřenesli archu zpět do svatostánku Mojžíšova, přestože Mojžíšův stánek ještě stál. Mojžíšův svatostánek byl vždycky na místě zvaném Šílo. (Sd 18,31; 1S 1,3,24; Ž 78,60). Bylo to asi 580 kilometrů od Jeruzaléma. V určité chvíli ji přenesli mnohem blíže. Byla to hora Gibeón. Můžete o tom číst v 1. Paralipomenon 16. kapitole. Gibeón byl asi deset kilometrů od hory Sijón.

Je v tom určitý obraz. Převezli Mojžíšův svatostánek blíže k Davidovu svatostánku, ale nespojili ho s Davidovým svatostánkem. Po celou dobu, kdy Davidův svatostánek stál na hoře Sijón, Mojžíšův svatostánek stál na hoře Gibeón, deset kilometrů odtud. Doslova jste si mohli vybrat, do kterého svatostánku půjdete. Bůh určil kněze Sádoka, aby dohlížel nad Mojžíšovým svatostánkem, tak aby tradiční obřady mohly pokračovat dál stejným způsobem. Ale archa smlouvy se nikdy do Mojžíšova svatostánku nevrátila. Byla přenesena do nového Davidova stanu na hoře Sijón (2S 6,17). Davidův svatostánek byl podle Mojžíšova zákona naprosto ilegální.

Mojžíšův svatostánek měl tři části. První částí byl vnější dvůr, potom svatyně a nakonec svatyně svatých. Vnější dvůr obsahoval bronzový oltář, který byl určen pro oběti za hřích, a velké umyvadlo pro obřadní umývání. Uvnitř ve svatyni byl stůl pro předkladný chléb, kadidlový oltář a sedm sviců. Do svatyně vcházeli pouze kněží. Nikdo nevstupoval do svatyně svatých, která byla zahalena oponou. Jedinou věcí ve svatyni svatých byla archa smlouvy. Jakmile byla odnesena, svatyně svatých byla prázdná. Podle Mojžíšova zákona mohl vejít do svatyně svatých jednou za rok velekněz.

Mojžíšův svatostánek zajišťoval všechno potřebné pro ty, kdo chtěli od Boha něco dostat, aniž by ho znali. Mojžíšův svatostánek zajišťoval odpuštění hříchů. Přinesli jste tam svoje desátky a dary a potom vám Bůh finančně požehnal. Přicházeli jste tam pro uzdravení, a kněz mohl vydat svědectví, že jste byli uzdraveni. Kněží byli těmi hlavními služebníky, ale vy jste nikdy

neviděli Boha, ani jste s ním neměli žádnou zkušenost nebo kontakt. Museli jste se setkat s knězem. ***Všechno požehnání bylo k dispozici, aniž by se člověk setkal s Bohem.*** Takto to lidé mají rádi. Jsou jim odpuštěny hříchy. Mohou být finančně požehnáni, pokud naplňují Boží principy. Mohou být uzdraveni. Přijímají všechno Boží požehnání, aniž by se s Bohem museli setkat.

Jak jsem uvedl dříve, David měl věčné zjevení kříže a žil v radosti nové smlouvy víry. Kdokoli ho následoval, měl stejnou víru, jinak by se k místu nemohl přiblížit. David nebyl Lévíta. Pocházel z kmene Juda. Neměl žádná práva kněží, tak jak je uváděl levitární zákon. Místo toho byl králem, který byl pomazán Bohem. Ale kromě královského úřadu nosil ještě lněný efod, což bylo roucho kněze (2S 6,14; 1Pa 15,27). Přicházel tedy před Boha jako kněz a král.

Oni žili v Nové smlouvě v novozákonním kněžství. Cokoli se týkalo Davidova svatostánku, bylo novou smlouvou. Vstoupili jste do stanu a ocitli jste se v Boží přítomnosti. To bylo podle Mojžíšova zákona něco nemožného. Měli jste obecenství tváří v tvář s živým Bohem. Uctívali jste ho, milovali jste ho a klaněli jste se mu. Nepadli jste na zem mrtví, protože krev Beránkova už konala svoje mocné dílo. V Davidově svatostánku nebyla po celou dobu jeho třiatřicetileté existence obětována jediná oběť za hřích. Žádné oběti za hřích nebylo potřeba, protože Beránek Boží již vykonal svoje dokonalé dílo.

To bylo srdcem, mocí a slávou království. Království nemohlo fungovat bez Davidova svatostánku. Byl to mocný dům, který přinášel vládu Boží do celého národa a národů. David měl úžasné zjevení tyto věci dělat. Zástup, který ho následoval, byli novozákonní věřící, kteří měli radost z osobního vztahu s Bohem. Ti, kteří se nedostali do této úrovně víry, šli do Mojžíšova svatostánku a přijímali požehnání. Ti, kteří dokázali mít takovou víru, šli do svatostánku Davidova a užívali si Boží přítomnosti. A z tohoto svatostánku, jak je nám řečeno na mnoha místech, vycházelo silné žezlo, žezlo vlády a moci (Ž 110,2; 45,6; 60,7; 108,8). ***Moc Davidova svatostánku byla mocí království. Takto David začal království.*** Písmo nám jasně říká, že bude takto obnoveno Boží království (Am 9,11-12; Sk 15,15-16). Království je obnoveno, když je obnoven svatostánek.

Chci uvést čtyři charakteristiky Davidova svatostánku:

- a) Byl centrem chvály a uctívání.
- b) Byl místem, kde David společně se svými vůdci hledal Boží tvář.
- c) Davidův svatostánek byl centrem vlády.
- d) Nakonec byl naprosto svobodný od Mojžíšových tradic a Mojžíšova zákona.

4. David vybudoval Jeruzalém jako opevněné město. Jeden z důležitých principů království je, rozumět rozdílu mezi duchovním městem a duchovní vesnicí. Ukážu vám Davidovu strategii a uvidíte, jak symbolický význam to má pro nás. Žádný král, který dobýval zemi, by nebyl spokojený, dokud by nezabral města. Souhlasíte? Indie je klasickým příkladem toho, o čem mluvím.

Celá Indie je rozdělena do států. Každý stát je jako oddělená země se svým jazykem, kulturou a zvyky. Vezmeme si za příklad Andrapadeš. To znamená „centrální provincie“. Hlavním městem je Hidrabad. Andrapadeš je rozdělen do dalších 360 oblastí. Počet obyvatel činí téměř 80 milionů. Každá oblast se nazývá tarluch. V každé oblasti tarluch je hlavní město zvané ústředí tarluch. Funguje tam vláda nad celou touto oblastí. Kolem oblasti tarluch je 200-500 vesnic, jejichž obyvatelé přicházejí do hlavního města kvůli úřadům, nákupu, prodeji pozemků atd. Všechno důležité se děje v tomto hlavním městě. Hlavní město je místem, odkud se všechno řídí. Těchto 200-500 vesnic má počet od 100 do 1000 obyvatel. Bůh nám řekl, abychom neztráceli čas evangelizací těchto vesnic. Místo toho jsme šli do

hlavního města a ustanovili jsme regionální centrum pro celou oblast. Z tohoto centra jsme mohli zasáhnout všechny vesnice. Tarluch je centrem vlády a autority. **Z hlavního města můžete vládnout vesnicím.** Tato přirozená správa je i dobrou duchovní správou.

David udělal něco podobného, co vidíme dnes v Indii. Začal Jeruzalémem. Učinil z něho opevněné město. Pro nepřátele bylo nedobytné. Procházel celou zemí a každé významné město opevnil. Postavil tam vládcy, kteří vládli jménem krále. Pak vstoupil do země Pelištejců. Třikrát je porazil ve velmi úspěšných bitvách. Teď mu museli sloužit. Nezatěžoval se všemi vesnicemi. Šel do hlavních měst, převzal nad nimi kontrolu, dosadil vládcy a měl vládu nad celou zemí, protože vláda se vždycky vykonávala z měst. Vesnice neměly žádnou moc mu odporovat, jakmile ovládl města. Udělal to stejně s Moábcí, Edómci a dalšími. Zabral jejich města, dosadil ve městě vládcy a podmanil si zemi. Po čtyřicet let neměl s nepřáteli problémy. Byli zticha. To je princip, kterému se musíme naučit.

Jestliže chceme přinést Boží království do nějaké země, musíme ho přinést do měst. Jestliže chcete přinést Boží vládu do měst, musíte vybudovat něco, čemu říkáme městská církev. Jestliže je v některé z vesnic vzpoura, může to obtěžovat krále a jeho vojáky. Mohou vést dobrou partyzánskou válku a mít nějaký úspěch. Ale nemůžete změnit vládu, aniž byste změnili města.

Sledoval jsem růst charismatického hnutí za posledních třicet let. V roce 1925 bylo na světě asi milion Duchem naplněných věřících. Tento počet se do roku 1935 zvýšil asi na dvanáct milionů, v roce 1945 to bylo patnáct milionů, a v roce 1965 osmnáct milionů. Pak začalo charismatické hnutí a počty věřících se začaly zvyšovat. V roce 1985 to bylo kolem 180 milionů, a v roce 1995 přibližně 500 milionů. Mění se to tak rychle, že za posledních deset let se to nedá počítat. Minulý rok to bylo 65 milionů lidí, kteří byli spaseni a naplněni Duchem svatým. V současnosti je na světě asi 700-800 milionů Duchem naplněných věřících. Mimochodem naprostá většina je mimo Evropu. Sedm procent Duchem naplněných věřících je v Evropě, devadesát tři procent mimo Evropu. V roce 1900 tomu bylo přesně naopak. Bůh tedy něco dělá.

Ale tady narážíme na problém. Nevidím, že by se svět, s rychlým nárůstem Duchem naplněných věřících po celém světě, nějak změnil. Nevidím, že by naše města měla více světla; mají v sobě více temnoty. Zeptal jsem se: „Pane, v čem je problém? Jak to, že jsme neovlivnili města v celé společnosti?“ Pán mi řekl: „Budujete špatný druh sborů. To, co budujete, jsou duchovní vesnice, a ty nemají žádnou moc města, a tudíž ani národa. Musíte se soustředit tak jako prvotní církev jako David (symbolicky) na dobytí měst.“

Co je duchovní vesnice? Je to 1-400 lidí, kteří se společně schází v izolaci a mají starší jako vedoucí. Pastor a několik vedoucích představují soběstřednou vesnici. Všechno, co dokážou, je vést partyzánskou válku proti nepříteli, ale nedokážou zasáhnout celou společnost. Můžete vyhnat pár démonů a přivést několik lidí ke spasení, ale nezměníte tím rozdělení moci v ponebeských oblastech. Díky svému individualismu vedou tisíce charismatických sborů partyzánskou válku, ale nikoli válku strategickou. Musíme se učit z Písma a poslouchat Ducha svatého, abychom věděli, jak situaci změnit.

Když se podíváte do Nového zákona, tak tam uvidíte určité sbory, které byly duchovními vesnicemi. Dobrým příkladem byl sbor ve Filipech. Ale to, co je Bůh učil, bylo, soustředit se na důležitá strategická centra. Jeruzalém byl prvním takovým centrem. Antiochie byla dalším. Tesalonika a Efez je následovaly. To nebyly sbory vesnického typu, ale byla to regionální centra, pro která byla charakteristická pluralita apoštolů, a ve vedení nebyl pastor se staršími, ale různorodé služebnosti z listu Efezským 4. kapitoly. Jejich darem a vírou bylo vybudovat něco mocnějšího než sbor vesnického typu. Byla to regionální centra, nebo městské církve.

Když budeme poslouchat Ducha svatého a necháme ho, aby vyprodukoval v našich městech to, co chce On, pak bude v našich sborech vytvořena Davidova vláda se všemi svými kvalitami i dnes. Vytvoříme to, co měli v prvotní církvi. Budeme mít stejnou moc, která přemění města, jak měli oni. Můžeme dál hrát naše hry vesnických sborů, ale nikdy takovýmto způsobem nezměníme společnost. Pokud budeme pracovat společně správným způsobem, budeme moci vybudovat regionální centra neuvěřitelné moci, která změní města, ve kterých sídlí, a také promění regiony, nad kterými mají duchovní autoritu. Potom uvidíme opravdovou změnu našich měst a národů.

Příchod království v Novém zákoně

Chtěl bych, abychom se podívali na příchod Božího království v Novém zákoně. Pán mi ukázal čtyři fáze, ve kterých království přišlo. Dokud by nenastala čtvrtá fáze, Evropou by nebylo zatřesen a nestala by se prvním křesťanským kontinentem světa. Když se podíváte na církve dneška, uvidíte, že fungují všechny čtyři fáze. Podíváme se tedy na tyto čtyři fáze, které budou zakončeny královstvím přicházejícím v plné moci. Tyto čtyři fáze jsou velmi důležité, protože se nás bezprostředně týkají.

Čtyři fáze království

1. Fáze jedna je proklamace bez manifestace.

Jinými slovy, můžete o tom mluvit, ale nemůžete způsobit, aby se to stalo realitou. To je to, co nazývám „fázi Jana Křtitele“. Jan Křtitel přišel a první slova, která promluvil, byla tato: „Království Boží se přiblížilo, čiňte pokání!“ I když Jan Křtitel mohl proklamovat Boží království, sám na zemi nikdy do království nevesel. Také nikdy nemanifestoval jeho moc. Proto Ježíš řekl, že ten nejmenší v království Božím je větší než Jan Křtitel. Byla to proklamace království bez moci. Na zemi nebyla žádná jeho manifestace. Také v této fázi neexistuje žádná autorita nad démonickými mocnostmi.

Jedna z nebezpečných věcí, kterou lidé dělají, je napomínat moc temnoty bez autority a stavět se proti ní. Jan Křtitel takto napomínal krále Heroda a jeho nemorální vztah. Byl dostatečně odvážný, aby prohlásil určité věci za špatné, ale neměl žádnou moc tyto věci změnit. Řekl bych, že celý evangelikální svět žije v křesťanství Jana Křtitele. Většina charismatického světa je na tom stejně. Dokážou mluvit proti zlu, ale nedokážou ho odstranit. A co je ještě horší, někdy se postaví proti těmto démonickým mocnostem, ale nejsou s to nad nimi zvítězit. Místo toho démonické mocnosti vítězí nad nimi.

Prvním příkladem ve Starém zákoně byl Eliáš, když přišel a napomenul Achaba a královnu Jezabel. V této ženě byl hrozný duch kontroly. Nebyla to pouze žena, která se postavila proti proroku, byl to démon, který se v ní projevoval, když se prorok odvážil postavit se proti němu. Tento odvážný muž se náhle ocitne v těžké depresi. Utíká pryč a přeje si, aby zemřel a nikdy víc se nevrátí do služby. Když se dívám dnes na uplynulých čtyřicet čtyři let své služby, dokázal bych napsat seznam lidí, kteří trpěli stejně jako Eliáš. Ve své době byli odvážní a mluvili proti špatným věcem, ale protože nebyli dostatečně vybaveni do bitvy, stali se pohromou, místo vítězi. Jsou dnes mimo službu a nedělají nic kromě toho, že si lížou svoje rány a čekají až zemřou.

Stejná věc se stala Janu Křtiteli, když se postavil proti Herodovi a jeho nemorálnímu vztahu. Písmo říká, že Jan přišel v moci a duchu Eliášově (Lk 1,17). Byl to Eliášův duch, který se zasadil proti stejnému démonickému duchu. Jan Křtitel tuto bitvu nevyhrál, ale prohrál. Dostal se do vězení. Ale ještě horší byla hluboká deprese a zklamání, které ho zachvátilo. On byl první, kdo věděl, kým Ježíš doopravdy je. V Janovi 1. kapitole velmi odvážně prohlašuje, že Ježíš je Boží Syn; že On je Beránek Boží, který snímá hříchy světa. Jan prohlašuje, že On je tím, kdo bude křtít Duchem a mocí. Neuvěřitelné zjevení. Mocné prohlášení. On věděl, kým Ježíš je. On věděl, že je ženichem církve, nevěsty Boží. Avšak v Matouši 11. kapitole najdete stejného Jana ve vězení, který klade následující otázku: „Jsi to ty, nebo máme čekat jiného?“ (v.3) Co je to za otázku? Naprosté zklamání...

Viděl jsem, že se stejná věc stala mnoha mužům a ženám během posledních čtyřiceti čtyř let. Dokonce se to jednou stalo mně, takže vím, jak se takový člověk cítí. Tito lidé se vzdávají a říkají:

- Možná najdu někoho jiného. Boží království není to, co jsem si myslel.
- Království nepřichází tak mocně, jak jsem si myslel, že by mělo přicházet. Nepřichází tak rychle, jak jsem si myslel, že by mělo přicházet.
- Zdá se, že mocnosti temna jsou silnější a nevypadá to, že by Boží království mělo na ně nějaký vliv.
- Ta věc s tím královstvím nemění můj svět a moje město. Možná bych se měl poohlédnout po něčem jiném.
- Vůbec to není to, co jsem očekával, když jsem poprvé vstoupil do království.

To jsou symptomy křesťanství Jana Křtitele. Mnoho křesťanů má v současnosti tuto nemoc a velká část evangelikálního světa v takovém zklamání žije.

Není to nic jiného, než neschopnost uvést do reality to, v co věříte, že je pravda. Ukážu vám dvě věci, které jsou znakem této bezmocné fáze království. Zde je první věc. Když se podíváte na Jana 10,41, píše se tam: *Ačkoli Jan neučinil žádný zázrak, všechno, co o tomto člověku řekl, je pravda.* Jinými slovy, Jan přesně vyučoval věci o Ježíši, ale neudělal žádný zázrak. Perfektně všechno popsal, ale nedokázal to demonstrovat. Je to popis bez demonstrace. To je křesťanství Jana Křtitele. Můžete vyučovat pravdu bez moci nebo zázraků. Řeknu vám to jasně: *pokud je tvoje služba bez moci a zázraků, nepohybuješ se ve skutečné moci království.* Je to křesťanství Jana Křtitele.

Druhá věc, kterou chci, abyste viděli, je v Janovi 5,35. Zde Ježíš vydává svědectví o Janu Křtiteli. On říká: *Jan byl svíce hořící a zářící, a vy jste se na chvíli chtěli radovat v jeho světle.* Ježíš ukazuje na to, že Jan byl svíce, která hořela a dávala světlo. Ale podívejte se do 1. kapitoly Jana a uvidíte, že ve 4. verši začíná mluvit o Ježíši. Chci, abyste si všimli kontrastu mezi světlem, o kterém se mluví na tomto místě. Jan začíná mluvit o Ježíši a říká: *V něm byl život a ten život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma jej nepohltila.* Pak začíná svědectví o Janu Křtiteli: *Od Boha byl poslán člověk jménem Jan. Ten přišel proto, aby vydal svědectví o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho.* Pozorně si všimněte 8. verše: *On sám nebyl tím světlem, ale přišel, aby o tom světle vydal svědectví.* Jan Křtitel ukazoval na Ježíše jako na světlo světa. On sám byl svíce hořící, ale je nám velmi jasně řečeno, že on není tím pravým světlem. V tom spočívá křesťanství Jana Křtitele.

Někteří říkají: „Nedívej se na mě, jsem jenom hříšník. Dívej se na Ježíše. On je ten Slavný.“ Chci, abyste to viděli, protože je nám ve 4. verši velmi jasně řečeno, že *život byl to světlo.* Jinými slovy Jan Křtitel nemohl žít životem Ježíše. On byl jakési světlo, které ukazovalo na to pravé světlo, ale sám se nikdy tím pravým světlem nestal. Když Ježíš mluví sám o sobě, říká: *Já jsem světlo světa. Kdokoli mě následuje, nebude chodit ve tmě.* (J 8,12) V Bibli je mnoho nádherných výroků jako je tento. Ale když se obrací na církev, říká tutéž věc, jakou říká sám o sobě. Říká toto: *Vy jste světlo světa.* (Mt 5,14) Když mluví o Janu Křtiteli, říká: „Ne, on tím světlem není. On je jakési světlo, ale není tím pravým světlem.“ Ale když mluví o církvi, říká: „Vy jste to světlo!“

Když budete procházet Novým zákonem, najdete skupinu řeckých slov, které mají jeden kořen „dunamai“. Jsou to všechna slova, která znamenají moc. Toto slovo se tam objevuje více než 500krát a existuje šest slov, která jsou si příbuzná: dunamai, dunamis, dunatis, dunatas. Pak existují dvě slovesa: dunamoo, dunateo. Je zajímavé, jak jsou tato slova překládána. Více než 150krát jsou přeložena jako „moc“. Ale v dalších sto případech je to slovo „moci“. Například se píše toto: „Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu.“ (Fp 4,13) V řečtině to zní takto: „Jsem zmocněn dělat všechny věci v Kristu, protože Kristus mě k tomu mocně uschopňuje.“

Tady je další zajímavá věc. Má to hodně co říci o Bohu a o tom, co On dokáže udělat. Ale říká tytéž věci o nás a o tom, co my dokážeme udělat. Radí nás to do stejné kategorie s Bohem.

Když se Písmo obrací od Jana Křtitele k novozákonnímu věřícímu, říká o něm stejné věci jako o Ježíši. Problém je ten, že většina lidí v církvi tomu nevěří. Jsou docela dobří v tom být křesťany typu Jana Křtitele. Docela přesně o těchto věcech vyučují, ale nežijí je. Co je dobrého na přesném vyučování, když ho nemůžete praktikovat? V rámci Božího království existuje moc, která uvádí do praxe to, čemu věříme a co vyučujeme. Podívejte se blíže na Janovo evangelium a jeho listy z konce života, šedesát let po vzniku církve, zvláště pak se podívejte na jeho první list. Píše věřícím v Asii (dnešní Turecko), konkrétně do Efezu. Vůbec nepokročili v království. Taktak se drží, zatímco na ně utočí všechny možné síly pekla. Apoštol chce s nimi zatřást a říct: „Cožpak nechápete! Věčný život, který jsem viděl, jak se ztělesnil v Ježíši, tentýž život teď mocně pulsuje ve mně. Přijďte se mnou strávit víkend a ukážu vám to. Nejsem blázen, je to skutečnost. Chci, abyste přišli a abychom měli společenství tak, jako my máme společenství s Otcem a Synem.“

Řecké slovo společenství „koinonia“ má pro nás důležitý význam. Obsahuje v sobě dva významy. Za prvé to znamená „spojit se navzájem ve společném životě“. Jan tedy říká:

„Já, Otec a Syn máme všichni jeden společný život. Je to věčný život věčného Boha. Viděli jsme ho v Ježíši. Dotýkali jsme se ho. Slyšeli jsme ho. Dívali se na něj. Pozorně jsme ho sledovali. A čím blíže jsme byli, tím byl lepší. Tentýž život teď zvěstujeme vám. Opravdu, naše společenství je s Otcem a jeho Synem, Ježíšem Kristem. Píšeme vám tento dopis, abyste nás uctívali pro náš fantastický křesťanský život. Nečekáme, že se do této úrovně dostanete také, vždyť nejste apoštolové. Vy žijte mizerně a my budeme žít ve vítězství.“

Je to tak, jak to říká? Ne! „Píšeme vám tyto věci, abyste měli společenství s námi. Přijďte a budete mít účast na tomto věčném životě živého Boha. Protože naše společenství je skutečně jeden společný život, s Otcem a jeho Synem Ježíšem Kristem.“ Dovedete si představit Ježíše, jak poté, co byl pomazán, týden chodí po zemi, aniž by udělal jediný zázrak? Musíte začít přemýšlet o sobě stejným způsobem. Chodit týden po světě a nevidět nic nadpřirozeného znamená, že něco není v pořádku s vámi a ve vašem vztahu s Bohem. Pokud se naučíme, jak se přiblížit k tomuto životu, budeme schopni tento život také mocně manifestovat.

Druhý význam slova „koinonia“ je „být spojen navzájem za jedním cílem“. Bůh má jeden cíl, jednu vašeň, která je nad každou další touhu. Ježíš o ní vyučoval velmi jasně, a často o tom i zpíváme. Jeho touhou je vidět království jak přichází. Všechno ostatní je druhořadé. On chce vidět, jak je Král tohoto království oslavován po celé zemi. To je jeho skutečná touha. Jestliže jsem s ním tedy spojen v jednom životě, budu mít s ním i společný cíl. Protože Bůh je fanatikem, co se týče těchto věcí, budu fanatikem i já. Nestarám se o to, kdo vyhraje světový šampionát ve fotbale. Nemohu mrhat časem nad takovými irelevantními nesmysly. Chci vidět přicházet jeho království.

Jan Křtitel nebyl nikdy schopen demonstrovat Boží věčný život na zemi. Jsem si jist tím, že když přišel do nebe, že obdržel věčný život. Ale pro to, aby udělal něco na zemi, bylo příliš pozdě. Většina evangelikálního světa žije tímto způsobem. Věří, že dostaneme věčný život, když přijdeme do nebe. To je hezké, ale raději bych byl mocný teď, protože můžu něco udělat s tímto světem, který je nemocný hříchem. Jakmile se dostanu do nebe, budu pozorovatelem toho, co lidé dělají na zemi. Mohu jim fandit a říkat: „Do toho, lidi!“ Raději bych však zůstal na zemi a byl součástí vítězství. Nemám nějakou zvláštní touhu dostat se teď do nebe. Bůh a já máme ještě úkol tady na zemi. Máme společenství mezi sebou. Sdílíme jeden život a jeden cíl.

Jan Křtitel nikdy takto nežil. Mohl o tom mluvit, nebo se dokonce naštvat na bezbožnost té doby, ale nic se nezměnilo. A nakonec, místo toho, aby porazil temné démonické mocnosti své doby, nechal se jimi porazit. Zemřel ve zklamání, a do určité míry zemřel v porážce.

Tragédií však je, že většina evangelikálního a charismatického světa žije naprosto stejným způsobem. Ježíš tedy čekal, až Jan Křtitel dokončí svoji službu, aby mohl přinést Boží království. Řekni si sám pro sebe: „Nechci žít křesťanství Jana Křtitele!“ a „Nechci být součástí církve, která žije křesťanství Jana Křtitele.“ Jsme tu proto, abychom změnili svět, ne aby svět změnil nás.

2. Další úrovní přicházejícího království je proklamace spojená s manifestací na zemi.

Při vtělení se stalo několik úžasných věcí zároveň. To, co známe nejlépe, je, že On se stal Beránkem Božím, který snímá hříchy světa (J 1,29). Ale to nebylo všechno, co tím chtěl dokonat. Bůh chtěl dát vládu nad celým stvořením člověku, který se prokázal poslušností. Bůh tak vyučuje tento princip ustanovení zákona dědictví v Bibli.

Existuje konkrétní řecké slovo, které vystihuje tento zvláštní vztah s Bohem. To slovo je „huios“. Je to jediné slovo, které bylo použito pro vyjádření synovství Pána Ježíše. Existují tři dimenze tohoto slova. Za prvé popisuje člověka, který dospěl a zralého syna svého otce. V biblické kultuře Bůh rozhodl, že člověk je zralý nebo dospělý, až dosáhne věku třiceti let. V tehdejší kultuře Bible jste nemohli být považováni za dospělého, jestliže vám nebylo třicet let. Ve společenských záležitostech jste neměli žádný hlas. Nemohli byste mít významnou pozici, například zastávat funkci staršího města. Nic takového nebylo možné, dokud člověk nedosáhl třiceti let.

Druhou dimenzí tohoto slova je „být podobný otcí“. Takže „huios“ znamená jako jeho otec. Je to jediné slovo, které je použito ve vztahu k Pánu Ježíši Kristu. On byl vždycky „huios“, Syn Boží, stejný jako jeho Otec! Ježíš řekl: „Jestliže vidíte mě, vidíte i Otce.“ (J 14,9) „Já a Otec jsme jedno.“ (J 10,30) Když měl otec děti, nebylo pro ně automatické, že by byly dětmi ve smyslu „huios“. Byla to výsada, která jim byla uznána.

Ale pokud by byl otec se svými dětmi nespokojen, nebo by neměl žádné děti, nebo neměl dost dětí, mohl jít mimo svoji vlastní rodinu, vzít si dítě z jiné rodiny a udělat z něj dítě „huios“. Když se taková věc stala, adoptivní dítě prošlo obřadem a stalo se spoludědicem veškerého otcova dědictví společně s přirozenými dětmi. *Nebyl žádný rozdíl mezi přirozenými a adoptivními syny.* To je neuvěřitelná pravda, kterou nám chce Bůh dát.

A dostáváme se k třetí věci. Slovo „huios“ má podobný význam jako slovo dědictví. V biblické kultuře jste nemuseli čekat, až váš otec zemře, abyste dostali dědictví. Mohli jste dědit takto. Sloužili jste otcí v dokonalé poslušnosti třicet let. Pokud jste v den svých třicátých narozenin potěšili otce svou poslušností, mohli jste legálně přijmout dědictví. Mohli jste jít ke svému otcí a říci: „Otče, poslušně jsem ti sloužil třicet let, mohu dostat svoje dědictví?“ On byl legálně požádán, aby vám ho dal.

Vezměte si například marnotratného syna, jehož příběh většina lidí zná z Lukáše 15. kapitoly. Ježíš učil, že byl jistý člověk, který měl dva syny („huios“). Ten mladší přišel k otcí a řekl: „Otče, mohu dostat svoje dědictví?“ Proč to udělal? Protože nastal den jeho třicátých narozenin. Syn dospěl a požádal otce o dědictví. Otec zavolal oba syny a rozdělil jim dědictví. Vidíme tu dvě chyby, kterých se ve svém srdci dopouští Boží děti. Mladší syn nedokázal dědictví uchovat kvůli charakteru, a starší si nikdy dědictví nepřevzal pro svoji nevíru a špatný koncept otce.

Říkám vám to proto, abych vám ukázal, co všechno Ježíš dokonal. Bůh hledal člověka, kterému by mohl svěřit všechno bohatství, moc a nebeské zdroje. Tento muž musel být na zemi, aby použil tyto zdroje ke zničení a odstranění království temnoty. Hledal člověka. Takže nakonec se tím člověkem stal On sám. Druhá osoba božství byl a vždycky bude Bůh-Syn. On je věčným Božím Synem. Ale pro Otce nemělo žádný význam mít věčného Božího Syna, který nebyl právně zmocněn fungovat na zemi. Pokud by Bůh našel člověka, který by naplnil

podmínky synovství, sloužil mu v dokonalé poslušnosti po třicet let jako lidská bytost, potom by Bůh na něj mohl vyhlásit všechno nebeské požehnání. To je přesně to, co Ježíš dělal po celou dobu třiceti let svého života. Proto nedělal nic jiného než byl poslušný. Třicet let měl dokazovat svoji poslušnost a naplnit tak všechny spravedlivé požadavky zákona.

Když byl ve svých třiceti letech pokřtěn Janem Křtitelem, Otec zvolal z nebe (přidám jednu frázi, která v Bibli není, ale já vím, že byla v Božím srdci): „Konečně! Mám lidského syna, v kterém jsem našel zalíbení. Sloužil mi věrně po třicet let. Mohu na něj legálně seslat všechno nebeské požehnání a zdroje. Od této chvíle jsou jeho! Synu! Všechno, co má Otec, je tvé! Neexistuje anděl nebo cokoli v nebi, co by ti nebylo k dispozici. Protože jsi člověk, můžeš legálně svolat všechny tyto nebeské věci, aby tě zmocnily ustanovit Boží království.“ Tady Ježíš začal svoji službu.

Ježíš přišel a začal válku obnovení (Sk 3,21). V Matouši 11,12 je Ježíš popsán jako první člověk, který násilně postupuje v Božím království. Je to jediný způsob, jak může Boží království postupovat: násilníci násilně protlačují království. Někteří z těch nejvíce násilných lidí jsou ženy. Není to totiž otázka pohlaví, ale synovství.

Ježíš tedy začíná obnovení. Království přichází s Ježíšem, ale v této fázi přišlo omezeným způsobem. Ježíš má moc a autoritu, ale několikrát je psáno v evangeliích, že *jeho autorita je na zemi omezená*. Tuto frázi, hovořící o omezení jeho moci, najdete v Písmu na více místech. Ježíš řekl v Lukáši 5,24: „Ale abyste věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy,“ řekne ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lože a běž domů.“ Takže v této fázi vidíme prvního člověka, který je zmocněn na zemi. Ale tato autorita ještě není rozšířena do duchovních oblastí. Uvidíme později, jak se to rozvine, ale prozatím je jeho autorita omezena pouze na zemi.

Ježíš mohl jednat v jakémkoli ohledu, co se týče satanova díla na zemi. Ale neměl ještě autoritu jednat v ponebeských oblastech. To přijde až později. To je oblast, kde je dnes nejvíce zamotané vyučování. Někteří lidé učí, že člověk má moc pouze na zemi. To je pravda do bodu, než Ježíš zemřel a byl vzkříšen. Tito lidé nevidí, že máme nějakou moc jednat proti mocnostem i v duchovní dimenzi. *Mým cílem v této lekci je udělat zásadní rozdíl mezi Ježíšem na zemi a Ježíšem, který vstal z mrtvých*. Až potom má Ježíš na zemi moc odpouštět hříchy. Skrze něj se také začaly dít divy a zázraky. Ale on se s tím nespokojil. Cítil se stále frustrován.

V Lukáši 9. kapitole *Ježíš urychluje postup království zmocněním Dvanácti, aby jednali v moci království*. Těchto Dvanáct začíná vycházet s poselstvím a mocí Božího království, ale Ježíš stále žije ve frustraci nad úrovní manifestace království na zemi. Dějí se divy a zázraky. Démoni jsou vymítáni. Lidé přicházejí ke spasení. Avšak moc, která ovládá město, není Boží moc, ale moc satanova. Zvláště okolí chrámu bylo nejvíce demonizovanou částí města. Nejhorší a nejsilnější démoni žijí v náboženství. Čím blíže je to pravdě, tím nebezpečnějším se to stává. Když Ježíš přišel ke chrámu, narazil na silnou démonickou odezvu. Nad Jeruzalémem vládla silná démonická mocnost. Ježíš k nim nikdy nemluvil. Nikdy je nekonfrontoval. Ještě nepřišel ten správný čas. Někteří lidé chybně učí, že to není výsadou křesťanů, aby něco takového dělali. Ukážu vám, že je. Musíte porozumět této úrovni království, abyste mohli vejít do tohoto druhu boje.

Ježíš je imunní vůči všem útokům ze strany ďábla. Ďábel se ho nesmí dotknout (J 14,30). Ježíš dělal úžasně destruktivní skutky proti démonům, kteří na zemi působili. Ale ještě nebyl zmocněn jednat s démonickými mocnostmi v duchovní oblasti. Proto byl velmi frustrován nad tímto stupněm království. Ale skrze věčnou moc kříže dostává moc pro postup Božího království a je schopen zmocnit dvanáct apoštolů, aby vyšli ve stejné moci království. Vysílá je: „Jděte! Uzdravujte nemocné. Démony vymítejte. Křiste mrtvé. Řekněte jim, že přišlo Boží království.“ (viz Lk 9,1-2) A oni vyšli, aby kázali království, ale aby také demonstrovali království. To je skvělé. První byl Ježíš, ale teď je jich třináct, kteří to dělají.

Ale on stále ještě nebyl spokojen. *A tak svolává svých sedmdesát a vyzbrojuje je stejnou mocí* (Lk 10). Těch dvanáct mělo velmi specifickou službu. Oni jsou posláni pouze ke ztraceným ovcím domu Izraele (Mt 10,6). Skupina sedmdesáti takové omezení nedostává. Mohou jít kamkoli s jednou podmínkou. Musí jít tam, kam je posílá (Lk 10,1). Neposílá je po stovkách, ale po dvou. To se v Písmu opakuje znovu a znovu. Kolik potřebuješ lidí, jestliže chceš zasáhnout město? Biblická odpověď je dva. Dva znamená vítězství. Jestliže se dva z vás shodnou na čemkoli, dostanou to (Mt 18,19). To se opakuje znovu a znovu. Posílá je od města k městu, kam by šel i on sám.

On řekl: „Žeň je velká. Jděte!“ Na ty, kteří vyjdou ve dvou v moci království, čeká velká žeň. Vrátili se s velikou radostí. Říkali: „*I démoni se nám podřizují.*“ To je jediné místo v Bibli, kde se mluví o tom, že se Ježíš radoval (Lk 10,21). A teď se dostává dál. On řekl: „*Viděl jsem satana, jak spadl jako blesk z nebe.*“ Pak jim řekl, ne každému, ale těm sedmdesáti. „Na vás, kteří jste splnili určité podmínky, čeká velká žeň.“

Za druhé říká toto: *Dávám vám moc nad každou zbraní nepřítele. Budete šlapat po hadech a štírech, ale ti vám neublíží.* (Lk 10,19) Mnoho lidí, kteří žijí polovičaté a hříšné životy a jsou líní, vzalo tento verš a čeká, že budou vítězit nad nepřítelem. To nebylo napsáno pro tyto lidi, ale pro ty, kteří jako těch sedmdesát splnili určité podmínky. Je velmi důležité, abychom tyto podmínky plnili.

Teď je tady sedmdesát plus těch dvanáct a k tomu Ježíš, což je dohromady 83 lidí. V každém případě je to rostoucí počet lidí, kteří v moci království postupují dopředu a mají velký vliv na království temnoty. Modlím se k Bohu, abychom dospěli do této úrovně v každém městě Evropy.

Podívejme se do Lukáše 12. kapitoly. Teď má 83 lidí, kteří používají moc Božího království. Dovolte mi, abych zdůraznil, že Lukáš 11. kapitola pojednává o správném druhu modlitebního života. Existuje pět úrovní modlitby, které nás přivádí na místo, kde můžete efektivně zasáhnout silného muže. Jak jsem už zdůraznil dříve, není to *někdo*, kdo je mocnější než tento „silný muž“, ale *něco*. Není to osoba, ale království. Království je mocnější než jakýkoli silák, který vládne nad jakýmkoli regionem nebo městem na světě. Jestliže se soustředíme na to, abychom přinesli království, království zničí všechno, co mu bude stát v cestě. Ale 83 lidí není pro Ježíše dost. On vidí ještě něco mocnějšího s mocnější manifestací Božího království.

Lukáš 12,49: „Přišel jsem, abych založil hezký sbor o dvou stech lidech, a už si přeji, aby do mého sboru přišli. Pak budu spokojen.“ Opravdu to řekl? „*Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi, a jak si přeji, aby se už vzňal. Křtem mám být pokřtěn a jak je mi úzko, dokud se nedokoná!*“ Řecké slovo „úzko“ má v sobě myšlenku být zavřen, omezen, potlačen, neschopen se pohybovat. Je to jako být svázan jako vězeň. On říká: „Jak omezen jsem, dokud se nedokoná! Nemohu se dočkat toho křtu.“ Jaký křest to je? Není to křest vodou, protože ten už byl. Místo toho se těší na kříž, na křest utrpení, skrze který bude ďábel naprosto poražen. Následováním kříže se dostaneme na další úroveň království.

Před tím, než byla zjevena moc Kalvárie, mohli jsme na zemi používat moc Adamovu. Ve svém pozemském životě žil Ježíš životem, který je v Bibli nazván „poslední Adam“ (1K 15,45). Když tyto věci vyučujeme, je důležité, abychom se drželi přesné terminologie. Nesmíme říkat to, co v Bibli není, ale musíme říkat to, co v ní je. Například Ježíš není nikdy nazván druhým Adamem, ale posledním Adamem.

Stejně jako se stal prvním člověkem, který používal moc království, přijímá tuto Adamovu úroveň pomazání, aby řešil věci na zemi. Ale Ježíš jde dál, do další bitvy. On se také chystá vstoupit do dimenze, do které první Adam nikdy nevstoupil. První Adam nikdy nebyl vzkříšen jako vládce nebe i země. Neprošel zkouškou poslušnosti. Nebyla mu tedy nikdy dána nebeská autorita, a dokonce mu byla odebrána i pozemská autorita. Takže Ježíš přichází, a první fází

bylo znovu obnovit vládu člověka na zemi. A protože byla Otcem schválena jeho dokonalá poslušnost, Otec ho může prosadit do dimenze lidství, kterou Adam nikdy nezakusil. Ale nejdříve musí být dokončeny určité věci. Ještě musí vyrovnat dluh, který dluží Adamovo pokolení. Naplněním jeho pozemského života byl projekt ukončen. Proto je nazván posledním Adamem.

Proč se Ježíš na kříži stáhnul? Co bylo pro něho tak strašné? Byla to fyzická bolest? Ne. To, co ho nejvíce trápilo, bylo, že jeho bezhříšnost se stala odpadem všeho hříchu od počátku Adamova pokolení. Jen si představte celou historii a každý zločin, který byl někým bezbožným spáchán. Přemýšlejte nad tím násilím a brutalitou. Přemýšlejte nad každým zneužitím a podvodem. Nad každou sexuální perversí. Všechno toto zlo se shromáždilo od počátku lidstva až do konce, a koncentrovalo se v jeden okamžik. Byl to pohár temnoty, dokonalé zlo. To byl pohár, o kterém Otec řekl: „Musíš ho vypít.“

Jaké to pro Ježíše muselo být? Těžko dokážu pochopit, jaké to bylo pro tak čistého člověka jako byl On. *On na svém těle vzal naše hříchy na kříž.* (1Pt 2,24) Tak je to psáno. Zlo Adamova pokolení se shromáždilo na posledním Adamovi. Pak ve 2K 5,21 píše: *On, který hřích nepoznal, se stal hříchem pro nás...* Nebyly to pouze všechny hříšné skutky, ale samotná podstata hříchu, která byla na něj vložena. Když se to stalo, byl tak špinavý a páchnoucí hříchem, milionkrát špinavější a páchnoucí než jakýkoli člověk, který kdy žil na zemi. Nebyl to jeho vlastní hřích, ale hřích každého z nás. On se stal odpadem všeho hříchu celého lidstva.

V tomto okamžiku bylo nemožné pro svatého Boha zůstat ve společenství se svým Synem. Bůh ho musel odmítnout. Mezi Otcem a Synem se vytvořila propast jako peklo. V agonii a úzkosti volal: „Ó, můj Bože! Proč jsi mě opustil?“ Když svého Otce potřeboval nejvíce, ztratil s ním jakýkoli kontakt.

Ježíš nejenže zaplatil za všechny hříchy Adamova pokolení, ale on zaplatil plnou výkupní cenu za celé stvoření, tak aby ani jeden čtvereční metr nepatřil ďáblu. Bůh nechtěl jenom svatou zemi, ale celý svět! „Přišel jsem zapálit svět, a jak jsem omezen, dokud se nedokoná. (Lk 12,49) Mám před sebou křest a nemohu se dočkat, až to nastane. (12,50) Pak budu schopen zapálit svět.“ Proto volá: „*Je dokonáno!*“ Slovo, které použil, je slovo „teleos“. To bylo slovo, které se používalo při účtování. Kdybyste měli dluhy, které byste nemohli zaplatit, a někdo by vzal tyto dluhy milostivě na sebe a zaplatil plnou cenu, na účty by se napsalo slovo „teleos“. Je hotovo, dluhy byly zaplacené. Nic už se platit nemusí. Ježíš volá: „*Je dokonáno!*“ Nic už se platit nemusí!“

Římský setník, který měl na starosti jeho popravu, byl člověk, který zabil mnoho lidí a ukřižoval mnoho zločinců. Byl drsný a tvrdý a ukřižování člověka s ním nepohnulo. Ještě však neviděl nikoho, kdo by se choval jako Ježíš. Nakonec ho usvědčilo to, když viděl člověka, který má svoje vlastní ukřižování naprosto pod kontrolou. On sám si vybral okamžik, ve kterém zemřel. V Matoušovi a v Markovi se píše, že setník, který stál před ním, když viděl, jak Ježíš zemřel, padl na kolena a řekl: „*Toto byl skutečně Syn Boží.*“ Tohoto muže nezabíjíme my, on sám si vybral, kdy zemře (Lk 23,47). Ježíš sklonil hlavu a odevzdal svého ducha. Jeho tělo bylo sňato z kříže a přeneseno do hrobu. Chci, aby vám to bylo zcela jasné. To byl naprostý konec s hříchem. Hříchem znečištěné tělo, které bylo sňato z kříže, a duše byly přeneseny do hrobu. Máme co do činění s tajemstvím, takže nebudu dogmatikem. Pak putoval do hlubin pekla. Jeho duch šel k Otci. Pak následovala doba tři dnů.

Chtěl bych, abyste si všimli poslední věci, která nám bude zjevena, když se podíváme na následující tři verše. Nejprve si najděte 1. list Jana 5,4-6: *Neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra. Kdo jiný přemáhá svět, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? To je ten, který přišel skrze vodu a krev: Ježíš Kristus. Ne pouze skrze vodu křtu, ale i skrze krev kříže; a Duch o tom vydává svědectví, neboť Duch jest pravda.* Všimněte si, že přišel skrze vodu a krev.

Teď se společně podívejme do Jana 16,20-22: *Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk.* Dal jsem vám skutečný význam řeckého parenthesis. Jde o plně dospělého člověka, který vychází z lůna.

Teď se podívejme do Jana 19,30: *Sklonil hlavu a odevzdal svého ducha.* Úřady nechtěly, aby těla ukřižovaných zůstala do Sabatu živá. To je typické náboženské pokrytectví. Bezbožně je zavraždí a trápí je, aby se dodržovala náboženská pravidla. A tak řekli: „Zlomte jim nohy, aby zemřeli rychle.“ Vojáci přišli a zlomili nohy prvnímu i druhému, který byl ukřižován s ním. Ale když přišli k Ježíši, viděli, že už je mrtvý a nohy mu nelámali. Ale jeden z vojáků ho probodl kopím a okamžitě vytekla krev a voda. Jak přišel? Skrze vodu a krev!

Co se stalo na kříži? Voják bodl Ježíše kopím do boku a vyšla krev a voda. To je to, co chci, abyste viděli. V jednom okamžiku se stalo několik věcí. Ježíš přišel na kříž, aby se stal Beránkem Božím, který snímá hříchy světa. To bylo dokončeno, když zvolal: „Je dokonáno!“ To bylo zřejmým, když se v tu chvíli roztrhla opona v chrámu. Za každý hřích bylo úžasně a mocně zapláceno. Cesta do svatyně byla teď otevřená. Nebylo to o tři dny později, když Ježíš vstal, ale stalo se to, když zvolal: „Je dokonáno!“

O čem jsou tedy ty tři dny? Jsou tady některé myšlenky. Ježíš v Janovi 16,21 říká: „Když budu viset na kříži, něco mocného se stane. Budu jako žena, která rodí něco nového. To, co se narodí, není vzkříšení posledního Adama. Ten, který zemřel špinavý a páchnoucí hříchem, už nikdy znovu nepovstane. Budu jako rodičící žena, budu v agónii, v porodních bolestech a narodí se něco nového.“ Na kříži byl Ježíš jako žena, která rodí něco nového. To, co se mělo narodit, byla úplně nová genealogie, zcela nové stvoření člověka, který nikdy nebyl součástí Adamova pokolení. Ale tento nový člověk nebyl stvořen z prachu země. Takto na svět přišel první Adam. Tento člověk nebude jako poslední Adam, který se narodil ženě a prošel přirozeným porodem jako ostatní lidé. Tento vyjde z lůna matky jako dospělý člověk.

Nejenže Beránek Boží zaplatil za hříchy světa, ale dal se narodit někomu úplně novému, kdo nikdy nebyl součástí Adama a jeho pokolení. 1K 15,45-47 o tom jasně pojednává. To je poslední Adam, ten pochází ze země. Ale ten nový člověk je Pán přicházející z nebe. On je druhým člověkem, který se nikdy nezrodil z Adama ani z ženy. Nikdy nebyl nakažen hříšnou přirozeností. Není to ani stejný druh lidství, ale je to naprosto jiný druh lidství. Když byl na kříži úplně odstraněn hřích, Bůh v Kristu okamžitě začal pracovat na tom, aby se zrodil nový člověk. Když voják probodl kopím jeho bok, bylo to, jako kdyby chirurg provedl císařský řez v lůně Božím.

Co se děje, když žena začne rodit? Nejdříve vyteče voda. Pak teče krev a voda dohromady. Bůh rodí něco nového skrze mrtvé tělo Ježíše. Hrob byl pracovnou. Trvalo tři dny, než se tento nový člověk narodil. V den vzkříšení přišel na svět nový člověk, dospělý, který neměl nic společného s tím člověkem, který zemřel na kříži. Byl úplně novým stvořením, které Bůh pracně vytvořil během těch tří tajemných dnů. Vyšel z hrobu jako jiný člověk.

3. Třetí fáze vlády království jsou ponebeské oblasti.

To, co vyšlo z hrobu, nebylo tělo, protože tělo zmizelo. Místo toho to byl zcela nový člověk, který nepatřil k žádné genealogii, který se nenarodil Marii, nebyl Židem, nebyl nakažen hříchem a nikdy nebyl součástí Adamova pokolení. Adamovo pokolení skončilo smrtí a pohřbením Pána Ježíše Krista. Adam nikdy nevstal z mrtvých. Bylo s ním navěky skoncováno skutkem Kalvárie. Ale to, co vyšlo ven, byl zcela nový člověk, člověk, který nikdy nebyl součástí Adamova pokolení. Satan nikdy nad ním neměl žádnou moc. A tomuto novému člověku byla dána naprosto nová autorita. Poslední Adam měl autoritu vykonávat vládu na

zemi. Po všechny dny svého pozemského života Ježíš říká: „Mám moc odpouštět hříchy, vymítat démony, uzdravovat nemocné.“ Ale slova muže, který vyšel z hrobu, tohoto oslaveného nového člověka, který je v Korintským nazván „Pánem z nebe“, jsou následující: *Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.* (Mt 28,18)

Pak pokračuje ve 47. verši. V řečtině se jedná o přítomný rozkazovací způsob. To znamená, že je to přikázání. To znamená, že máme poslechnout hned. Není to v budoucím čase, ale v přítomném. Vždycky se rozčilím nad překladateli Bible, protože oni pokaždé rozmělní to, co Bible říká, protože jim to nesedí. Neustále dávají do budoucna něco, o čem Bůh říká, že je nám k dispozici teď. Podívejte se na 1K 15,47-49: *První člověk byl z prachu země, druhý člověk z nebe. Jaký byl ten pozemský, takoví jsou i ostatní na zemi, a jaký je ten nebeský, takoví i ostatní v nebesích.* Verš 49. je v angličtině hrozně přeložen. Dovolte, abych citoval doslovný překlad: *Tak jako jsme se zrodili k obrazu toho pozemského člověka, ať se v nás teď zrodí obraz toho nebeského.* V angličtině se říká „tak se narodíme k obrazu...“ Jinými slovy, jednoho dne se to stane, ale ne teď. To je naprosto špatně! Je nám řečeno, že teď se máme narodit k obrazu toho nebeského.

To se v Písmu děje znovu a znovu. Překladatelé posunují do budoucnosti to, co nám Bůh nabízí teď. Všichni jsme se narodili k obrazu toho pozemského. Teď se máme narodit k obrazu toho nebeského. Když se vzkříšený Kristus objevil a mluvil k učedníkům, řekl jim: *Je mi dána veškerá moc na nebi a na zemi.* Jako poslední Adam tady na zemi nikdy nic takového neřekl, protože této úrovně vlády ještě nebylo dosaženo. Proto byl tolik frustrován. Mám projít křtem, kterým musím být pokřtěn. Poté, co jsem prošel křížem a celým jeho mocným dílem, vypořádal jsem se s Adamem a všemi jeho hříchy a navždy jsem ho usmrtil. Potom povstane nový člověk. Ne ze země, ani z prachu, bude to člověk z nebe. Jestliže pochází z nebe, má tedy autoritu na nebi. Když se Pán z nebe tedy zjevuje, říká: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte!“

Během tří a půl roku pozemské služby skrze druhou úroveň království byly vidět úspěchy a vítězství. Ale bylo také mnoho útoků. Někdy člověk nevěděl, jestli zvítězí nebo ne. Neexistovalo nějaké jasné vítězství. Na konci těchto tří a půl roku byl Jeruzalém ještě více bezbožným, co se týče společenského, náboženského a morálního života, než tomu bylo na začátku. Davy se obracely na zvláštních uzdravovacích shromážděních a osvobozovacích setkáních, a lidé byli nadšeni z toho, že jsou uzdravováni na těle. Ale když přišlo na skutečné učednictví, bylo pouze sto dvacet těch, kteří byli ochotni zaplatit cenu. Na konci těchto tří a půl roku měl Ježíš vydanou církev v počtu sto dvaceti. Nebylo to o nic lepší, než co jsme schopni udělat my.

Když se v den Letnic sešli v horní místnosti, Petr vešel do města, do téhož města, které Ježíši odporovalo po celé tři roky. Lidé slyšeli to nejlepší vyučování, které kdy zaznělo z úst člověka. Viděli ty největší zázraky, které člověk mohl kdy vidět. Viděli dokonalý věčný život Boha, který žil mezi nimi. Ale nic z toho nevedlo ke změně města, protože toto město bylo svázáno mocí démonických mocností. Nic se nezměnilo, dokud nebyly odstraněny. Na zemi tu moc neměl. Ale jako vzkříšený Kristus měl moc a řekl: „Jděte do toho, moji učedníci. Ukážu vám, jak zasáhnout město! Teď jsem vzkříšen. Můžeme posunout Boží království do jiné úrovně. Můžeme používat moc vzkříšeného Krista. Můžeme vstoupit do nebe a vypořádat se s duchovními mocnostmi. Naše autorita není omezena na zemi, ale zahrnuje teď i nebe.“ Oni srazili tyto démony. Petr vyšel z místnosti. Kázal jednou a tři tisíce lidí se obrátilo k Pánu. To je dvacetkrát více, než co dokázal Ježíš během své tří a půlleté služby. Znamená to, že Ježíš byl lepším kazatelem než Ježíš? Vůbec ne. Znamená to, že se něco odehrálo v nebi.

Teď je uzdraven chromý člověk (Sk 3.-4. kap.). Začíná chodit a chválit Boha. To je docela velký zázrak. Ale nedá se to srovnat s mrtvým tělem Lazara, které vyšlo z hrobu. Když toto tělo vyšlo z hrobu ven, způsobilo to nepřítelství kvůli démonickým silám nad městem. Když byl uzdraven tento chromý člověk, celé město se obrátilo naruby, protože ten démonický oblak nad městem byl odstraněn. Pět tisíc lidí se obrátilo k Pánu. Z církevní historie víme, že

během dvou let bylo v Jeruzalémě v církvi dvacet tisíc lidí. Třetina lidí ve městě se obrátila během dvou let, jakmile byly démonické síly sraženy. To ještě nebyl konec války. Démoni, kteří vládou nad městem, jsou mocní, ale jsou i vyšší úrovně démonické vlády (Ef 6,12). Museli se naučit, jak jednat s touto další úrovní démonických mocností.

Myslím, že se mnou budete souhlasit v tom, že je lepší být v moci vzkříšení než v pozemské moci. Také vám ukážu, že to je to, kým jsme my a kde jsme. Pokud tomu nevěříš a žiješ podle toho, děláš z Boha lháře. To dělat nechceme. Když se naučíme, jak používat moc vzkříšeného Krista, pak to, co se stalo v Jeruzalémě, se může stát v našem městě. Většina církve není na této třetí úrovni, proto nevidíme tolik proměněných měst. Ale to se změní a bude se to měnit!

Podívejte se do Římanům 8,29: *Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími.* Nebyl to tedy pouze on, kdo se měl stát tímto oslaveným Pánem z nebe svým vzkříšením, on prorážel cestu pro nás všechny, abychom vešli do stejného druhu lidství. Vraťme se do Římanům 6. kapitoly. V Římanům 6,5 vám řeknu doslovný překlad. V anglickém překladu jsou některá slova napsána kurzívou. Kdekoli je v překladu použita kurzíva, znamená to, že tato slova nejsou použita v řeckém originálu. Jsou tam vložena překladateli, protože se domnívají, že to lépe vystihne smysl. Obvykle tomu tak není. Je dobré je přehlédnout. Není to kramaření s Božím slovem, je to pouze opravování jejich chyb. V řeckém originále to zní takto: „Jestliže jsme s ním spojeni ve smrti, jistě jsme i ve vzkříšení.“ Většina překladů přenáší realitu vzkříšení do budoucnosti. Nejedná se o budoucnost. Je to teď. Anglický překlad vkládá svoji převrácenou frázi „budeme s ním i ve vzkříšení“.

Bombaj, to bylo městské tržiště. Mohli jste tu nakoupit nejrůznější věci za dobrou cenu. Byl tam obchod s pery značky Schaffer. Slyšeli jste o této značce per? Je to vysoce kvalitní německo-americká firma na výrobu psacích per. Tato pera jsou velmi dobrá a velmi drahá. V tomto obchodě byly krabice plné per značky Schaffer. Stály pouze pět dolarů. Byl jsem šokován. Pouze pět dolarů! Tak jsem si jedno koupil. Na něm bylo tam napsáno: „Made in U.S.A.“ To, co vám ale neřeknou, je, že U.S.A. znamená Ulasnaga Syndia Association. To je organizace v oblasti kolem Bombaje. Když se na to podíváte, vypadá to stejně jako pero značky Schaffer. Má stejnou podobu. Všechno je v pořádku, dokud pero nevyzkoušíte. Když na pero přitlačíte, tak se za krátkou dobu zlomí. Mnoho lidí věří, že jsou vzkříšení stejným způsobem. Dokonce i překladatelé si mysleli, že se jedná pouze o teologický koncept bez jakékoli reality. V nejlepším případě je tato realita posunuta do budoucnosti – „budeme s ním vzkříšení“. Ale není to tatáž věc jako když se řekne: „Jsme s ním vzkříšení.“ Řeknu to ještě jednou: *Jestliže jsme s ním spojeni ve smrti, jistě jsme i ve vzkříšení.* Když tomuto porozumíme, začneme žít v království zcela jiným způsobem.

Ten vzkříšený člověk vstal a prošel nebem až ke svému trůnu, nade všechny vlády, mocnosti, panstva a jména, jak na nebi, tak na zemi, jak v tomto věku, tak i v budoucím. Musíme tomu věřit! Bible to skutečně říká! Ten vzkříšený Pán Ježíš je jiný, než ten Ježíš, který působil na zemi před svou smrtí a vzkříšením. Ježíš pozemský byl posledním Adamem, ale Ježíš vzkříšený je Pánem z nebe. Ježíš pozemský obnovil všechnu moc, kterou ztratil Adam. Měl autoritu na zemi. Vzkříšený Ježíš má všechnu moc a všechnu autoritu ve všech dimenzích od začátku až do konce! Haleluja!

Během svého pozemského života byl Ježíš zrozen z ženy a narodil se pod zákonem (Ga 4,4). Důvodem bylo to, že měl „vykoupit všechny, kteří jsou pod zákonem, aby byli přijati za syny“ (Ga 4,5). Ve svém pozemském životě byl Ježíš podle rodokmenu Židem. Výsledkem je, že spasení je ze Židů (J 4,22). Vidíte, o čem se tady mluví? Bůh se rozhodl, že poslední Adam bude etnicky Židem a skrze jeho smrt a oběť bude spasen celý svět. Když se jedná o to, jak zaplatit Adamův dluh a jak se vypořádat s Adamovým hříchem, když mluvíme o Ježíši na zemi před jeho vzkříšením, mluvíme o Ježíši, který je Židem. Musíte vidět, že ten, který vyšel z hrobu, je Pánem z nebe bez jakéhokoli rodokmenu. Ve svém vzkříšeném životě je bez

rodokmenu, bez matky a otce, jeho dny nemají počátek ani konec (Žd 7,3). Už není Židem, ale Pánem z nebe (1K 15,47).

Pak se píše: „Jestliže jsme se narodili k obrazu člověka, který byl z prachu země, máme se narodit k obrazu toho nebeského člověka!“ (1K 15,49) Pavel je velmi pečlivý a toto říká několikrát ve svých epištolách: „Ježíš, *podle těla*, byl Židem.“ Použil frázi „podle těla“. Ale teď máme co do činění s někým, kdo není tímto Ježíšem a není z těla. Je to Pán z nebe. Pavel řekl: *Kdysi jsme znali Krista podle těla, ale teď ho tak neznáme.* (2K 5,17) On řekl: „Už neznám Ježíše podle těla, znám ho teď jako oslaveného vzkříšeného Krista, který je Pánem a Spasitelem, Vůdcem a Králem všech lidí a všeho stvoření. Takto ho znám teď!“ Znímá jako pozemského člověka. Byl jsem Pavel, ten šílený, demony posedlý farizeus. Byl jsem tak plný náboženských démonů, že jsem byl horší než Usáma bin Ládín. To je pravda. Ale Bůh mi dal spasení. Dal mi svobodu. Ten hrozný, svázaný, náboženský blázen farizeus Saul zemřel s Kristem. Už nežije. A stejně jako Ježíš pocházím z nebe, z národa Božího království, kde žádné z těchto věcí neexistují. Teď se blížíme ke konečné moci království.

Podle zákona hereditu nás Bible učí, že teď pocházíme z toho oslaveného člověka a máme nový rodokmen. V duchovní sféře existují určité zákony, které fungují úplně stejně jak v duchovní dimenzi, tak ve fyzikální. Například ve fyzikální dimenzi funguje zákon gravitace. Používám tento zákon ve vědeckém smyslu. Bible ho v tomto smyslu také někdy používá. Například zákon Ducha života v Kristu Ježíši. Ve fyzikálním světě mluvíme o zákonu gravitace. Je to gravitační pužení, které má hmota vůči jiné hmotě. Znamená to následující: Jestliže někdo skočí z vrcholu budovy, jeho pád k zemi se bude zrychlovat o 32 stop za sekundu. Zrychluje se směrem k zemi přesnou rychlostí působením gravitace. Můžete to kdykoli zkusit a bude vám to fungovat. Můžete skočit z budovy uprostřed noci a také to bude fungovat. Je to neměnný zákon, který platí pro každého a kdykoli. Můžete dokonce skočit z budovy a křičet: „Nevěřím v gravitaci! Nevěřím v gravitaci!“ ale nic se na tom nezmění. Stále to bude fungovat. Existují duchovní zákony, které jsou úplně stejné. V Lukáši 6. kapitole je jich zmíněna celá řada. Teď se zaměřím na zákon, který se objevuje na více místech. Má absolutní biblickou logiku, ale přirozená mysl s ním bude mít problém. Nenavrhuji vám, abyste ho pochopili, ale abyste mu věřili.

V Židům 7. kapitole je to velmi jasné. Je nám představen velekněz Melchisedech. Pisatel listu Židům chce něco dokázat. Chce dokázat, že kněžství Melchisedechovo je vyšší než kněžství Levitů. Vraťme se do Genesis 14. kapitoly. Tady se poprvé Písmo zmiňuje o Melchisedechovi. Přichází k Abrahamovi poté, co Abraham porazil čtyři krále. Melchisedechovo kněžství je válečné kněžství, takže Melchisedech byl opravdu nadšený, když šel Abraham do války. Řekl: „To je skvělé! Musím jít a požehnat mu!“ Víme, kým Melchisedech byl. Byl to a je Pán Ježíš Kristus. Přichází z nebe a zjevuje se Abrahamovi jako Melchisedech. Abraham před ním klečí a stanou se dvě věci. Za prvé Melchisedech žehná Abrahamovi. Za druhé Abraham nabídl Melchisedechovi desátky a on je přijímá. On rozpoznal Melchisedechovu nadřazenost. Kdo uděluje požehnání, větší nebo menší? Odpověď zní větší. Kdo přijímá desátky, větší nebo menší? Odpověď zní větší. Je tedy jasné, že Melchisedech je nadřazen Abrahamovi. Není pochyb o tom, že Abraham ví, že je mu Melchisedech nadřazen, a ten se také tak v každém směru chová.

Pojďme teď do Židům 7,7nn: *A není sporu, že větší žehná menšímu. Levité dostávají desátky jako smrtelní lidé, Melchisedech však jako ten, o kom Písmo svědčí, že žije.* A teď uvidíme zákon hereditu: *Prostřednictvím Abrahamovým dal tak desátky i Levi, který sám desátky přijímá. Ještě se totiž nenarodil a byl v těle svého praotce Abrahama, když mu Melchisedech vyšel vstříc.* (v.9-10) Je nám řečeno, že uvnitř Abrahama bylo mnoho národů potomků, kteří měli přijít. Když se to stalo, Izák ještě nebyl na světě, Jákob také ne a samozřejmě ani Levi se ještě nenarodil. Ale Bůh říká: „Počkejte. Pochopte toto: Uvnitř Abrahama byly tyto budoucí generace, a když Abraham ukázal podřízenost Melchisedechovi, Levi, Jákob a Izák se před ním také sklonili. Když dal Abraham Melchisedechovi desátky, bylo to totéž, jako by to udělal

Levi, protože se uvnitř Abrahama na tomto skutku podřízení podílel.“ To je zákon heredity. V Písmu je mnoho věcí, které jsou špatně pochopeny bez znalosti tohoto zákona.

Vysvětlím vám to. Teď budeme mít hodinu texaské historie. Texas se oficiálně zrodil v roce 1825. Ve skutečnosti obdržel svůj oficiální titul v roce 1836, což není tak dávno. Počátek Texasu, podle texaské tradice, souvisí s mužem jménem Steven Austin. Rekrutoval tři sta evropských rodin a vzal je do Texasu. Tyto rodiny založily první kolonii, která se později stala státem Texas. Byli to Irové, Skotové, Angličané a několik dalších národností. Podle mých výpočtů bylo tehdy mému pradědečkovi, který žil v Bristolu v Anglii, kolem dvaceti let. Představte si, že když rekrutovali těch tři sta rodin, můj pradědeček se rozhodl být mezi těmito imigranty. Vydal se na cestu do USA a spolu s dalšími tři sta rodinami dostal zdarma čtyři tisíce akrů půdy k užívání. Bylo mu to dáno jako dar.

Takže si představte, že můj pradědeček byl jedním z nich. Jede tam, začíná farmařit a zjistí něco fantastického. Pod bohatou ornou půdou jsou obrovské rezervy ropy. Můj pradědeček by se stal bohatým texaským multimilionářem! To se stalo všem těm tři sta původním rodinám. Jsou to všichni multimilionáři. Kdyby tehdy můj pradědeček učinil toto rozhodnutí, co by bylo se mnou? Narodil bych se v Texasu multimilionářské rodině. Přetékal bych penězi a mluvil bych pomalým texaským přízvukem. Ale problémem bylo, že se můj pradědeček rozhodl neodjet! Jeho rozhodnutí vážně ovlivnilo mou budoucnost. Vidíte, jak funguje zákon heredity? Bible tedy říká, že jsem byl uvnitř svého pradědečka, když on se rozhodl neodjet. Stal jsem se obětí jeho rozhodnutí. Takto zákon funguje.

Bible říká, že v Adamovi tento zákon fungoval proti nám. Každý člověk na světě byl tehdy uvnitř Adama, když se rozhodl zhrěšit. V podstatě jsme byli přímo u toho, ještě sice nenarozeni, ale v něm jsme se podíleli na jeho skutku neposlušnosti. Nemluvíme tady o jakési teorii, protože když jsem se narodil, v podstatě jsem utrpěl následky rozhodnutí svých předků. V Římanům 5. kapitole se píše, že skrze jednoho člověka vešel do světa hřích (v.12). Skrze jednoho člověka se stali mnozí hříšníci (v.19). Skrze jednoho člověka zasáhla všechny smrt (v.12). Byli jsme u toho a stali jsme se obětí jeho rozhodnutí.

Takže když Bůh plánoval přivést na svět Krista, tím, že ses narodil, tě postavil do pozice účastníka na Adamově neposlušnosti. Byl jsi u toho! Ale zároveň tě postavil do pozice účastníka na Kristu, který se měl narodit. Byl jsi tedy v Kristu, když splácel dluh za Adamovo pokolení. V Adamovi ses stal hříšníkem skrze jeho neposlušnost, ale v Kristu ses stal spravedlivým skrze jeho poslušnost. Tak jako přišel k lidem hřích, v Kristu přichází k lidem život. Je to fantastické, když to začneme vidět. V angličtině zpíváme jednu starou píseň: „Byl jsi tam, když ukřížovali mého Pána?“ Já říkám: „Ano, byl jsem u toho!“ A nebyl jsem pouze pozorovatelem. Byl jsem uvnitř Krista. Účastnil jsem se všeho, co on udělal, aby se vypořádal s Adamovým hříchem, aby zaplatil za Adamovo pokolení a porazil satana v mém životě. Byl jsem v Kristu a účastnil jsem se každého skutku vykoupení, který se stal!

V Římanům, Efezským a zvláště v Koloským je znovu a znovu použita fráze „spolu s...“ „v jednotě s...“ „v něm...; v něm; v něm...“ V podstatě se tím myslí v Kristu. Když to uvidíte, začnete si uvědomovat, že vaše vzkříšení není ve smyslu „pojďme, zahrajeme si hru...“, nýbrž je tak skutečné jako vzkříšení Ježíše. Teď vím, o čem Alan mluví! Viděl jsem to! Teď to vím! Nehrajeme žádné teologické hry, jde o slavnou duchovní realitu, „v Něm...“.

Ježíš po svém vzkříšení po dobu čtyřiceti dní vysvětloval svým učedníkům věci, které se týkaly Božího království. Týkalo se to nové nebeské moci Božího království. Království má teď veškerou autoritu na nebi i na zemi. Všechny vlády a trůny v nebi mohou být sraženy. Učedníci stále ještě vyhlíží obnovení království Izraele. Ale Ježíš je teď zmocněn přinést do celého světa Boží království pod svojí vládou, a tak sesadit satana a učinit konec skutkům temnoty. To bylo okamžitě demonstrováno v Jeruzalémě, když učedníci obdrželi moc Ducha svatého. Shromáždění v horní místnosti svrhlo mocnosti nad městem a žeň začala. Petr na tento den Letnic měl jedno kázání a tři tisíce lidí bylo pokřtěno a připojilo se k církvi. Petr

kázal znovu poté, co byl uzdraven chromý člověk, a pět tisíc lidí se připojilo k církvi. Za dva roky po Letnicích jedna třetina Jeruzaléma, to je asi dvacet tisíc lidí, byli obrácení lidé.

Evangelium bylo kázáno v mnoha židovských městech, ale nezasáhlo ještě pohany. Na chvíli se smíchaly staré židovské tradice a zvyky s novým zjevením Ježíše a Božího království. Bůh jim dal čas, neboť se museli naučit mnoho nových věcí. Ale nečekal navěky. Dnes má Bůh stejnou trpělivost s mnoha tradičními církvemi, které mají tytéž zákonem svázané problémy jako měli Židé. I když je Bůh trpělivý, nebude čekat navěky. Jestliže se zasekneme na Mojžíšově svatostánku, protože je nám bližší, můžeme minout moc a autoritu Davidova svatostánku. Možná to bude trochu riskantní, ale můžeme se naučit novým věcem. Je to moc, která může změnit naše města, která může způsobit, že přijde jeho království, takže se stane jeho vůle na zemi jako v nebi.

4. Plná svoboda království bez lidských omezení.

Posuňme se do čtvrté fáze království. To je to, co vidíme dnes po celém světě. Existuje moc a autorita, která pochází z nebe, ale stále přichází skrze luteránskou denominaci, skrze baptistickou denominaci nebo letniční hnutí. Tehdy to byla židovská tradice. Detaily nejsou důležité, chci vám tady ukázat na jeden princip. Všechna tato hnutí víry jsou otřesena, aby si uvědomila, že nejsou vším, ale že jsou jenom částí. Moc království začala fungovat po celé zemi, ale byla vážně omezena židovskými tradicemi, které ji svazovaly. Bůh nezatřásl se vším najednou. Například ženy nevstoupily do plnosti své role po boku mužů dalších několik let. Bylo mnoho nepsaných židovských zákonů, které držely ženy v tichosti, pasivitě a neaktivitě.

Váhám, jestli to říci, protože bych potřeboval další týden na to, abych věci vysvětlil. Byl jsem před méně než dvěma lety na velké konferenci, kterou pořádal Joseph Garlington v Pittsburghu ve státě Pensylvánie. Já, Eileen a Cindy Jacobs jsme byli řečníky. Cindy musela odjet o den dříve a tak mě Joseph požádal, abych se za ni modlil a poželal jí než odjede. Stála tam se svým mužem Mikem a já jsem na ně vložil ruce. Cítil jsem, jak na mě přišlo prorocké pomazání. Řekl jsem: „Nebudu prorokovat nad Cindy Jacobsovou.“ Problematičtější však bylo to, co jsem cítil, že mám říct.

Když Eileen začala směřovat ke svobodě, byla to šátkem zahalená žena, která neřekla téměř ani dobrý den. Ušli jsme kus cesty z místa, kde jsme byli. Bůh nás pomalu osvobozoval z našich omezujících kořenů, ve kterých jsme vyrostli. Určitě jsem dospěl do bodu, kdy mohu vidět vedle sebe muže a ženu, jak slouží v apoštolském partnerství společně. Takovým párem jsme zjevně my s Eileen, něco jako Priscila a Akvila. Je ještě jedna žena, Junias, ale ona by mohla být samostatnou apoštolou, nebo by si možná mohla vzít Andronica, nejsme si tím jisti (Ř 16,7). Ale já jsem vždycky učil, že apoštolská služba je služba mužů, a otcovská role je role, kterou žena nemůže vykonávat. Můj hlavní argument byl v tom, že pokud nám chtěl Ježíš něco ukázat, proč neustanovil za apoštola ženu.

Vložil jsem na Cindy Jacobsovou ruce a Bůh mi řekl: „Řekni jí, že má používat titul apoštol bez pocitu viny a studu.“ Ale já jsem řekl: „Pane, tomu sám nevěřím.“ On řekl: „Řekni to!“ „Ale já to nechci říct...“ A pak to ve mně začalo naléhavě hořet skrze Ducha svatého. Bůh řekl to, co chtěl, podobně jako skrze Bileáma. Myslel jsem si: To jsem to zavařil. Co jsem to řekl? Věděl jsem, že to, co jsem řekl, je pravda. Ta kazeta se okamžitě dostala všude. Řekl jsem: „Pane, vím, že jsem řekl pravdu. Ale ani v Bibli jsem se nepřesvědčil, že to je pravda. Dej mi prosím nějaký biblický důkaz, protože mi budou lidé volat a budou se se mnou setkávat a dají si mě k obědu...“ Nepřestával jsem se ptát, proč Ježíš neustanovil za apoštola ženu. On mi řekl: „Alane, kdybych jako jednoho z dvanácti ustanovil ženu, v jejich kultuře měli takové předsudky v judaismu, že by ji snědli zaživa. Nejdříve jsem musel zlomit svázanost judaismu, než jsem mohl uvést království do jeho plné moci a svobody.“ Bůh řekl: „Podívej se na Junias, ženu, která byla apoštolem.“ (Ř 16,7) Ale já jsem namítl: „Ona byla provdána za Andronica, to ví každý.“ Bůh řekl: „Píše se to tam? Vůbec to tam není!“ A tak jsem začal číst ve spisech

raných církevních otců. Dočetl jsem se, že během několika dekád začaly ženy sloužit ve všech mocných služebnostech z Efezským 4. kapitoly, včetně služebnosti apoštolů.

Než skončíme, chtěl bych věc vysvětlit. Stále věřím, že muži jsou povoláni jako otcové a ženy jako matky. Neříkám, že se to dá nahradit. Jsou rozdíly mezi tím, jak slouží v apoštolské službě muži, a jak slouží v apoštolské službě ženy. Způsob, jakým fungují muži v roli staršího, se liší od způsobu, jak v této službě slouží ženy. Role otcovství a konečného otcovského vedení je stále role muže. Ale je mnoho způsobů, jak mohou ženy a muži fungovat v budování a rozvoji sborů, aniž by byli apoštolskými otcí. To mě vedlo k novému studiu v modlitbě, a to, co jsem dal dohromady, mě vede k závěru, že některé věci musím změnit. Možná to není židovská tradice, ale může to být letniční tradice, baptistická tradice nebo tradice evangelická. Je tolik břemen, která si neseme do království a která nás omezují a brání v tom, abychom měli plnou svobodu království.

Davidův svatostánek byl svobodný od levitárních a židovských tradic. Melchisedech byl veleknězem Davidova svatostánku a on je veleknězem království. Neexistují v něm žádné příkazy a omezení, až na několik málo základních požadavků: naprosté vydání se Bohu v lásce a uctívání; nové standardy svatosti, kdy žijeme podle dokonalé Boží spravedlnosti; a naprostá poslušnost ve všem, co Bůh řekne. Pak už si můžete dělat, co chcete, pokud je to jeho vůle. Svoboda, která přišla do vznikající církve, byla ohrožena, když začali přicházet pohané. Tito pohané neznali nic z židovského náboženství nebo tradic. Nestříhali si vlasy židovským způsobem. Nenosili speciální oblečení do církve, ani neměli černou knihu v podpaží, ani se netvářili zasmušile. Místo toho nosili dlouhé vlasy, zvláštní oblečení, všude měli náušnice, ale byli naprosto nadšeni z Ježíše. To vzbudilo okamžitou reakci, což vedlo k prvnímu koncilu v Jeruzalémě.

Pavel se stal největším zastáncem svobody pro pohany. Jeho mocný dopis Galatským byl napsán s horlivostí proti myšlence, že bychom měli požidovštit království našeho Pána Ježíše Krista. Jakmile vstoupíme do království, už není Žid nebo Řek, bohatý nebo chudý, otrok nebo svobodný... To neexistuje a je tu pouze jedno nové stvoření! (Ga 6,15) Součástí vybudování Davidova svatostánku bylo místo vzdávání chvály a uctívání, ale je to mnohem více než toto. Je to osvobození z našich náboženských tradic, ať už jsou jakékoli. V případě rané církve to byla židovská tradice, ale dnes to může být tradice jakákoli jiná – ať už baptistická, metodistická nebo letniční.

S těmito určitými základními požadavky lásky, intimnosti, svatosti a naprosté poslušnosti a moci Ducha svatého je království teď připraveno, aby zasáhlo celou Evropu. Aby brzy zaplavilo Evropu a aby byl celý kontinent dramaticky změněn Božím královstvím. Ale dnes to, co bylo dříve odstraněno, je tam, kde to bylo kdysi. Musíme to odstranit znovu. Musíme znovu vybudovat Davidův svatostánek. Když bude vystaven, bude to moc, která změní národy a města. Když se oni tehdy dostali do konečné čtvrté dimenze království, nic jim nestálo v cestě. Neviděli pouze změnu měst, ale i národů, a dokonce celých kontinentů, a to všechno během několika let. Věřím, že totéž uvidíme i my.

Násilný postup království

Jakmile se staneme jeho vzkříšením a pochopíme svoji schopnost jít do duchovního světa, abychom řešili věci nebeské i pozemské, pak jsme také připraveni jednat s duchovními mocnostmi a vládami. Použijí vojenskou analogii: snažit se řešit pouze pozemské věci, je totéž, jako se snažit vyhrát válku pouze s pozemním vojskem. Nevyužít letectvo by bylo bláznovstvím. Jestliže nebudeme schopni soustředit se na odstranění nepřítele v horách, a chtěli bychom bojovat na zemi, jeho pozice v horách by nám způsobila vážné problémy.

To je to, co církve dělá po dlouhou dobu. Je tolik svázaná se zemí, že nevidí svůj potenciál a moc na nebi, v duchovním světě. Dokonce existuje učení, které popírá, že by tato role náležela

křesťanům. Teprve když odstraníme tyto nebeské mocnosti, uvidíme průlom. Dovolte mi, abych tedy strávil krátký čas tím, že se podíváme na strukturu království temnoty, abychom objevili strategii boje.

Když Adam upadl do pastí nezávislosti, teprve tehdy mohl satan začít budovat svoje království. Jeho oblast aktivity je na zemi. Ale satan musí pracovat skrze člověka jako svou delegovanou autoritu. Jestliže nenajde člověka, nemůže udržet svoje království. Ale vliv, který přináší tolik lidí do jeho království, je vlivem z duchovní sféry. Proto se musíme naučit jednat s duchovním světem.

Právní bitva

Satan má hierarchickou strukturu démonů, kteří mu slouží pod jeho vedením. Dva z nich vidíme v knize Daniel. Jakmile se Daniel začne modlit, aby se prorocké Boží slovo naplnilo, okamžitě se strhne bitva. Vidíte, že kdykoli se člověk začne modlit, věci se začnou hýbat. Tak se vyučuje v Lukáši 18. kapitole. Tady se na chvíli zastavíme. Duchovně řečeno, musíme se naučit, jak bojovat v právní i vojenské bitvě. Jestliže začneme bojovat vojenskou bitvu ještě předtím, než jsme zvítězili v právní bitvě, velmi si to ztížíme. Když bojujete ve vojenské bitvě, počty lidí jsou pro vás velmi důležité. Ale když bojujete právní bitvu, jeden člověk stačí. Dokonce ani nepotřebujete dva, jeden stačí. V Lukáši 18. kapitole se o tom vyučuje.

To je to, co se před lety stalo v Bombaji. Naučili jsme se jak bojovat v tomto druhu bitvy. V Lukáši 18,1 Ježíš vypráví podobenství. Záměrem tohoto podobenství je, aby se lidé modlili a neochabovali. Jedna z podivných věcí, které se týkají duchovního boje, je dlouhá prodleva, kterou zakoušíme. Z našeho pohledu to vypadá, že se Bůh nezajímá příliš o věci, za které se modlíme. To ale není skutečný důvod. V duchovním světě je o něco vedena bitva a je naprosto nezbytné, abychom v tomto boji zůstávali. Proto nám Ježíš vypráví toto podobenství, abychom vytrvali a nevzdávali se.

V jednom městě byl soudce, který se Boha nebál a z lidí si nic nedělal (v.2). V tom městě byla vdova, která za ním přišla. Řekla mu: „Zastaň se mě proti mému odpůrci.“ nebo „Prosaď spravedlnost proti mému odpůrci.“ Chce odplatu a věří, že má na ni plné právo. Nejdříve se soudci nechtělo, ale nakonec si řekl: „I když se Boha nebojím a z lidí si nic nedělám, zastanu se této vdovy, jinak mě úplně umoří.“ Potom se v 6. verši píše: *Slyšte, co řekl tento nespravedlivý soudce...* V těchto dvou příbězích o modlitební vytrvalosti Ježíš ukazuje Boha jako toho, kdo se nestará o naše prosby. Bůh takový ve skutečnosti není, ale z těchto příběhů vyplývá, že je.

Existuje několik jasných důvodů, proč se na odpověď na modlitbu musí čekat. V Lukáši 11. kapitole jsme vyučováni modlitbě za potřeby našeho přítele. Není to skutečný duchovní boj, ale je to výuka o tom, jak získat něco od Boha. Poté, co jsme se naučili získat věci pro sebe, Bůh říká: „Kdo chce udělat další krok v modlitbě a naučit se, jak získávat věci pro druhé?“

Teď se dostáváme k Duchu svatému v modlitbě. Toto jsme se naučili v Bombaji. Přijímali jsme uzdravení pro lidi. Přijímali jsme práci pro lidi a domy, ve kterých by mohli bydlet. V těchto modlitbách jsme se stali takovými odborníky, že jsme nikdy neměli ve sboru nikoho nezaměstnaného. A to bylo ve městě se čtyřicetiprocentní nezaměstnaností. Ale v království Božím nebyla žádná nezaměstnanost. Fungovala zde jiná ekonomika. Bůh nás tak naučil některým věcem. On svobodně prodlužuje svoji odpověď, aby vycvičil a rozvinul naše duchovní svaly.

Věřím, že existují tři důvody, proč se odpověď na modlitbu někdy zpozdí. Za prvé, Bůh chce cvičit tvoji vytrvalost v modlitbě. Za druhé chce vyčistit naše motivy. Víte, mnoho žen se modlí: „Ó, Pane, změň mého manžela...“ A Bůh říká: „Proč?“ „Protože ho takového, jaký je, nemůžu snést!“ To, co jí trápí, není spasení, ale jeho stav jako nevěřícího. Někdy se lidé modlí

za svoje město, protože chtějí bydlet v hezčím městě. Není to opravdové břemeno za ztracené lidi, které by je motivovalo. Takže někdy Bůh musí vyčistit naše motivy v modlitbě, dokud se nezačneme modlit za správné věci ze správných důvodů. Třetí věc, která se děje, když vytrváme v modlitbě, je, že Bůh ostří zaměření našich modliteb. Často lidé přicházejí k Ježíši se všeobecnou modlitbou: „Ó, Pane, pomoz mi! Udělej něco!“ Pokaždé, když lidé takto mluví k Bohu, On se jich ptá: „Co přesně ode mě chceš?“ Bůh chce modlitby víry. Někdy naše modlitby začínají jako doufání: „No, zkusíme Ježíše, ale mám ještě další věc, kterou, když, tak zkusím...“ Ale pokud modlitba není spojená s vírou, nemůžeme být ani vytrvalí. Takže někdy je prodleva ostřením naší víry.

Teď se podívejme do Lukáše 18. kapitoly, kde už nejsou modlitby za potřeby našich přátel, ale jde o skutečný duchovní boj. Máme odpůrce. On se nás snaží zabít a my chceme odplatu. Je tu vzájemné nepřátelství na obou stranách. Ještě jednou přicházíme k soudci, který nevypadá na to, že by ho příliš trápila spravedlnost. On prostě jenom nechce, aby ho tato vdova obtěžovala. Znovu je potřeba vytrvat. Ne proto, že Bůh je stejný, ale proto, že Ježíš pokračuje a říká: „Jestliže toto říká tento nespravedlivý soudce, o co víc vás nebeský Otec zjedná nápravu těm, kteří k němu dnem i nocí volají.“

Někdy je těžké pochopit spravedlnost Boží. Bůh je tak spravedlivý, že musí být spravedlivý dokonce i když jedná s ďáblem. Jelikož dal svět do rukou lidí, legie andělů, které jsou jemu a Božím synům k dispozici, nemohou bez lidského přičinění jednat. Když se naučíme bojovat v těchto právních bitvách, pak můžeme dojít na místo, kde nám na pomoc přichází legie andělů, když propukne skutečný konflikt s nepřitelem na zemi. Pokud se tyto lekce nenaučíme, pak bojujeme s ďáblem pouze ze svých sil, což není zrovna dobrý způsob.

Takže tato žena, osamocená vdova, má strašného odpůrce, který ji chce zabít a ona chce spravedlnost. Nejde tu o nějakého silného chlapíka typu Jamese Bonda, ale o slabou vdovu. Ježíš říká: „Podívejte se, nezáleží na tom, jak malí a slabí jste. Nezáleží na tom, jak bezvýznamní jste. Jestliže se jeden z vás naučí modlit, může dostat mocné odpovědi andělů na své modlitby.“ V té právní bitvě je zapotřebí pouze jednoho člověka. Můžete se modlit za přeměnu vašeho města sami a můžete způsobit, že Otec uvolní moc ke změně města právě skrze vaše modlitby. Ale v 8. verši Ježíš říká: *Když tedy přijde Syn člověka, zdalipak najde víru na zemi?* Ježíš tu dává příklad. Je zde stará, slabá vdova bez vlivu, bez peněz, bez jakékoli moci. Vše, co má, je vytrvalost, ale ta stačí, aby dostala odpověď.

Jestliže prohlašujeme, že chceme srazit mocného démonického odpůrce nebes, kde sedí všemohoucí Bůh, musí to být legální a spravedlivé, než Bůh uvolní andělskou moc, která to způsobí. Musí tu být člověk, který předstupuje před soud. Nezáleží na tom, jak jsi malý. Nezáleží na tom, jak jsi slabý, pokud jsi člověk, můžeš to udělat. Pak se můžeš stát legitimním přímluvcem za svoje město. Výsledkem toho, že se jako člověk postavíš v tomto soudním sporu, bude, že tvůj případ bude vyslyšen. Duch ti ukáže, jak se modlit a jak svoji žádost za město předvést. Bůh, který je skutečně na tvé straně, ti neodpoví proto, že tě miluje, ale musí ti odpovědět proto, že je to právně spravedlivé.

Takže ďábel bude prezentovat důvody, proč by neměl být vypuzen z města. V tom spočívá nebeská bitva. On může přicházet a obtěžovat tě, bude se snažit zastavit tvoje modlitby. Pokud nevytrváš až do soudu, i přesto, že je tvůj případ v právu, pak stejně prohraješ. Mnoho křesťanů se začne modlit za legitimní věci, ale nedostanou odpověď, protože nevytrvají až do soudu.

V těchto druzích modlitby po nějaké době čekání najednou přijde odpověď! Dokonce přijde k tvému překvapení. Vyprávěl jsem o naší situaci v Bombaji. Stalo se to ve středu večer. Dosud si vzpomínám, kdy se to stalo. Bůh, tak jak je nám řečeno, spravedlivě touží po odplatě pro nás, ale potřebuje člověka, který bude ochoten bojovat až do konce. Vyučování o tom, jak získat věci pro naše přátele, bude výhodou, když přijde na boj proti našemu odpůrci získat celé město. Ten den, kdy dostaneš Boží rozsudek ve svůj prospěch, přijde. Až se to stane, pak

bude právně a podle spravedlnosti schopen uvolnit mnoho andělů, kteří uvedou rozsudek, který jsi obdržel, do reality. V tu chvíli legie andělů budou s radostí uvolněny a přijdou, aby bojovaly za tebe. A jak oni touží po tom být právně uvolněni do bitevního pole. Pak se stanete spolupracovníky andělů. Jak úžasná to bude věc, až se to začne dít!

Vojenská bitva

Jakmile jsme obdrželi verdikt, kde je potřeba pouze jednoho člověka, další fází je převzetí toho, co už nám bylo soudně přiřknuto. Jakmile se dostanete do této fáze nabývání, nezůstávejte ve své modlitebně, ale vyjděte do ulic. Spolupracujete s anděly, aby se tyto úžasné a nádherné věci, za které jste se modlili, začaly dít po celém městě. Tomu říkám vojenská fáze. To je tehdy, když vyjdeme a začneme vymítat demony, uzdravovat nemocné a osvobozovat lidi z démonických svázaností. Zavíráte sex shopy a potratové kliniky a fyzicky začnete měnit fungování města. **Čím více lidí v této fázi shromáždíte, tím lépe. Čím větší početně budete, tím lépe!** Je vám k dispozici mnoho andělů. Zdá se, že přicházejí ve skupinách po tisících a jsou připraveni vyjít! Touží, abychom se modlili za naše města, tak aby právně mohli být uvolněni a mohli konat Boží dílo. Ale vojenská fáze nemůže přijít, dokud není úspěšně dokončena fáze právní.

Přirozeně je většina lidí aktivisty, nikoli modlitebníky. Běžnou chybou je jít do aktivity bez Božího řádu v tom, co děláte. Nejsou s vámi žádní andělé, protože nebyli právně uvolněni. Jste na to sami. Je to těžké a nevidíte mnoho výsledků. Pokud děláte takovou věc, způsobíte ve sboru takové zklamání, že se vám je nikdy nepodaří shromáždit. Je velmi důležité dělat správné věci správným způsobem ve správný čas. Ale pokud organizujete evangelizaci, kde jsou tisíce spaseny a každý je použit, pak vás to nudit nebude. Když andělé pracují po celém městě a vy pracujete s nimi, řeknu vám, je to vzrušující. Když uvidíte tu žeň, uvědomíte si, jak dobrá je to věc. Ale není nic těžšího, než jít do boje sám za sebe proti démonickým mocnostem, jestliže jste neobdrželi právní vítězství. Neuvidíte úspěch. Skončíte zklamání. Vzdáte to, protože to neponese ovoce.

V knize Daniel vidíme Daniele jak bojuje na modlitbách. Modlí se, aby se naplnila určitá prorocká slova. Bůh řekl skrze proroka Jeremjáš, že za sedmdesát let bude Boží lid propuštěn z otroctví a vrátí se do své vlasti. Prorok Izajáš na konci 44. kapitoly a na začátku 45. kapitoly dokonce jmenuje lidi, skrze které přijde vysvobození. Je to pohanský král jménem Kýros, který nezná Boha, nicméně se stane Božím nástrojem. Daniel začíná svůj modlitební boj a je to bitva, která trvá více než padesát let. Byli zajati v roce 608 př. n. l. ... a Daniel se modlí až do roku 559 př. n. l. A pak se král Kýros stává králem Persie. Persie nebyla nijak zvlášť mocným národem, ale Daniel se ptá: „Je to tento muž?“ Bůh říká: „Ano, je to on! Chci, abys ho na modlitbách prosadil politicky.“ To je něco, co se musíme naučit. Nemůžete změnit město, aniž byste změnil srdce politiků tak, aby pracovali pro vás a ne proti vám. Kdokoli seděl na trůnu médoperské říše, určoval, co se bude dít v Jeruzalémě. Takže správní lidé v politických funkcích jsou mocnou součástí boje za proměnu města.

V Texasu jsme nějakou dobu vedli válku a politická mapa se změnila k dobrému. Uvolnili jsme George Bushe jako Božího muže pro národ, ale stále máme další Boží muže ve státě Texas. Současný guvernér Rick Perry je zapálený pro Ježíše. Soudkyně soudu naší oblasti přichází na naše modlitební shromáždění. Je to Boží žena. V San Antoniu máme mnoho televizních stanic. Vedle celonárodních stanic máme ještě nejméně dvanáct místních. Mnoho hlavních programů jsou talkshow, které vedou ženy, jež dávají lidem naději. Tyto ženy jsou neuvěřitelně vlivné. Pět žen ze všech dvanácti stanic se za poslední dva roky obrátilo. Namířili jsme na ně svoje modlitby, protože chceme zasáhnout celé město a máme strategii, která se musí dokončit. Musíme se naučit modlit konkrétní modlitby.

Daniel je tedy klíčovým mužem, který uvolní národ z otroctví. Prorok Jeremjáš prorokoval. Prorok Izajáš prorokoval. V Písmu je to psáno, je to Boží slovo. Tak proč to Daniel dělal? On sedí na svém oblíbeném křesle s láhví oblíbeného piva nebo coly (nebo co proroci pijí) a říká: „Chvála Bohu, budu se jen hezky dívat na malý fotbalový zápas. Bůh bude svrchovaně konat svoji vůli. Amen!“ Ne, to prorocké slovo se stalo motivací pro jeho modlitby. Teď přesně ví, za co se modlit, proč mu Bůh řekl, za co se modlit. Když uviděl Kýra, jak se dostal na trůn, řekl: „Ano, to je Boží muž!“ Pak se začal modlit, aby měl stále větší politický vliv, dokud se nestane hlavní politickou silou světa kromě krále Babylóna. Zatímco bitva pokračuje, Daniel cítí takový tlak, že se téměř vzdává. Čtete o tom v Danieli 10. kapitole. Ale pro Boží strategii je tak důležité, aby se člověk dál modlil, že Bůh posílá anděla Gabriela, aby ho posílil. Případ je v nebi vyslyšen, ale rozsudek ještě nebyl vydán. Pokud by se Daniel přestal modlit, žádný rozsudek by nemohl být vydán. Danielovy modlitby uvolnily enormní boj na nebi, kterého si ani on sám nebyl vědom.

Démonická mocnost, princ Řecka a princ Persie, tyto velké mocnosti vládnoucí nad obrovskými regiony světa, jsou v tomto boji se všemi svými démony. Archanděl Michael je v této bitvě proti nim společně s Gabrielem. V Danielově době je to bitva bitev. Gabriel opouští bitvu a říká: „Danieli, modli se dál! Nepřestávej se modlit! Tvoje modlitby opravňují naše aktivity na nebi, aby se naplnilo Boží slovo.“ Daniel byl schopen případ držet a jít až do vítězství. Tyto obrovské mocnosti nebyly schopny odolat modlitbám jednoho člověka. Bůh prosadil svoje slovo a na trůn se dostali správní politici, kteří začali s Bohem spolupracovat, aby se naplnilo jeho slovo.

V tu dobu je Daniel starý muž. Je mu osmdesát let. Jsou to jeho modlitby, které všechno způsobují. Pak se začne obnovovat chrám. Uplynou čtyři roky a najednou se všechno zastaví. Najednou je tu změna srdce. Každý říká: „Teď není čas budovat dům Hospodinův.“ Sympatický král Kýros je zabit a je nahrazen svým odpadlým synem, který hatí všechna politická povolení dostavět město Jeruzalém. V politické sféře se tedy všechno mění. Boží lid říká: „Ó, člověče, jsem unaven. Nemyslím si, že teď je čas budovat Boží dům. Nebuďme tak ambiciózní. Musím ještě dokončit některé věci ve svém domě. Není tak pohodlný, jak bych chtěl.“ A tak opustili Boží dům, aby si budovali svoje vlastní pohodlné domy. Toto všechno se stalo v roce 534 př. n. l., jen za čtyři roky po návratu ze zajetí.

Víte, co se toho roku 534 př. n. l. stalo? Daniel zemřel. Bůh ztratil svého přímluvce. Protože se nikdo nemodlil, celá politická scéna se změnila a začala sloužit satanovi místo Bohu. Tento hrozný Kýrův syn šel proti zákonu, který jim dovoľoval dostavět chrám. On v podstatě porušil médoperský zákon, aby šel svojí cestou. Celý Boží lid ztratil srdce, a dokonce i apoštolský vůdce, Zerubábel, neviděl žádný cíl a důvod, proč se pokoušet obnovit chrám.

Uběhlo dalších čtrnáct let, dokud dva lidé znovu nezískali duchovní vizi. Jsou to dva mladí muži, prorok jménem Ageus a Zacharjáš. Oni obdrželi stejného ducha modlitby jako měl Daniel. Začali prorokovat a modlit se. Zvláště Ageus prorokuje stavitelům a oni jsou povzbuzeni a uschnou začít znovu stavět. Začali se také modlit za politickou situaci. Odpadlý Kýrův syn je zabit a nahrazen dalším mužem, Dariem. To je mírný a rozumný muž, který říká: „Co to děláme? Neměli jsme nikdy zastavit Židy ve stavbě chrámu. Je to proti zákonu. Dejte jim vládní finance. Udělejte všechno pro to, abyste jim pomohli práci dokončit.“ V politické situaci nastala změna. Změnil se duch lidí. Stalo se to proto, že Bůh našel dva nové přímluvce, kteří nahradili Daniele. Za čtyři roky dokončili to, o čem řekli, že nemohou dokončit ani za čtrnáct let.

Vidíte tuto velmi podstatnou a důležitou roli modlitby? Není k tomu potřeba mnoho lidí. Jeden stačí. Mohou být stejně slabí a bezvýznamní jako ta vdova. Ale pokud ví, jak se modlit, mohou dosadit nového rakouského prezidenta. Mohou rozhodnout o tom, kdo bude politicky vládnout v Polsku. Můžete tyto věci rozhodnout. Můžete zvolit starosty svých měst a šéfa policie. V San Antoniu máme šéfa policie, který se nestydí za to, že je znovuzrozený, Duchem naplněný křesťan, který se modlí hodinu předtím, než jde do práce. Víme, že je to úžasný Boží

muž. Asi před rokem bylo ve městě několik šilných, posedlých mladých lidí, kteří chodili do jedné ze středních škol. Přišli po zuby ozbrojení a chtěli střílet na školu. V San Antoniu máme modlitební řetěz za město. Máme asi osm set lidí, kteří se neustále za město modlí. Není jediné hodiny, kdy by se nikdo nemodlil. Dvě přímluvkyně obdržely slovo od Boha o tom, co se má stát. Zavolaly šéfa policie. Ten poslal do školy strážníky. Ti mladíky zatkli, aniž by padl jediný výstřel. Ve všech médiích to byla zpráva číslo jedna. Televize ABC dělala s šéfem policie rozhovor a řekla: „To byla fantastická policejní práce! Jak jste to dokázali?“ On odpověděl: „Nebyla to fantastická práce policie. Bůh vložil svoji milující ruku na naše město. On naše město chrání.“ A dál pokračoval: „Jsou tu přímluvci, kteří se neustále za město modlí. Bůh je varoval a oni to řekli mně. Bylo to velmi jednoduché, protože Bůh vložil svoji milující ruku na naše město.“ Měli zvláštní rozhovor s policejním šéfem, který se modlí. Nikdy o ničem takovém neslyšeli. Přišli do kanceláře, kde byla na stole položená Bible a policejní šéf jim řekl: „Strávím každé ráno hodinu u tohoto stolu, než začnu něco dělat.“ Zeptali se: „Nemusíte dělat jako policista kompromisy?“ On řekl: „Kompromisy? Člověka to dělá desetkrát efektivnějším!“

V těchto věcech je tedy moc. Ale musíte se dostat do této dimenze politiky, prosazování zákonů a médií a začít zabírat svoje regiony.

Nedávno jsem byl v Cedar Rapids, rodném městě Francise Frangepangeho, na jeho výroční konferenci. V tomto městě se mocně obrátil starosta a policejní šéf. Město se změnilo. Za poslední rok celé město Cedar Rapids nevidělo jediný potrat, protože tam není doktor, který by ho provedl. V Bostonu, ve státě Massachusetts, je jiný sbor, se kterým spolupracuji. Mladí lidé v tomto sboru dělali modlitební procházky tam, kde vraždily gangy a střílelo se. Dělali to každý den po dobu dvou let. Za poslední dva roky tu nebyl jediný incident se střelbou, a to v oblasti, kde fungovaly tyto modlitební procházky. Policejní šéf v tom nic neudělal, ale připsal si to jako zásluhu. Kriminalita klesla o sedmáct procent. Musíme se začít takto modlit. To je pouze několik ukázek, které se dnes dějí. Neučíme vás teorii, ale tyto věci opravdu fungují.

Satanovo království může fungovat pouze tam, kam Boží království ještě nepřišlo. Už jsem to řekl jednou a zopakuji to: kam Boží království přišlo, tam satan proniknout nemůže. Každý pokus ustanovit království Boží znamená invazi do satanova teritoria. **Neexistuje žádné prázdné teritorium.**

Proto Boží království trpí násilí, jakmile se objeví. Jediný způsob, jak jednat s démonickým násilím, je být ještě více násilnický v Duchu svatém. Satan dlouhou rozumí duchovní moci nad městy. Proto si tam vystavěl svoje centra. Všechna světová města, téměř bez výjimky, jsou pevnosti satanova království a musí být dobyta. Ještě o tom budu mluvit později.

Důležitost bran

Teď se podívejme na důležité téma bran. Nevím, kolik toho víte o branách, ale chci, abyste rozuměli, co znamenají. Biblický termín „brány“ souvisí se starozákonním způsobem budování měst. Vystavěla se ochranná zeď kolem města. Tato zeď byla široká a velmi vysoká. Zeď kolem Jericha byla například deset metrů široká a třicet metrů vysoká. Byla to skutečná překážka. Na určitých místech zdi byl vystavěn tunel, aby mohli obyvatelé města vcházet a vycházet. Na konci každého tunelu byly těžké dřevěné dveře. Slovem brána se nemyslí tyto dveře na konci tunelu, ale tunel sám o sobě. Je to místo pro vstup do města a výstup z něj. V těchto branách byly trůny, kde seděli starší města. Měli vedle sebe ozbrojenou stráž pro případ potřeby. Jinými slovy, starší doslova seděli v branách.

Důvody, proč to takto dělali, byly dva. Za prvé mohli sledovat všechny, kdo vstupovali do města, a rozhodnout se, jestli je vpustí nebo ne. Mohli zastavit jakýkoli povoz nebo člověka a zeptat se: „Co je v této tašce? Co je v tomto voze?“ Pokud se jim to nelíbilo, nepustili je do města. Takže všechno, co vcházelo do města, bylo kontrolováno staršími, kteří seděli v těchto

branách. Vidíte v tom ten obraz? Druhou věcí bylo, že kdokoli měl nějaký spor, který potřeboval rozsoudit, mohl přijít ke starším do městských bran. Bylo to něco jako městský soud. Například, když Boaz chtěl koupit Noemin pozemek a vzít si Rút, šel do městských bran a sjednal právní smlouvu. Brány byly tedy místem, kam byly směřovány životy lidí. Kontrovali všechny, kdo vcházeli do města a ovlivňovali je. A tam byly také vydávány zákony a nařízení, která se týkala životů lidí. Brány tedy představují místo, kde se řídí a kontrolují životy obyvatel města.

Je v tom určitá alegorie. Nejsem vůbec přesvědčen o tom, že musíme chodit k fyzickým branám města, i když tam jsou. Spíše se musíme naučit, co tyto brány znamenají symbolicky. Jaké jsou principy, které se tu vyučují?

Když se posuneme do knih proroků, uvidíme, že tyto fyzické brány na zemi mizí a stávají se duchovními branami na nebi. Avšak jejich smysl zůstává stejný. Reguluji všechno, co vchází do města. Kontrolují, co se může ve městě dít a jsou zde vydávány zákony, které zasahují do životů lidí.

Jak za chvíli uvidíte, všechny tyto brány jsou obsazeny démonickými mocnostmi a nikoli Božím lidem. Satan se už dávno naučil sedět v branách a mít nad městy kontrolu. Jeho obsazení ve většině měst je absolutní. Má pod kontrolou úplně všechno. Vliv pekla je ve většině měst tisíckrát větší než vliv nebe. Proto, aby přišlo Boží království, musíme se těchto bran zmocnit, a Bůh nám dal pro to svá zaslíbení.

V Genesis 22. kapitole Bůh mluví k Abrahamovi poté, co obětoval svého syna Izáka. V 17. verši Bůh říká: *Jistotně ti požehnám a tvé potomstvo jistotně rozmnožím jako hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé potomstvo obdrží bránu svých nepřátel a ve tvém potomstvu dojdou požehnání všechny národy země, protože jsi uposlechl mého hlasu.* Bůh tedy dává zaslíbení, že potomci Abrahama obdrží brány svých nepřátel. Výsledkem bude obrovská žeň.

V Genesis 24. kapitole máme nádhernou alegorii Krista a jeho církve. Izák je ženich představující Krista a Rebeka je nevěsta představující Církev. Chystají se Rebece poslat pryč, aby si vzala Izáka. V 60. verši je nevěstě něco zaslíbeno (Rebece a alegoricky i Církvi): *Rebece požehnali slovy: „Sestro naše, buď matkou nesčíslných tisíců, tvé potomstvo ať obsadí bránu těch, kteří je nenávidí.“* Chci, abyste viděli, že velká žeň souvisí s dobytím bran, které jsou momentálně v rukou nepřítele.

Dobytí bran je nutnou přípravou pro zasažení celého města. Jestliže zasáhnete brány, budete žnout. Bude to tak obrovská věc, že tomu ani neuvěříte. Samozřejmě když Ježíš mluví svá první slova k církvi v Matouši 16,18, říká Petrovi: *A já ti pravím, že ty jsi Petr, a na té skále postavím svou Církev; a brány pekla ti nepřemohou.* První věc, která je řečena o církvi, kterou Ježíš buduje, je, že brány nebudou schopny odolat náporu Božího království. V řečtině se doslova říká toto: „Ty jsi Petr, kus stavebního kamene (nejší základ, ale kus stavebního kamene), ale na této skále (na tom silném základu, který jsem já) postavím svoji církev. Když mi dovolíš stavět církev, vybuduji církev, která zasáhne město.“ A prvním povoláním pro církev je zabrat brány. Brány pekla ti nebudou schopny čelit. Můžeš vpochodovat do města, dobytí brány a ďábel tě nezastaví. To nás tu učí.

Dovolte mi, abych jmenoval některé z těchto bran. Nevěřím, že brány jsou hlavní silnice směřující do města. Hlavní brány není tento druh fyzické brány, spíše to jsou brány vlivu, které ovlivňují myšlení a chování lidí. Rozdělil jsem tyto brány do třech kategorií. Za prvé jsou to *sféry kontroly*, které mají velký vliv na způsob, jak lidé přemýšlí a jak se chovají. Několik míst v Písmu nám říká, že bitva, ve které bojujeme, je bitva myšlení. Je to bitva o to, jakým způsobem lidé přemýšlí. Chci zmínit tyto druhy bran:

- média
- vzdělávací systém

- politický systém
- právní systém
- náboženský systém
- finanční systém
- kultura města

Když se podíváme na tento seznam, které z nich jsou silně ovládané ďáblem a kolik z nich ovládá v tuto chvíli církev? Kdo vládne ve vašem městě v tuto chvíli? Jsou naprosto v rukou zla. Souhlasíte s tím? Je čas začít věci měnit! Je psáno, že Bůh tohoto světa oslepil mysl těch, kteří nevěří. Ale Bůh nám dal mocné zbraně, které jsou schopny zničit všechno, co se povznáší proti poznání Boha. Je to bitva o mysl lidí. Kolik věcí se učí vaše děti ve škole, které je vedou k Ježíši, a kolik věcí ďábelských? Jak byste hodnotili schopnost univerzit přivádět lidi k touze po Bohu? A co média? Takže si možná myslíte: „Člověče, my s tím musíme něco udělat!“

Pojďme se rychle podívat na další brány. Tyto brány budou zasaženy následujícím způsobem. Modlitbou za lidi, kteří mají pozice vlivu a kteří mají obrácená nebo alespoň nasměrovaná srdce k Pánu. Není žádný důkaz o tom, že by Nebúkadnesar, Kýros nebo Darius byli obrázení, ale jejich srdce bylo určitě nasměrováno k Pánu. Kdyby se obrátili, tak by to bylo ještě lepší, ale i neobrázená srdce mohou sloužit Božím záměrům.

Za druhé, křesťané mohou obsazovat tato místa, aby tam, na těchto místech a v daných situacích mohli být Boží soli. Musí být svědky a modlitebníky. Není dobré tam být pouze tiše přítomen. Podívejte se, jakým způsobem se choval Daniel. Nebyl v církvi, ale ve světské vládě. Byl to politik. Podívejte se na Josefa. Jeho pozice byla politická. Ale oni nemlčeli o zdroji moci, která jim umožnila být tam, kde jsou. Riskovali dokonce smrt, ale nemlčeli. Místo toho změnilly tehdejší světské démonické prostředí na místo, kde byl uctíván Bůh. Změnily celou politiku země. Musíme se tedy modlit za křesťany, aby měli odvahu.

Podívejme se na druhou kategorii bran: *geografická místa intenzivní démonické moci a aktivit*. To jsou geografická místa, jako třeba chrám jiných bohů. Zařadil bych tam i místa uctívání Marie a svatých. To zahrnuje místa uctívání a obětí démonům, místa, kde byla prolévána krev, jako např. bitevní pole a místa hromadných masakrů. Mohu vám vyprávět příběh vedle příběhu o těchto věcech.

V jednom texaském městě je na střední škole 240 studentů. Za poslední dva roky 47 z nich zemřelo násilnou smrtí včetně podivných náhod, náhodných zastřelení a autonehod. Každý student říká: „Kdo bude další? Co se stane dál?“ Čtvrtina studentů této školy byla za poslední dva roky vymazána. Na konci města je železnice. Je to místo, kde byli prodáváni otroci a kde se stalo mnoho utrpení. Tato násilně prolitá krev volá po pomstě. Skupina přimlvců, jak bílých tak černých, přišla na to místo a řekla: „S tím je konec! Zastavíme to!“ Bůh jim ukázal prorocké věci, které museli udělat, aby tato strašná věc ve městě skončila. Bylo to před sedmi měsíci. Od té doby se nestal jediný smrtelný případ.

U jedné silnice, která vede ze San Antonia, je místo známé jako Komančská hora. To je tam, kde tento indiánský kmen napadal osadníky, kteří přijížděli do této oblasti. Odehrálo se zde mnoho masakrů na obou stranách. Bylo prolito mnoho násilné krve. Kousek odtud je velká vojenská základna. Většina potratových klinik je umístěna v této oblasti. Je tam mnoho sex shopů a perverze všeho druhu, drogy; je to pekelné místo. Na této hoře se děje také mnoho černé magie a okultních praktik. Řekli jsme si, že zabereme toto místo a vyčistíme ho. My jsme ho vyčistili a pak přišli v noci okultisté a znovu ho pošpinili. Tak jsme tam postavili dvacetičtyřhodinovou modlitební stráž. Teď se okultisté bojí přijít. Z devíti potratových klinik byly čtyři zavřeny. Nevím kolik sex shopů a perverzních míst bylo zavřeno, ale určitě se to změnilo.

A co je na tom nejzajímavější, na té velké vojenské základně se během posledních několika měsíců děje něco mocného. Přijíždí tam všichni vojáci americké armády, aby dostali základní výcvik. Za posledních několik měsíců se více než dva tisíce z nich obrátilo. Bůh tam mocně jedná, protože jsme šli a jednali proti této démonické moci v této oblasti.

Další brány a oblasti zahrnují: místa sexuální nemorálnosti, vraždy, sex shopy a potratové kliniky. Tyto brány jsou dobývány zkušenými a silnými přímluvci. Musíte k těmto branám fyzicky jít, musíte se modlit a vykonat prorocké skutky, které vám Bůh ukáže. Mluvte ve víře tak, jak vás Bůh povede a přikazujte démonům, aby odešli. Možná nerozumíte této věti, ale někdy se musíte naučit, jak jít na některá místa v duchu, protože fyzicky to nebude možné. V Duchu nejsou žádné překážky a Bůh nás učí, jak se pohybovat a chodit v Duchu.

Další kategorií jsou *lidé, kteří se vydali do služby satanovi přímo, nebo některé satanem inspirované věci*. Musíte se zaměřit v modlitbách na tyto lidi. Musíte vědět, jak se jmenují, kde se setkávají, kam chodí atd. Tam patří věci jako potraty, homosexualita, lesbismus, práva gayů, ACLU, vyznavači tajemných komunit jako jsou svobodní zednáři, falešné sekty a násilní náboženští fanatici. Někdy je dobré jít přímo za tím člověkem, konfrontovat ho a pokusit se říct mu pravdu. Musíte jít v lásce, nikoli v nenávisti. Můžete nenávidět to, co dělají, ale ne to, kým jsou. Nebojujeme proti tělu a krvi, ale proti mocnostem duchovní bezbožnosti na nebeských místech.

Když se jedna čarodějnice pokusila zabít pastora Davida Hesse, který je pastorem v Harrisburgu ve státě Pensylvánie, vypadlo to, že zemře. Náhle ho zasáhla nejhorší forma leukémie. Ale Bůh se do toho vložil skrze modlitby svatých a on byl mocně uzdraven. Církev se radovala, že je jejich pastor po dlouhé době uzdraven a zpátky ve službě. Bojoval pět dnů s chemoterapií a nic se nezměnilo. Dále umíral a doktoři řekli, že nemá naději. Ale mnoho sborů se v jednotě postavilo v modlitbách za něj.

Hned po svém uzdravení mi zavolal a řekl:

„Alane, za nic na světě bych tuto zkušenost nechtěl minout. Řeknu ti, co se stalo! Ve středu večer jsem ukončil poslední fázi chemoterapie a věděl jsem, že umírám. Cítil jsem, jak postupně odcházím. Počet bílých krvinek klesl na 173 000. Normální zdravý muž jich má 300 000. Byl jsem plný rakoviny. Ještě nikdy neviděli nikoho, kdo by se uzdravil s tak malým počtem bílých krvinek. Byl jsem ve svém pokoji a snažil jsem se zpívat Bohu svoji oblíbenou chválu, ale neměl jsem na to sílu. Přestal jsem, protože jsem cítil, že umírám.

Najednou se otevřely dveře a vešla hezká afroamerická sestra a začala zpívat přesně v místě, kde jsem skončil. Měla nádherný hlas. Přistoupila ke mně a vložila ruce na mou hlavu. Stále si vzpomínám na její velké krásné oči. Držela moji tvář ve svých silných, ale jemných rukou. Řekla tiše: „Netrap se. Bůh v této bitvě zvítězí.“ Řekli mi, že jsem upadl do hlubokého, klidného spánku. Probudil jsem se ráno a cítil jsem se fantasticky. Hledal jsem tu sestru a ptal jsem se: „Kdo byla ta sestra, která byla včera za mnou?“ Popsal jsem jí a oni mi řekli, že žádná taková žena tam nepracuje. Mezi zaměstnanci nebyla žádná černá sestra. Řekli mi, že jsem měl pravděpodobně halucinace. Ne, navštívil mě anděl a byl jsem mocně uzdraven!

Když jsem se příští neděli vrátil do sboru, bylo to pořádně divoké shromáždění. Církev ze mě byla nadšená. Najednou jeden ze starších dostal prorocké slovo: „Dneska ráno je tu člověk, který nepřišel uctívat Boha, ale vysmívat se. Čekal jsi, že najdeš zdevastovanou církev, která je nešťastná, že ztratila svého pastora. Místo toho jsi našel církev vítěznou, která se raduje, že byl její pastor uzdraven. Jsi špicl z čarodějnické komunity a přišel ses vysmívat. Ale vidíš, že Bůh, kterému sloužíme, je větší než démoni, kterým sloužíš ty. Ale Bůh se na tebe nehněvá. Je plný soucitu. Je ochoten ti odpustit a osvobodit tě od tvých démonů, odpustit ti tvoje hříchy a změnit tě ze služebníka satanova na služebníka Božího. Ale musíš teď přijít dopředu. Je to tvoje jediná šance.“ Ten člověk vstal a přišel dopředu! Byl

okamžitě spasen, osvobozen a změněn. Teď slouží ve sboru Bohu. Neměli ho v nenávisti, ale zbavili ho démonické moci.“

Vidíte? Nebojujeme proti tělu a krvi. Když budou tyto brány zasaženy královstvím, stane se v duchovním světě obrovská změna. Bude veliká žeň. Démoni budou muset odejít. Buď odejdou, a ten člověk bude spasen, nebo pokud je ten člověk nenechá odejít, pak bude muset odejít i ten člověk i ten démon. Ale každopádně odejdou!

Naučme se to. Není k tomu potřeba armády. Jeden nebo dva lidé stačí!

„Pane, nauč nás těmto principům. Dej, ať v našich životech fungují. Nechceme slyšet příběhy o tom, co Bůh dělá v Americe. Chceme vyprávět svoje vlastní příběhy o tom, co se děje tady. Chválíme tě za to, co děláš tam, ale modlíme se, aby brzy přišel den, kdy příběhy o tom, co děláš v našich městech, obletí svět, a aby se církev z toho mohla radovat. Děkujeme ti za tvoje slovo. Ty nepotřebuješ chytré a inteligentní lidi, tobě stačí slabá voda, která se vytrvale modlí. Nauč nás, Pane, abychom byli takovými modlitebníky, abychom byli zaměřeni na cíl a abychom byli konkrétní. Ukaž nám, Pane, jaké brány máme zasáhnout a jaké jsou priority, když budeme postupovat v Božím království. Věříme, že uvolníš legie andělů, aby přišli a bojovali s námi, když budeme přinášet velkou žeň, jakou tento region světa ještě neviděl. V mocném jménu Ježíš. Amen!“